

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

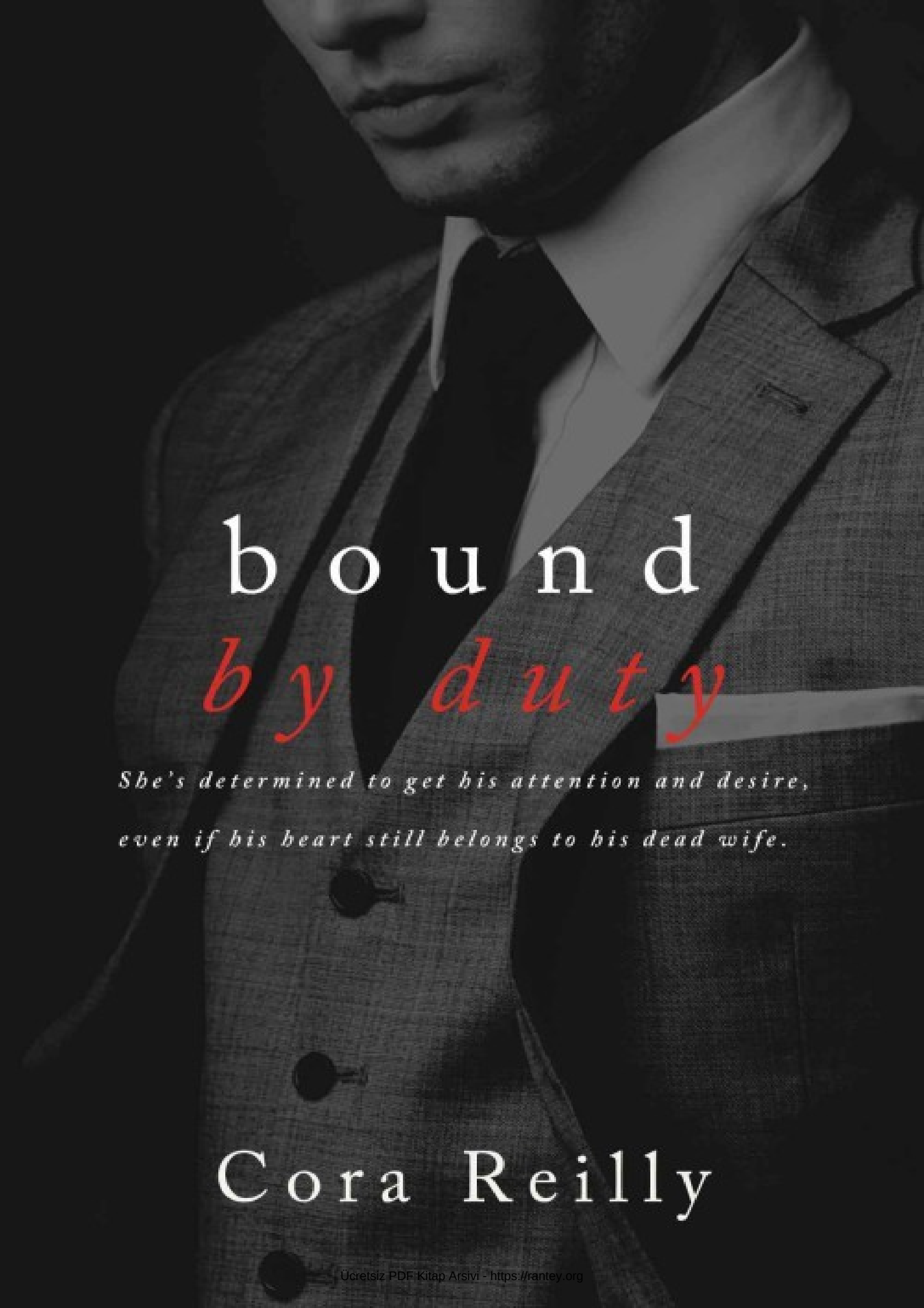
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man in a suit and tie, looking down. The image is the background for the book cover.

b o u n d *b y d u t y*

*She's determined to get his attention and desire,
even if his heart still belongs to his dead wife.*

Cora Reilly

Görev Bağıyla Bağlı

(Born in Blood Mafia Chronicles, #2)

Cora Reilly

Telif Hakkı ©2015 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Cora'nın haber bültenine abone olarak yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin! (<http://corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html>)

Kapak tasarımı: Romantic Book Affairs Design

İçindekiler

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş Bölüm

On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Sonsöz

PROLOGUE

"Bana sırtını dönme. Bana bak. En azından bu kadarcık bir nezaketi hak ettiğimi düşünüyorum, Dante."

Bana döndüğünde gerginliği yüzünden okunuyordu. Yaklaşmadı ama bana bakıyordu. Bir kez olsun görünmezmişim gibi davranmadı. Mavi gözleri açıkta kalan bedenimin üzerinde gezindi.

Ofisinin serin havasında meme uçlarım sertleşti ama Dante'nin soğuk bakışlarına karşı kendimi örtmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye rağmen ipek bornozumu kapatmadım. Bakışları kalçalarımın tepesinde vücudumun geri kalanından biraz daha uzun süre oyalandı ve içimi küçük bir umut patlaması doldurdu. "Ben senin karın mıyım?"

Sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Elbette öylesin." Sesinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

"O zaman hakkını ara, Dante. Beni senin yap."

Hareket etmedi ama gözleri dikleşmiş meme uçlarıma kaydı. Bakışları neredeyse fiziksel bir şeydi, çıplak tenime bir hayaletin dokunuşu gibiydi.

Yalvaracak değildim. Onu neredeyse elde ettiğimi biliyordum. Bu gece seks yapmak istiyordum. "Benim de ihtiyaçlarım var. Seni bana dokunma yükünden kurtaracak bir sevgili bulmamı tercih eder miydin?" Bunu yapabileceğimden emin değildim. Hayır, bunu yapamayacağımı biliyordum ama bu kışkırtma eylemi benim son seçeneğimdi. Eğer Dante buna tepki vermezse, o zaman başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hayır," dedi sertçe, mükemmel maskesinin içinden öfkeli ve sahiplenici bir şey çıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi kilitlendi ve bana doğru yürüdü. Önümde durduğunda ihtiyaç ve heyecanla ürperdim. Bana doğru uzanmadı ama gözlerindeki arzunun ipuçlarını sezdiğimi düşündüm. Fazla değildi ama beni cesaretlendirmeye yetti. I

Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve parmaklarımı güçlü omuzlarına dolayarak çıplak bedenimi ön tarafına bastırdım. İş kıyafetinin kaba malzemesi hassas meme uçlarıma lezzetli bir şekilde sürtündü ve küçük bir inilti çıkardım. Bacaklarımın arasındaki baskı neredeyse dayanılmazdı. Dante'nin gözleri bana bakarken parladı. Yavaşça bir kolunu etrafıma doladı ve avucunu belime dayadı.

Zafer duygusu içimi kapladı. Artık beni görmezden gelmiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Elbette bunun olacağını biliyordum. Babam, ilk kocam Antonio gömüldüğü anda tavrını net bir şekilde ortaya koymuştu. Evlenmeden kalmak için çok gençtim. Ama babamın bana bu kadar çabuk yeni bir koca bulmasını beklemiyordum ve yeni kocamın Dante - Patron - Cavallaro olmasını kesinlikle beklemiyordum.

Antonio'nun cenazesi sadece dokuz ay önce gerçekleşmişti, bu da yeni nişanımı uygunsuzluğun eşiğine getirmişti. Annem genellikle sosyal bir gaf yapan herkesin üzerine ilk atlayanlardan biri olurdu ama bugün, Antonio'ya veda edeli bir yıldan az bir süre olmuşken, yeni kocamla tanışacak olmamda hiçbir yanlışlık göremiyordu. Antonio'yu hiçbir zaman bir kadının bir erkeği sevdiği gibi sevmemiştim, bir zamanlar buna inanmış olsam bile ve evliliğimiz hiçbir zaman gerçek olmamıştı, ancak başka bir birlikteliğe zorlanmadan önce daha fazla zamanım olmasını umuyordum, özellikle de bu sefer kendim için seçim yapma şansım olmadığı için.

"Dante Cavallaro seninle evlenmeyi kabul ettiği için çok şanslısın. Zaten evli olan bir kadını almaya karar vermesi birçok kişi için sürpriz oldu. Hevesli genç kadınlar arasından da seçim yapabilirdi," dedi annem koyu kahverengi saçlarımı tararken. Duygularımı incitmek istememişti; sadece bariz olanı ifade ediyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Herkes biliyordu.

Dante'nin konumundaki bir adam, kendisinden daha aşağı bir adamın artıklarıyla yetinmek zorunda değildi. Çoğu insan muhtemelen böyle düşünüyordu ama yine de onunla evlenmem gerekiyordu. Dante Cavallaro gibi güçlü ve kurnaz biriyle evlenmek bile istemeyen ben. Antonio'nun sırrını korumak için bile olsa yalnız kalmak isteyen ben. Bu yalanı nasıl sürdürebilirdim ki? Dante, birinin yalan söylediğini her zaman anlayan bir adam olarak bilinirdi.

"İki ay içinde Outfit'in patronu olacak ve onunla evlendiğinde Chicago ve Orta Batı'daki en etkili kadın olacaksın. Ve Aria ile iyi arkadaşlığını sürdürürsen, New York'ta da bağlantıların olacak."

Her zamanki gibi annem çok ilerideydi, dünyayı ele geçirme planları yapıyordu, ben ise hâlâ Patron'la evlenmem gerektiği gerçeğini aklıma yerleştirmeye çalışıyordum. Bu çok tehlikeliydi. Kötü bir yalancı değildim. Antonio'yla evlendiğim yıllar boyunca becerilerimi sürekli geliştirmiştım ama dış dünyaya yalan söylemekle kocanıza yalan söylemek arasında büyük bir fark vardı. Antonio'ya olan öfkem son aylarda sık sık olduğu gibi yeniden su yüzüne çıktı. Beni bu duruma o zorlamıştı.

Annem geri çekildi, yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu. Koyu renk saçlarım yumuşak, parlak bukleler halinde omuzlarıma ve sırtıma dökülüyordu. Ayağa kalktım. O gün için krem rengi bir kalem etek, belime doladığım erik rengi bir bluz ve siyah mütevazı bir topuklu ayakkabı seçmişim. Beş ayak sekiz boyumla Outfit'teki en uzun kadınlardan biriydim ve doğal olarak annem yüksek topuklu ayakkabı giyersem Dante'nin beni yadırgayacağından endişeleniyordu. Dante'nin benden hala en az beş santim uzun olduğunu belirtme zahmetine girmedim; topuklu ayakkabılarla bile ondan uzun olmazdım. Ayrıca bu beni ilk görüşü de değildi. Mafya toplantılarında birkaç kez karşılaşmıştık ve hatta üç ay önce Ağustos ayında Aria'nın düğününde kısa bir dans bile etmiştik. Ama hiçbir zaman beklenen hoşbeşten fazlasını yapmamıştık ve kesinlikle Dante'nin benimle uzaktan bile ilgilendiği izlenimini edinmemişim, ama içine kapalı biri olarak bilinirdi, bu yüzden kafasında gerçekten neler olup bittiğini kim bilebilirdi?

"Karısı öldüğünden beri biriyle çıktı mı?" diye sordum. Genellikle bu tür dedikodular bizim çevremizde hızla yayılırdı ama belki de ben kaçırmışımdır. Ailenin yaşlı kadınları genellikle başkalarının kirli çamaşırlarını önce öğrenirlerdi. Dürüst olmak gerekirse, dedikodu yapmak çoğunun ana uğraşydı.

Annem hüznle gülümsedi. "Resmi olarak değil. Söylentilere göre karısını bir türlü bırakamıyormuş ama aradan üç yıldan fazla zaman geçti ve şimdi Outfit'in patronu olmak üzereyken ölü bir kadının anısına tutunamaz. Hayatına devam etmeli ve

bir varis üretir." Ellerini omuzlarıma koydu ve bana gülümsedi. "Ve ona güzel bir oğul verecek kişi de sen olacaksın, tatlım."

Midem bulandı. "Bugün olmaz."

Annem gülerek başını salladı. "Çok yakında. Düğüne iki ay var." Annemle babama kalsa, evlilik haftalar önce gerçekleşmiş olurdu. Muhtemelen Dante'nin benim hakkımdaki fikrini değiştireceğinden endişeleniyorlardı.

"Valentina! Livia! Dante'nin arabası az önce geldi."

Annem ellerini çırpı, sonra göz kırptı. "Hadi ona karısını unutturalım."

Dante etraftayken böyle tatsız bir şey söylemeyeceğini umuyordum. Onu aşağıya kadar takip ettim ve en sofistike ifademi takınmaya çalıştım. Babam kapıyı açtı. *Kapıyı en* son ne zaman gerçekten açtığını hatırlayamıyordum. Genelde annemin, benim ya da hizmetçimizin açmasına izin verirdi ama ben bile onun neredeyse hevesle zıpladığını söyleyebilirdim. Beni tekrar evlendirmek için yanıp tutuştuğunu bu kadar belli etmek zorunda mıydı gerçekten? Kendimi evcil hayvan dükkanının elden çıkarmak için sabırsızlandığı son yavru köpek gibi hissediyordum.

Annem ve ben lobinin ortasında durduğumuzda Dante'nin sarı saçları kapının girişinde belirdi. Dışarıda kar yağıyordu ve Dante'nin başındaki kar tanelerinin oluşturduğu yumuşak örtü saçlarını neredeyse altın sarısı gibi gösteriyordu. Bazı insanların Aria'nın Luca'yla evliliğine neden sinirlendiğini anlıyordum. Dante ve o altın bir çift olabilirlerdi.

Babam geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Dante babamın elini sıktı ve aralarında birkaç alçak sesle konuştular. Annem neredeyse yanımda ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Dante ve babam nihayet bize doğru yöneldiğinde yüzünde binlerce wattlık bir gülümseme belirdi. Ben de kendi dudaklarımı çok daha az parlak bir gülümsemeye zorladım.

Gelenek olduğu üzere, Dante önce annemi selamlayıp elini öptükten sonra bana döndü. Bana mavi gözlerine ulaşmayan sert bir gülümseme verdi, sonra da elimi öptü. "Valentina," dedi o pürüzsüz, duygusuz sesiyle.

Sadece fiziksel açıdan bakıldığında Dante'yi biraz çekici bulmuştum. Uzun boylu ve hafif kaslıydı, koyu gri üç parçalı bir takım elbise, beyaz gömlek ve açık mavi kravatla kusursuz bir şekilde giyinmişti ve gevşekçe geriye taranmış dolgun, sarı saçları vardı. Ama herkes ona soğuk bir balık diyordu ve kısa karşılaşmalarımızdan sonra haklı olduklarını anladım.

"Sizinle tekrar tanışmak harika," dedim başımı hafifçe eğerek.

Dante elimi bıraktı. "Evet, öyle." Boş bakışlarını babama çevirdi. "Valentina'yla yalnız konuşmak istiyorum." Her zamanki gibi hiçbir hoşbeş boşa gitmedi.

"Elbette," dedi babam hevesle, annemin koluna girip onu götürmeye başlamıştı bile. Daha önce evlenmemiş olsaydım, bir erkekle yalnız kalmama asla izin vermezlerdi ama artık namusumu korumak zorunda olmadıklarını düşünüyorlardı. Onlara Antonio'yla evliliğimizi hiç tamamlamadığımızı söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim, en azından Dante'ye.

Annem ve babam babamın ofisinde gözden kaybolduktan sonra Dante bana döndü. "Sanırım bu senin için kabul edilebilir."

O kadar ölçülü ve kontrollü görünüyordu ki, sanki duyguları o kadar derine bastırılmıştı ki, kendisi bile onlara ulaşamıyordu. Bunun ne kadarının karısının ölümünden, ne kadarının da doğal yapısından kaynaklandığını merak ettim.

"Evet," dedim, ne kadar gergin olduğumu görmemesini umarak. Sol tarafımızdaki bir kapıyı işaret ettim. "Konuşmamız için oturmak ister misiniz?"

Dante başıyla onayladı ve ben de onu oturma odasına götürdüm. Ben kanepeye uzandım, Dante de karşımdaki koltuğa oturdu. Yanımda oturacağını düşünmüştüm ama aramızda kabul edilebilir bir mesafe bırakmakta n memnun görünüyordu. Kısa bir el öpücüğü dışında bana dokunmamaya özen gösterdi. Muhtemelen evli olmadığımız sürece bunu uygunsuz buluyordu. En azından ben öyle umuyordum.

"Sanırım baban sana düğünümüzün 5 Ocak'ta yapılmasının planlandığını söylemiştirth."

Sesinde bir hüznün ya da keder titreşimi aradım ama hiçbir şey yoktu. Ellerimi kucağıma koyup parmaklarımı birleştirdim. Bu şekilde Dante'nin titrediğini fark etme ihtimali daha azdı. "Evet. Bana birkaç gün önce söyledi."

"Kocanızın cenazesinin üzerinden bir yıldan az bir süre geçtiğinin farkındayım ama babam yıl sonunda emekli oluyor ve onun yerine geçtiğimde evli olmam bekleniyor."

Gömülü duygularla göğsüm sıkışırken gözlerimi indirdim. Antonio iyi bir koca olmamıştı, hiçbir şekilde iyi bir koca olmamıştı ama arkadaşımı ve onu hayatım boyunca tanımıştım, bu yüzden onunla evlenmeyi kabul etmiştim. Elbette saflık etmiştim, benimle ya da genel olarak kadınlarla ilgilenmeyen bir adamla evlenmenin gerçekte ne anlama geleceğini fark etmemiştim. Ona yardım etmek istemiştim. Eşcinsel olmak mafyada hoş görülen bir şey değildi. Eğer biri Antonio'nun erkeklerden bu şekilde hoşlandığını öğrenseydi, onu öldürürlerdi. Benden yardım istediğinde, bu fırsatın üzerine atlamış, içten içe onu kazanabileceğimi ummuştum. Artık eşcinsel olmamaya karar verebileceğini düşünmüştüm, bir noktada gerçek bir evlilik yapabileceğimizi düşünmüştüm, ama bu umut çabucak paramparça oldu. Bu yüzden Antonio öldüğünde içimdeki kötü ve bencil bir parça rahatlamıştı. Sonunda beni seven ya da en azından arzulayan bir adam bulabileceğimi düşünmüştüm. Neyse ki bu sadece çok küçük bir parçaydı ve ne zaman aklıma gelse kendimi suçlu hissediyordum. Yine de, belki de bu benim şansımdı. Belki de ikinci evliliğim sonunda beni gerekli bir kötülükten daha fazlası olarak gören bir kocaya sahip olmamı sağlayacaktı.

Dante sessizliğimi yanlış anlamış gibiydi. "Eğer senin için çok erkense, anlaşmalarımızı yine de iptal edebiliriz."

Annem beni öldürürdü ve babam da muhtemelen felç geçirirdi. "Hayır," dedim çabucak. "Sorun yok. Bir an için anılarda kayboldum." Ona bir gülümseme verdim. Bana karşılık vermedi, sadece soğuk bir dikkatle baktı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Sizinle hazırlıkları ve düğüne kadar geçecek süreyi konuşmak istiyorum. İki ay çok uzun bir süre değil ama bu düğün büyük bir olay olmayacağı için sorun olmaz."

Başımı salladım. Bir yanımda bu düğünün sessiz sedasız geçecek olmasına üzülmüyordu ama Antonio'nun ölümünden hemen sonra daha büyük bir şey hoş olmazdı ve bu hem Dante'nin hem de benim ikinci evliliğimiz olduğu için görkemli bir ziyafet için ısrar etmem saçma olurdu.

"Neden beni seçtiniz? Eminim başka pek çok uygun seçenek vardı." Babam bana Dante ile yaptığı anlaşmadan bahsettiğinden beri bunu merak ediyordum. Bunun sormamam gereken bir soru olduğunu biliyordum. Annem orada olsaydı çok sinirlenirdi.

Dante'nin yüz ifadesi değişmedi. "Elbette. Babam kuzenin Gianna'yı önerdi ama ben ancak yaşına gelmiş bir eş istemedim. Ne yazık ki, yirmili yaşlarındaki çoğu kadın zaten evli ve çoğu dul benden daha yaşlı ya da çocuklu, her ikisi de muhtemelen anlayacağınız gibi benim konumumdaki bir adam için kabul edilemez."

Başımı salladım. Doğru eşi bulmak söz konusu olduğunda, özellikle de Dante'nin konumundaki bir adam için pek çok görgü kuralı vardı, bu yüzden müstakbel eşi olarak ilan edildiğimde pek çok kişi şok olmuştu. Dante bu kararıyla pek çok kişinin ayağına basmıştı.

"Yani tek mantıklı seçim sendin. Elbette hâlâ çok gençsiniz ama bu değiştirilemez."

Bir an için onun duygusuz muhakemesi karşısında sessizliğe gömüldüm. Eskisi kadar saf değildim ama Dante'nin beni seçmesinin nedeninin en azından bir kısmının benden etkilenmesi, beni güzel bulması ya da en azından bir dereceye kadar büyüleyici bulması olduğunu ummuştum ama bu soğuk açıklama o küçük umut kırıntısını da yok etmişti.

"Yirmi üç yaşındayım," dedim şaşırtıcı derecede sakin bir sesle. Belki de Dante'nin soğukluğu bana da bulaşmıştı. Eğer öyleyse, kısa sürede buzlar kraliçesi olarak tanınacaktım. "Evlilik standartlarımıza göre genç sayılmazsın."

"Benden on iki yaş daha genç. Bu benim istediğimden daha fazla." Ölen karısı kendisinden sadece iki yaş küçüktü ve kanserden ölmeden önce neredeyse on iki yıl evli kalmışlardı. Yine de bunu söyleme şekli

Sanki onu benimle evlenmeye zorlamışım gibi konuşuyordu. Bizim dünyamızdaki çoğu erkek, eşleri yaşlandığında genç metresler edinirdi ama Dante benim çok genç olmamdan hoşnut değildi.

"O zaman belki de kendine başka bir eş aramalısın. Benimle evlenmeni ben istemedim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bir elimle ağzımı kapattım ve Dante'nin bakışlarıyla karşılaştım. Kızgın görünmüyordu, *hiçbir şeye benzemiyordu*. Yüzü her zamanki gibiydi. Stoik ve duygusuz. "Özür dilerim. Bu çok kabaydı. Bunu söylememeliydim."

Dante başını salladı. Tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Karlı Kasım havasına rağmen pantolonunun paçalarında tek bir kir zerresi bile yoktu. "Sorun değil. Seni kırmak istememiştin."

Keşke sesi bu kadar umursamaz çıkmasaydı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, en azından evlenene kadar. "Yapmadın. Özür dilerim. Seni terslememeliydim."

"Tekrar yola koyulalım. Konuşmamız gereken birkaç şey daha var ve ne yazık ki bu akşam için planlanmış bir toplantım ve yarın sabah erken bir uçuşum var."

"Matteo ve Gianna'nın nişanı için New York'a gidiyorsun." Ailem davetiye almamıştı. Aria'nın nişan partisinde olduğu gibi, sadece en yakın aile üyeleri ile New York ve Chicago mafya liderleri davet edilmişti. Aslında buna sevinmişim. Dante'yle nişanlandığım kamuoyuna açıklandıktan sonraki ilk sosyal etkinlik olacaktı. Dedikodular ve meraklı bakışlar beni her yerde takip edecekti.

Gözlerinde bir parça şaşkınlık belirdi ama sonra kayboldu. "Evet, gerçekten." Ceketinin cebine uzandı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Ondan aldım ve açtım. İçinde pırlanta bir nişan yüzüğü vardı. Daha birkaç hafta önce Antonio'nun bana aldığı alyansı ve nişan yüzüğünü çıkarmıştım. Zaten benim için pek bir anlamları yoktu.

"Umarım tasarımı beğenirsiniz."

"Evet, teşekkür ederim." Bir anlık tereddütten sonra yüzüğü çıkardım ve parmağıma taktım. Dante bana yüzüğü taktığına dair bir işaret vermemiştii.

Bunu benim için yapmak istediğini söyledi. Bakışlarım sağ eline kaydı ve midem bulandı. Hâlâ eski evlilik yüzüğünü takıyordu. İçimi garip bir hayal kırıklığı daha kapladı. Bunca zaman sonra onu taktığına göre, ölmüş karısına hâlâ aşık olmalıydı, yoksa bu basit bir alışkanlık meselesi miydi?

Bakışlarımı fark etti ve ilk kez soğukkanlı maskesi düştü ama o kadar çabuk kayboldu ki gerçekten gördüğümünden emin olamadım. Bana bir açıklama yapmadı ya da özür dilemedi ama onun gibi bir adamdan bunu beklemiyordum.

"Baban düğünden önce sosyal bir gezi yapmamızı istiyor. Hepimiz gerçek bir nişan partisinin gereksiz olduğu konusunda hemfikir olduğumuz için..." Bana hiç sorulmamıştı ama şaşırmamıştım bile. "...Scuderi ailesinin yıllık Noel partisine birlikte katılmamızı öneriyorum."

Kendimi bildim bileli, ailem gelişin ilk Pazar günü Scuderi'lerin evinde olurdu. "Kulağa mantıklı bir fikir gibi geliyor."

Dante bana soğuk bir gülümseme verdi. "O zaman anlaştık. Seni ne zaman alacağımı babana haber veririm."

"Bana söyleyebilirsin. Bir telefonum var ve onu kullanabilecek kapasitedeyim."

Dante bakakaldı. Yüzünde bir an için eğlenceye benzer bir şey belirdi. "Elbette. Eğer tercihiniz buysa." Cebinden telefonunu çıkardı. "Numaranız nedir?"

Ona vermeden önce kadınca olmayan bir kahkahayı bastırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Yazmayı bitirdiğinde telefonunu ceketinin içine geri soktu, sonra başka bir şey söylemeden doğruldu. Ben de ayağa kalktım ve eteğimdeki var olmayan kırıklıkları düzeltmek için zaman harcadım ve kızgınlığımı okullu bir hoşluğun arkasına sakladım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi resmiyetle. Düğünümüzden sonra gevşeyeceğini umuyordum. Her zaman bu kadar ölçülü değildi. Babasının unvanının varisi olarak konumunu nasıl belirlediğine ve ne kadar etkili olduğuna dair hikâyeler duymuştum.

hainler ve düşmanlarla uğraşmak söz konusu olduğunda. Buz prensi tavrının ardında karanlık ve vahşi bir şeyler vardı.

"Rica ederim." Kapıya doğru yürüdüm ama Dante benden önce davranıp kapıyı benim için açtı. Lobiye adım atmadan önce hızlıca bir teşekkür ettim. "Annemleri çağırayım da veda etsinler."

"Aslında, ayrılmadan önce babanızla özel olarak konuşmak istiyorum."

Yüz ifadesinden herhangi bir bilgi edinmeye çalışmak boşunaydı, bu yüzden zahmet etmedim. Bunun yerine koridorun sonuna doğru yürüdüm ve babamın ofisinin kapısını çaldım. İçerideki sesler kesildi ve bir dakika sonra babam kapıyı açtı. Annem hemen arkasında duruyordu. Yüzündeki ifadeden beni soru yağmuruna tutmaya hevesli olduğu anlaşılıyordu ama Dante arkamdaydı.

"Dante seninle konuşmak istiyor," dedim ve Dante'ye döndüm. "Noel partisine kadar." Dudaklarımla yanaklarını okşamayı düşündüm ama bu fikri hemen bir kenara bıraktım. Bunun yerine gülümseyerek başımı eğdim ve oradan uzaklaştım. Annemin topuklu ayakkabıları arkamda tıkırdadı, sonra yanıma geldi. Kollarımızı birleştirdi. "Nasıl geçti? Dante pek memnun görünmüyordu. Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?"

Ona bir bakış attım. "Tabii ki hayır. Dante'nin yüzü tek bir ifadeyle donmuş durumda."

"Şşşt." Annem arkamıza baktı. "Ya seni duyarsa?"

Umursayacağını sanmıyordum.

Annem yüzümü taradı. "Mutlu olmalısın Valentina. Koca piyangosunu kazandın ve eminim Dante'nin soğuk dış görünüşünün altında tutkulu bir aşık saklı."

"Anne, lütfen." Hayatım boyunca annemle iki seks konuşması yapmıştım: Birinde bana kuşları ve arıları anlatmaya çalıştığımda on beş yaşındaydım ve seksin mekaniğinin farkındaydım. Katolik bir kız okulunda bile bu bilgi bir noktada yayılmıştı. Ve

İkincisi, Antonio ile evlenmemden kısa bir süre önce. Üçüncüsünden sağ çıkabileceğimi sanmıyordum.

Ama haklı olduğumu umuyordum. Antonio'nun kadınlara olan ilgisizliği sayesinde tutkulu bir sevgiliden ya da herhangi bir sevgiliden zevk alma şansım olmamıştı. Dante'nin ilk evliliğimin göstermelik olduğunu öğrenmesi riskini doğuracak olsa da, nihayet bekaretimden kurtulmaya fazlasıyla hazırdım ama o köprüyü de zamanı geldiğinde geçecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

Dante söz verdiği gibi beni altıya çeyrek kala aldı. Ne bir dakika geç kalmıştı ne de çok erken. Başka bir şey beklemiyordum. Ailem zaten birkaç dakika önce ayrılmıştı. Outfit'in gelecekteki başkanı olarak Dante partiye çok erken gelemezdi.

Açık mavi ince çizgili lacivert renkte üç parçalı bir takım elbise daha giymişti ve kravatı da ona uygundu. Onu gördüğümde bir an donakaldım. Benim elbisem de lacivertti. İnsanlar bunu bilerek yaptığımızı düşünebilirdi ama artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Bu dar, sırtı açık elbiseye sığabilmek için üç gün boyunca sıkı bir detoks diyeti uygulamıştım; başka bir şey giyemezdim. Uzun kalem eteği baldırlarıma kadar uzanmasına rağmen, kalçama kadar uzanan yırtmacı merdivenleri çok fazla sorun yaşamadan çıkmamı sağlıyordu.

Dante'nin gözleri hızlı bir tarama yaptı. "Çok güzel görünüyorsun Valentina." Kibarlık ediyordu. Beni gerçekten çekici bulduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve ona doğru adım attım. Beni kaldırımın kenarına park ettiği siyah Porsche'sine doğru götürmek için belime dokundu ve avuç içi çıplak tenime temas edince gerildi. Emin değildim ama hızlı bir nefes aldığını duyduğumu sandım ve benden etkilenmiş olabileceği düşüncesi, dokunuşunun verdiği hisle birleşince omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yayıldı. Elini hafifçe sırtıma koydu ve beni yolcu kapısına doğru yönlendirip kapıyı benim için açık tutarken kısmi çıplaklığımla onu şaşırttığıma dair başka hiçbir işaret vermedi. Buz adamdan bir tepki almayı başarmış olmanın zaferiyle neredeyse sersemlemiş bir halde içeri süzüldüm. Evlendiğimizde bunu daha sık yapmaya çalışacaktım.

Scuderi malikanesinin önünde durduğumuzda diğer konuklar çoktan gelmişti. Yürüye bilirdik, eğer

on santim kar, güvenlik endişeleri ve yüksek topuklu ayakkabılarım olmasaydı. Dante yolculuğumuz boyunca havadan sudan konuşmaya zahmet etmemişti. Zaten akli çok uzaklarda gibiydi. Dante bu kez elini çıplak sırtıma koyduğunda, dışarıdan bir tepki gelmedi.

Ludevica Scuderi bize kapıyı açtı. Dante'nin babasının şu anki Consigliere'i olan kocası Rocco, elleri onun omuzlarında, arkasında duruyordu. Bizi hoş ve sıcak fuayeye götürürken ikisi de ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Kırmızı ve gümüş süslerle bezenmiş sekiz metrelik bir Noel ağacı mekâna hâkimdi.

"Gelebilmenize çok sevindik," dedi Ludevica içtenlikle.

Rocco Dante'nin elini sıktı. "Mükemmel zevkin için seni tebrik etmeliyim. Müstakbel karın harika görünüyor, Dante."

İyi davranmak için ellerinden geleni yaptıkları çok açıktı. Her ne kadar yeni bir Capo'nun selefinin Consigliere'ini tutması arzu edilse de, bu bir gelenek değildi, bu yüzden Dante babasından görevi devraldığında yeni bir Cosigliere atayabilirdi.

Dante başını eğdi ve elini tekrar sırtıma koydu. Tek yapabildiğim gülümsemek olurken o basitçe "Öyle," dedi.

Ludevica ellerimi tuttu. "Dante'nin seni seçtiğini öğrendiğimizde çok sevindik. Yaşadığın onca şeyden sonra, kaderin sana bunu telafi etmesi çok adil."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Belki de samimiydi. Bunu söylemek zordu. Ne de olsa Gianna'yı Dante'yle evlendirmeye çalışmışlardı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"İçeri gelin. Parti bizim fuayede yapılmıyor," dedi Rocco ve oturma odasına gitmemizi işaret etti. İçeriden kahkahalar ve sesler geliyordu.

Oturma odasına girdiğimizde Ludovica, "Aria sizi tekrar göreceği için çok heyecanlı," dedi. Aria'nın varlığı karşısındaki şaşkınlığımı ifade edecek zamanım olmadı çünkü kalabalık tarafından fark edildiğimiz anda insanlar bizi tebrik etmek için etrafımıza üşüştü.

nişan ve yaklaşan düğün. El sıkışma arasında odayı taradım. Aria geniş odanın diğer ucunda, devasa bir Noel ağacının yanında duruyordu ve onun belinde sahiplenici bir eli olan kocası Luca da ondan aşağı kalmıyordu. Gianna ve nişanlısı Matteo'yu hiçbir yerde göremedim. Eğer annemin dedikodularına inanılacak olursa, Scuderiler ortanca kızlarının bir olay çıkarmasından endişe ediyorlardı.

Dante başparmağını sırtımda gezdirerek beni irkiltti. Gözlerim önce ona, sonra da bakışlarım yüzünden tamamen görmezden geldiğim önümüzdeki çifte kaydı. En parlak gülümsememi takındım ve Bibiana'yı kucakladım. "Nasılsın?" diye fısıldadım. Beni kısa bir süre sıktı, sonra zoraki gülümsemesiyle geri çekildi. Başkalarının yanında ancak bu kadar cevap alabiliyordum.

Kendisinden otuz yaş büyük, kel ve kilolu olan kocası Tommaso elimi öptü, gözlerindeki bakış olmasa sorun olmayacaktı. Ürkeklik bunu tanımlamak için en iyi kelimeydi. Dante'nin sırtındaki parmakları gerildi ve ona bakma riskini göze aldım ama yüz ifadesi her zamanki gibi soğuk bir maskeydi. Gözlerini Tommaso'ya dikti ve adam Bibiana'yla birlikte hızla uzaklaştı.

İçki tepsisi taşıyan bir garson yanımızda durdu ve Dante benim için bir kadeh şampanya, kendisi için de bir viski aldı. İyi dileklerini sunanların sayısı nihayet azalmıştı, Luca ve Aria odayı geçip bize doğru geldiler. Dante'nin tavrı, bölgesinde başka bir yırtıcının olduğunu fark eden bir kaplan gibi hafifçe değişti. Gerginleşmek yerine, endişelenmediğini göstermek istercesine rahatladı ama gözleri tetikte ve hesaplıydı.

Luca ve Dante el sıkıştılar, ikisinin de yüzünde o sinir bozucu köpekbalığı gülümsemeleri vardı. Onları görmezden gelerek Aria'ya sıırttım, onu tekrar gördüğüm için gerçekten mutluydum. Aradan aylar geçmişti. Düğününde olduğundan çok daha rahat görünüyordu. "Harika görünüyorsun," dedim onu kucaklarken. Sarı saçlarını ve solgun tenini güzel bir şekilde ortaya çıkaran koyu kırmızı bir elbise giymişti. Luca'nın bakışlarını ondan alamamasına şaşmamalı.

"Sen de," dedi geri adım atarken. "Arkasını görebilir miyim?"

Onun için arkamı döndüm.

"Vay canına. Harika görünmüyor mu?"

Bu soru Luca'ya yöneltilmişti ve gerginliğin tavan yaptığı garip bir duraklamaya yol açtı. Dante kolunu belime doladı, soğuk gözleri Aria'nın elini tutup öpen Luca'nın üzerindeydi ve kısık bir sesle şöyle dedi "Sadece senin için gözlerim var."

Aria bana mahcup bir gülümseme verdi. "Gianna'yı aramam gerekiyor ama seninle daha sonra konuşmak isterim?"

"Tamam," dedim, o ve Luca uzaklaşınca sevindim. Etrafta erkekler varken Aria'yla konuşmamız zaten mümkün olmayacaktı.

Dante'ye döndüm. "Ondan hoşlanmıyorsun."

"Bu bir hoşlanma meselesi değil. Bu kendini koruma ve sağlıklı bir şüphe dozuyla ilgili."

"İşte Noel ruhu bu," dedim alaycılığımı gizlemeye çalışmadan.

Dante'nin ağzının kenarlarında yine bir parça eğlence seğirmesi oldu ama sonra kayboldu. "Yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

"Kesinlikle." Son birkaç günlük işkenceli diyetten sonra açlıktan ölüyordum. Kalabalığın arasından ilerlerken, Outfit'in şu anki başkanının orada olmadığını fark ettim. "Baban nerede?"

"Gösteriyi bizden çalmak istemedi. Artık emekli olduğu için gözlerden uzak kalmayı tercih ediyor," dedi Dante alaycı bir ifadeyle.

"Anlaşılabilir." Bu sosyal faaliyetler çok yorucuydu. Ne söylediğimize ve ne yaptığınıza dikkat etmeniz gerekiyordu, hele de Outfit'in başı olarak. Bazı kadınların bana attığı sert bakışlardan şu anda en sevdikleri konu olduğumu anlıyordum. Ellerin arkasında ne söylediklerini biliyordum: Dante Cavallaro neden genç ve masum bir gelin yerine *dul bir kadını* seçmişti?

Duygusuz yüzüne, elmacık kemiklerinin sert açlarına, gözlerindeki hesap ve ihtiyata baktım ve

kendimi bir kez daha bu sorunun cevabının saf mantıktan başka bir şey olmasını dilerken buldum.

Açık büfe İtalyan lezzetleriyle doluydu. Çaresizce şekerli bir şeyler yemeye ihtiyacım olduğu için kendime bir dilim Panettone aldım. Her zamanki gibi tadı cennet gibiydi. Birkaç kez yapmıştım ama hiç Ludevica Scuderi'den aldığım kadar iyi olmamıştı.

"Dante," diye hoş bir kadın sesi geldi arkamızdan.

Dante ve ben aynı anda döndük. Aramızda dokuz yaş olduğu için yıllar boyunca sadece birkaç kelime konuştuğum kız kardeşi Ines önümüzde duruyordu. Hamileydi, tahminim doğruysa muhtemelen üçüncü trimesterdeydi. Odanın diğer ucunda, biri kız diğeri erkek olan ikizleri, kendileriyle yaşıt Fabiano Scuderi ile oynamakla meşguldü. Ines'in saçları Dante'ninkilerle aynıydı ve aynı soğuk mesafeli duruşu sergiliyordu ama gözleri bana dikildiğinde sıcak olmasa da dostça bakıyordu. "Ve Valentina. Sizi gördüğüme sevindim."

"Ines," dedim gülümseyerek. "Işıl ışıl görünüyorsun."

Karnına dokundu. "Teşekkür ederim. Göbeğime uygun güzel elbiseler bulmakta zorlanıyorum. Belki düğünün için alışverişe gitmeme yardım edebilirsin?"

"Çok isterim. Ve eğer sakıncası yoksa, gelinlik bakmaya gittiğimde bana katılırsanız çok memnun olurum."

Mavi gözleri büyüdü. "Henüz bir tane yok mu?"

Omuz silktim. Elbette son düğünümde kalma bir tane vardı ama onu tekrar giymeye niyetim yoktu. Bu kötü şans demekti. "Henüz değil ama önümüzdeki hafta bir tane aramaya çıkacağım, eğer müsaitsen?"

"Beni de say," dedi. Gözleri çok daha sıcaktı. Otuz iki yaşından çok daha genç görünüyordu ve hamile olmasına rağmen bir gram bile kilo almamış gibiydi. Bunu nasıl başardığını merak ettim. Belki de iyi genlere sahipti. Ben kesinlikle bu genlerle kutsanmamıştım. Arada bir detoks günü ya da haftası ve düzenli egzersizler olmasaydı, kısa sürede kilo alırdım.

"Harika." Göz ucuyla Dante'nin bizi hafif bir ilgiyle izlediğini gördüm. Kız kardeşiyle iyi anlaştığımız için mutlu olduğumu umuyordum. Merhum karısı ile Ines'in arkadaş olduklarını biliyordum. Onları sosyal etkinliklerde sık sık birlikte gülerken görmüştüm.

"Kocan nerede?" diye sordu sonunda.

"Pietro, Rocco Scuderi ile sigara içmek için dışarı çıktı. Sizi ve müstakbel eşinizi rahatsız etmek istemediler."

Dante'nin yanağındaki bir kas esnedi.

"Halletmen gereken bir iş varsa peşlerinden gidebilirsin," dedim hemen. "Ben tek başıma iyi olacağım. Muhtemelen Aria'yla konuşmalıyım. Belki sen de bana katılmak istersin, Ines?"

Ines başını salladı, gözleri birbirleriyle hararetli bir tartışma içinde olan ikizlerindeydi. "Bunu ayırmam gerek yoksa göz yaşları ve kanlı burunlar olacak." Bana hızlıca gülümsedi, sonra da tartışan çocuklarına doğru koşmaya başladı.

Dante henüz yanımdan ayrılmamıştı. "Emin misin?"

"Evet."

Başını salladı. "Yakında döneceğim." Teras kapısına doğru yönelmesini ve dışarıda kaybolmasını izledim. O gittiğine göre, birkaç kadının dikkatlerini daha açık bir şekilde bana yönelttiklerini görebiliyordum. Aria ya da Bibiana'dan biri benimle garip bir sohbete girişmeden önce onları hemen bulmalıydım. Diğer konukların arasında dolaştım, onlara sadece kısa bir gülümseme ayırdım. Sonunda hem Aria'yı hem de Bibiana'yı lobide sessiz bir köşede buldum. "İşte buradasınız," dedim rahatladığımı gizlemeye çalışmadan.

"Sorun nedir?" Aria kaşlarını çatarak sordu.

"Sanki herkes ben ve Dante hakkında konuşuyormuş gibi hissediyorum. Bana hayal gördüğümü söyle."

Bibiana başını salladı. "Sen değilsin. Çoğu dul kadın senin kadar şanslı değil."

"Biliyorum, ama yine de. Keşke nişanım konusunda bu kadar şaşırmış gibi davranmasalar."

"Gececek," dedi Aria, sonra yüzünü buruşturdu. "Yakında Gianna günlük dedikoduların baş köşesine geri dönecek."

"Özür dilerim. Gianna'nın nişan partisinde bir olay çıktığını duydum."

Aria başını salladı. "Evet. Gianna evlenme konusundaki isteksizliğini saklamakta zorlanıyor."

"Matteo Vitiello bu yüzden mi burada değil?" Bibiana sordu. Bunu ben de merak etmiştim ama burnumu sokmak istemedim.

"Hayır. Ama Salvatore Vitiello öldüğünden beri Matteo ikinci yetkili ve Luca orada olmadığında New York'ta kalmak zorunda." Sesinde duyduğum gerginliğin bir işaretini bulmak için yüzüne baktım ama duygularını saklamayı öğrenmişti. Luca New York'ta sorun mu yaşıyordu? Bir Capo için gençti. Belki de New York'taki bazı güçler isyan etmeye çalışıyordu. Bir zamanlar Aria bana söyleyebilirdi ama artık Chicago Outfit'in gelecekteki patronunun nişanlısı olduğum için ağzından kaçırdıklarına dikkat etmesi gerekiyordu. Belki birlikte çalışmaya çalışıyorduk ama New York ve Chicago kesinlikle arkadaş değillerdi.

"Bu mantıklı," dedim. Bibiana bana bir bakış attı. O da Aria'nın sözlerindeki gerginliği fark etmiş olmalıydı.

Aria'nın mavi gözleri büyüdü. "Bana daha nişan yüzüğünü bile göstermedin!"

Elimi uzattım.

"Çok güzel," dedi Aria.

"Öyle. Dante benim için seçti." İkinci nişan yüzüğüm ve ikinci kez aşkın bir işareti değildi. "Chicago'da ne kadar kalacaksın? Bir kahve içmek için vaktin var mı?"

"Yarın sabah ayrılacağız. Luca New York'a dönmek istiyor. Ama düğünümüze birkaç gün erken geleceğiz, belki o zaman kahve içmek için buluşabiliriz, tabii çok meşgul değilseniz?"

"Hayır, büyük bir kutlama olmayacak, bu yüzden seninle kahve içmek için zamanım olacak. Daha fazlasını öğrendiğinizde beni arayın."

"Ben yaparım."

"Peki ya sen Bibiana, yarın gelmek için vaktin var mı? Biz de bir süredir konuşma fırsatı bulamadık."

Bibiana dudağını ısırđı. "Sanırım yapabilirim. Artık Patron'un karısı kadar iyi olduğuna göre, Tommaso'nun hayır demesi zor."

"Kesinlikle," dedim tekrar Aria'ya dönmeden önce. "Luca nerede?"

Aria etrafına bakındı. "Matteo'nun Gianna'yla düğünü hakkında ailemle konuşmak istedi. Beklediğimden uzun sürdü."

Nişanı iptal ederler mi? Bu yılın dedikodusu olurdu. Gianna ne kadar isteksiz olursa olsun, bunu riske atacaklarını düşünemezdim.

Dante oturma odasının kapısında belirdi, gözleri üzerimdeydi.

"Sanırım gitmem gerekiyor," dedim. Dante'ye doğru ilerlemeden önce Aria ve Bibiana'ya sarıldım. Onun önünde durdum. "Gidiyor muyuz?"

Dante inanılmaz derecede gergin görünüyordu. "Evet ama kalmak istiyorsan ailenle birlikte gidebilirsin."

Bu daha fazla dedikoduya yol açar. Bir partiye nişanlınızla gelip onsuz gidemezsiniz. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Dante'nin yüzüne anlayış yerleşti. "Tabii ki."

Arabaya döndüğümde sordum. "Her şey yolunda mı?" Artık nişanlı olduğumuza göre, ona sormamda bir sakınca olmadığını düşündüm.

Direksiyonun etrafındaki parmakları gerildi. "Ruslar bize her zamankinden daha fazla sorun çıkarıyor ve Salvatore Vitiello'nun bu kritik zamanda ölmesi ve New York'un yeni bir Capo ile uğraşmak zorunda kalması kesinlikle yardımcı olmuyor."

Şaşırmış bir halde ona baktım. Ona sorduğumda ayrıntılı bir yanıt beklemiyordum. Çoğu erkek karısıyla iş konuşmaktan hoşlanmazdı ve ben henüz Dante'yle evli bile değildim.

Dante'nin gözleri bana doğru kaydı. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Bana dürüst bir cevap verdiğin için teşekkür ederim."

"Bence dürüstlük işleyen bir evliliğin anahtarıdır."

"Benim bildiğim evliliklerde öyle değil," dedim alaycı bir ifadeyle.

Dante başını öne eğdi. "Doğru."

"Yani Luca'nın iyi bir kaptan olmadığını mı düşünüyorsun?"

"O iyi bir Capo, ya da rakiplerini ayıkladıktan sonra öyle olacak."

Bunu klinik olarak söylemişti. Sanki ayıklamak, diğer insanları rahatsız oldukları ya da gücü için risk oluşturdukları için öldürmek anlamına gelmiyormuş gibi.

"Outfit'in patronu olduğunda yapacağın şey bu mu?"

"Gerekirse evet, ama liderlik iddiamı son birkaç yılda kanıtladım. Luca'dan oldukça yaşıyım."

Ama yine de Outfit'in tarihindeki en genç patrondur. İnsanlar onu da test edecekti.

Dante arabayı ailemin evinin önüne çekti. Motoru durdurdu, indi ve kapımı açmadan önce arabanın kaputunun etrafında yürüdü. Elini tuttum ve ayağa kalktım, vücutlarımızı bir an için o kadar yakınlaştırdık ki onu öpmek kolay olacaktı. Sonra bir adım geri çekildi, beni kapıya doğru götürmeden önce aramızdaki uygun mesafeyi yeniden oluşturdu. Yüzümü ona döndüm. "Seni hiç korumayla görmedim. Dışarıda tek başına olmak riskli değil mi?"

Dante karanlık bir şekilde gülümsedi. "Silahlıyım ve eğer biri beni gafil avlamak istiyorsa, bırak denesin."

"Outfit'teki en iyi nişancı sensin."

"En iyiler arasındayım, evet."

"Güzel, sanırım o zaman kendimi güvende hissedebilirim." Bu bir şakaydı ama Dante ölümüne ciddi görünüyordu.

"Güvendesin."

Tereddüt ettim. Beni öpmeye çalışmaz mıydı? Dört hafta içinde evlenecektik. Terbiye gereği birbirimizden uzak durmamız gerekmiyordu. Dante'nin ilk hamleyi yapmayacağı belli olunca ona doğru yaklaştım ve yanağından öptüm. Yüzüne bakmaya cesaret edemedim, onun yerine kapının kilidini açtım, içeri girdim ve arkamdan kapanmasına izin verdim. Kapının yanındaki pencereden bakmadan önce birkaç dakika bekledim. Dante'nin arabası uzaklaşmıştı. Neden beni öpmeye çalışmadığını merak ettim. Henüz evli olmadığımız için miydi? Belki de düğünden önce fiziksel olarak yakınlaşmamızın uygun olmayacağını düşünüyordu. Ya da belki hâlâ karısına aşıktı? Eski evlilik yüzüğünü çıkarıp çıkarmadığını görmek için eline bile bakmamıştım. İnsanlar bugün bu yüzden mi benim hakkımda konuşuyordu?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bibiana ertesi gün öğleden sonra geldi, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Onu kütüphaneye götürdüm ve deri koltuğa oturttum. "Ne oldu?"

"Tommaso henüz hamile olmadığım için kızgın. Sorunun ne olduğunu görmek için doktora gitmemi istiyor."

Neredeyse dört yıldır evliydim ama Bibiana gizlice doğum kontrol hapı kullanıyordu. "Belki hamile kalmak o kadar da kötü olmaz. Eğer bir bebeğin olursa, seveceğin ve seni seven biri olur." Kolumu ona doladım. Son birkaç yıldır Bibiana'nın Tommaso'yla evliliği yüzünden giderek daha fazla depresyona girdiğini görmek yürek parçalayıcıydı. Keşke onun için yapabileceğim bir şey olsaydı.

"Belki de haklısındır. Belki de Tommaso koca bir göbeğim olursa bana dokunmaz." Başını iki yana salladı. "Bu konu hakkında konuşmayalım. Bir süreliğine dertlerimi unutmak istiyorum. Peki ya sen? Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Annem bir otelde balo salonu ayırttı. Yapmam gereken tek şey bir gelinlik almak."

"Yine beyaz bir elbise alacak mısın?"

"Hiç sanmıyorum. Annem uygun olduğunu düşünmüyor. Belki krem rengi olabilir. Bu iyi olur."

Bibiana oflayıp pufladı. "Sırf daha önce evlendiğin için beyaz elbise giyememenin çok saçma olduğunu düşünüyorum. Bu gerçek bir evlilik değil ki."

"Şşşt," diye tısladım, gözlerim kütüphanenin kapalı kapısına kaydı. Bibiana'ya Antonio'yla olan evliliğimin gerçek yüzünü bir süre önce anlatmıştım. "Kimsenin bilemeyeceğini biliyorsun."

"Onu neden korumaya çalıştığınızı anlamıyorum. O öldü. Ve seni bir amaç için araç olarak kullandı. Artık kendi başının çaresine bakmalısın."

"Ben kendime bakıyorum. Antonio'nun Outfit'e ihanet etmesine yardım ettim. Eşcinsel olmak bir suçtur, bunu biliyorsun."

"Bu çok saçma."

"Biliyorum ama biz ne kadar istesek de mafya yakın zamanda değişmeyecek."

"Eğer bunu Dante'ye anlatmak istemiyorsan, o zaman düğün geceni ne yapacaksın? Antonio ile evliliğinizi hiç tamamlamadığınızı fark edeceğinden endişelenmiyor musunuz?"

"Belki fark etmez."

"Eğer ilk seferim gibi bir şey olursa, o zaman fark edecektir."

"Tommasio sana çok kötü davrandı. Sen istemedin, bu yüzden tabii ki kanadın. Bunu düşündüğümde hala çok kızgıyım."

Bibiana yutkundu. "Olan oldu. Keşke eşcinsel bir adamla evli olsaydım." Acı acı güldü. Onun elini tuttum. "Belki şanslısındır ve Tommasio kalp krizi geçirir ya da Ruslar tarafından vurulur." Bu bir şaka bile değildi. Bibiana'nın o adamdan kurtulmasını istiyordum.

Bibiana sırtıttı. "Bunun olmasını gerçekten umuyor olmam ne kadar üzücü?"

"Tabii ki onun gitmesini istiyorsun. Anlıyorum. Herkes isterdi."

Yüzümü taradı. "Peki ya sen? Dante ile yatmak istiyor musun?"

"Kesinlikle. Sabırsızlanıyorum." Yanaklarım ısındı ama gerçek buydu ve müstakbel kocanızla seks yapmak istemenizde yanlış bir şey görmüyordum. Ne de olsa Dante çekici bir adamdı.

"O zaman belki de Dante'nin ilk evliliğinizin göstermelik olduğunu anlamamasını sağlayacak hazırlıklar yapmalısınız."

"Ne? Yatacak birini mi bulacaksın? Dante'yi aldatmayacağım. Bence seks evliliğe ait." En iyi niyetime rağmen

Annemin bana öğrettiği her şeyi ezbere kabul etmek ve Katolik öğretmenlerimin katı sözlerinin beynime girmesine izin vermemek için, bağlı olmadığım birine yakın olmayı hayal edemezdim.

Bibiana boğuk bir kahkaha attı. "Kastettiğim bu değildi." Sesini alçalttı, teni kızarmıştı. "Dildo kullanabileceğini düşünmüştüm."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. "Nereden dildo bulabilirim ki? Babamın korumalarından beni bir seks dükkanına götürmelerini isteyemem. Annem öğrenirse utancından ölür." Ben de büyük ihtimalle o dükkâna girdiğimde utancımından ölürdüm.

"Keşke senin için alabilseydim ama Tommaso öğrenirse çok kızar." Bibiana'nın elmacık kemiklerinde Tommaso'nun son patlamasından kalan morluklar henüz tam olarak geçmemişti.

"Muhtemelen en iyisi bu. Zaten cansız bir nesneyle seks yapma fikrinden hoşlanmıyorum. Bir yolunu bulacağım."

"Dante muhtemelen kendi ihtiyaçlarına o kadar dalmış olacak ki fark etmeyecek bile. Erkekler böyledir."

Bu pek de rahatlatıcı değildi. Dante'nin benim ihtiyaçlarımla da ilgileneceğini umuyordum.

5 Ocakth, düğün günüm nihayet gelip çatığında, sadece düğün gecemden dolayı değil, içimde bir gerginlik hissettim. Bunun mutlu bir evlilik için ikinci şansım olduğunu biliyordum. Bizim dünyamızdaki çoğu insan bunu elde edemedi. Ölüm onları nihayet ayırana kadar hayatlarını mutsuz birliktelikler içinde yaşadılar.

Krem rengi pullu elbisemle koridorda yürürken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar umutlu hissediyordum. Dante siyah takım elbisesi ve yeleğiyle sofistike görünüyordu. Gözleri beni hiç terk etmedi ve babam beni ona teslim ederken, yüz ifadesinde bir onay ve takdir belirtisi gördüğüme emindim. Eli benimkinin etrafında sıcaktı ve rahip vaazına başlamadan önce bana verdiği küçük gülümseme, parmak uçlarımda durup onu öpmek istememe neden oldu.

Annem ilk sırada yüksek sesle ağlıyordu. Daha mutlu olamazmış gibi görünüyordu ve babam neredeyse gururla parlıyordu. Sadece iki saat önce Cleveland'dan gelen ve Outfit için çalışması gereken kardeşim Orazio gitmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. Bibiana ve Aria'nın cesaretlendirici gülümsemelerini görmeyi tercih ettim. Rahip konuşurken Dante'ye bakmaya devam ettim ve yüzünde gördüğüm şey kalbimi parçaladı. Arada bir keder yüz ifadesini gölgeliyordu. İkimiz de birini kaybetmiştik ama Dante için bu kişi, söylentilere inanılırsa, hayatının aşkıydı. Ben bununla yarışabilir miydim?

Sıra öpüşmemize geldiğinde Dante tereddüt etmeden eğildi ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kesinlikle bir buz adam gibi hissetmiyordu. Annemin sözleri aklıma geldi ve içimi bir heyecan kapladı. Belki Dante'ye ilk karısını unutturamazdım, unutturmak da istemiyordum ama hayatına devam etmesine yardımcı olabilirdim.

Kiliseden sonra hepimiz bir sonraki kutlamalar için otele gittik. Dante ve ben evli bir çift olarak ilk kez baş başa kaldık. Arabayı sürerken elimi tutmadı ama muhtemelen dokunaklı bir adam değildi. Beni daha çok endişelendiren şey çenesindeki gerginlik ve gözlerindeki çelikti.

"Bence iyi gitti, sence de öyle değil mi?" Sessizlik çok bunalıcı bir hal aldığında söyledim.

Dante'nin gözleri bana kaydı. "Evet, rahip iyi iş çıkardı."

"Annemin bu kadar çok ağlamamasını isterdim. Genelde kendini toparlamakta daha başarılıdır."

Dante gergin bir şekilde gülümsedi. "Senin adına çok mutlu."

"Biliyorum." Durakladım. "Mutlu musun?" Bunun riskli bir soru olduğunu biliyordum.

Yüzü gözle görülür bir şekilde kapandı. "Elbette bu birliktelikten memnunum."

Daha fazla bir şey bekledim ama yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Evliliğimize bir kavgayla başlamak istemedim, bu yüzden

düſer.

Arabadan inip giriſe doğru yöneldiğimizde Dante sırtıma dokundu. "Çok güzel görünüyorsun Valentina." Başıma kaldırıp ona baktım, ama bakışları dosdoğru karşıya yönelmişti. Belki de arabada ne kadar soğuk davrandığını fark etmiş ve kendini suçlu hissetmişti.

Otelin balo salonu pembe ve beyaz güllerle çok güzel bir şekilde dekore edilmişti. Konuklarımızın tezahüratları altında masamıza doğru ilerlerken Dante elini belimden çekmedi. Çoğu bizden önce gelmiş ve masalarına çoktan yerleşmişti. Annem, babam ve erkek kardeşimin yanı sıra Dante'nin anne babası, kız kardeşi ve kocasıyla aynı masayı paylaştık. Dante'nin anne ve babasıyla birkaç küçük konuşma dışında hiç konuşmamıştım. Yine de yeterince iyi davranmışlardı. Kardeşim Orazio iPhone'unda bir şeylerle meşgulmüş gibi davrandı ama ben onun sadece babamızın sorularından kaçmaya çalıştığını biliyordum.

Aria ve Luca, Matteo ve Gianna'nın yanı sıra Scuderi ailesi de sağımızdaki masada oturuyordu. Aria bana gülümsedikten sonra dikkatli bakışlarını tartışmanın eşiğinde görünen kız kardeşi ve Matteo'ya çevirdi. Bu ikisinin müthiş bir evliliği olacaktı. Matteo, Gianna'nın kendisine doğru gönderdiği bakışlara aldırıyor gibiydi.

"Birlikte çok güzel görünüyorsunuz," dedi Ines ve dikkatimi tekrar masamıza çekti.

Dante bana okunamayan bir ifadeyle baktı.

Sunucular ellerinde tabaklarla balo salonuna girmek için o anı seçtiler.

Dört çeşit yemekten sonra nihayet dans etme zamanı gelmişti. Dante beni dans pistine doğru götürdü ve göğsüne doğru çekti. Ona gülümsedim. Sıcak ve güçlü hissettiriyordu ve iyi dans ediyordu. Ilık bir yaz esintisi ve çok erkeksi bir şey gibi mükemmel kokuyordu. Onunla aynı yatağı paylaşmak, pahalı takım elbisesinin kumaşının altında neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyordum. Yalnız olsaydık yanağımı omzuna yaslardım ama herkes bizi izliyordu ve Dante'nin toplum içinde yakınlık göstermekten hoşlandığını sanmıyordum.

Tabii ki misafirlerimizin umurunda değildi. Yakında aramaya başladılar. "Bacio, bacio!"

Dante tek kaşını kaldırarak bana baktı. "İsteklerini yerine getirecek miyiz, yoksa görmezden mi geleceğiz?"

"Bence onların isteklerini yerine getirmeliyiz." İsteklerini yerine getirmeyi gerçekten çok istiyordum.

Dante sırtımı sıkıca kavradı ve dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırdı. Mavi gözleri bana sabitlenmişti ve bir an için gözlerinde sıcaklık gibi bir şey gördüğüme emin oldum. Ama sonra konuklar dansa katılmak için dans pistine akın etti ve öpüşmemiz sona erdi. Kısa bir süre sonra Fiore Cavallaro beni dansa kaldırdı ve Dante annesiyle dans etmek zorunda kaldı. Kayınpederime gülümsedim, onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum. Onda da Dante gibi soğuk bir soğukluk vardı. "Karım ve ben Dante'nin daha önce evlenmemiş birini seçmesini umuyorduk."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak zorlaştı ama insanların Fiore'nin beni inciten bir şey söylediğini anlamasını istemiyordum. "Anlıyorum," dedim sessizce.

"Ama onun mantığı bizi ikna etti. Dante'nin yakında bir varise ihtiyacı var ve onun kadar genç olmayan biri torunlarımıza daha iyi bir anne olabilir."

Başımı salladım. Onların soğuk mantığı varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir şeydi. Gerçi bunu ona söyleyemezdim.

"Zalimce konuşmak istemem ama bu bir mantık evliliği ve eminim senden ne beklendiğini biliyorsundur."

"İstiyorum. Ve Dante'den çocuk sahibi olmayı dört gözle bekliyorum." Bu doğrudu. Her zaman çocuk istemiştim. Antonio'yla evliyken tüp bebek yapmayı bile düşünmüştüm ama hamile kalmaya çalışmadan önce Dante'yi daha iyi tanımak istiyordum. Doğal olarak bunu babasına da söyleyemezdim. Beklendiği gibi Fiore'den görevi kardeşim devraldı. "Gelebildiğine sevindim," dedim ona bakarken. Benim koyu yeşil gözlerime ve siyaha yakın saçlarıma sahipti ama aramızdaki tek benzerlik bunlardı. Hiçbir zaman yakın olamamıştık, ama bu benim çabalarımın eksikliğinden değildi. Ben yakın değildim.

Bunun değişip değişmeyeceğinden emin değildim. Beni şımarttığı için babamıza içerliyordu ve bazen bana ondan daha kolay sahip olduğum için ierlediğini düşünüyordum.

"Uzun süre kalamam," dedi basitçe. Başka bir şey beklemediğim için başımı salladım. Orazio babamızdan mümkün olduğunca uzak duruyordu.

Ines'in kocası Pietro beni dansa kaldırdığında çok mutlu olmuştum. Sessiz bir adamdı ve ayaklarıma basmazdı, bu yüzden garip konuşmalardan kaçınmak için gecenin sonuna kadar onunla dans etmekte bir sakınca görmezdim. Tabii ki bu çok uygunsuz olurdu. Pietro ile dansımdan sonra misafirperverlik gereği New York'un başkanıyla dans etmem gerekiyordu. Aria şu anda Luca'nın yanında gayet rahat görünse de ben kesinlikle rahat değildim. Yine de bana elini uzattığında kabul ettim. Glmsemiyordu. Gerçek bir gülümsemeyi sadece Aria'ya baktığında görmüştüm. Dante uzun boylu ve kaslıydı ama Luca'yla göz teması kurabilmek için ben bile başımı arkaya eğmek zorunda kalıyordum. Dans ederken insanların bizi izlediğini biliyordum. Özellikle Dante'nin sert bakışları, Aria'yla dans ediyor olmasına rağmen yaptığımız her hareketi takip ediyordu. Gerçi Luca, Dante'nin Aria'yı kucaklamasından pek memnun görünmüyordu. Bizim dünyamızdaki erkekler sahipleniciydi. Dante ve Luca gibi erkekler ise tamamen başka bir şeydi.

Bir şarkı bitip diğeri başladığında rahatladığımı zorlukla gizleyebildim. Luca'nın yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Muhtemelen insanların onun varlığından rahatsız olmasına alışkındı. Bir sonraki dans partnerim Matteo'ydu. Onu çok iyi tanıımıyordum ama öfkesini ve bıçak kullanma becerisini duymuştum.

"Alabilir miyim?" diye sordu abartılı bir eğilmeyle. Ben de alaycı bir şekilde reverans yaptım. "Elbette."

Gözlerinde şaşkınlık parladı. Köpekbalığı sırtışıyla beni kendine doğru çekti. Luca'nın riske attığından daha yakın. Aklı başında bir adamın riske atacağından daha yakın.

"Sanırım kocanızın az önce biraz seğirdiğini gördüm," diye mırıldandı. "Sanırım onun gibi soğuk bir balık için duygusal bir patlamanın karşılığı bu."

Kahkahamı bastırmaya çalışarak nefes verdim. "Lafı dolandırmayı sevmiyorsun, değil mi?"

Koyu renk gözleri neşeyle parılıyordu. "Çalıları yeterince severim, merak etme."

Bir kahkaha patlattım. Ve hanımefendi gibi ölçülü bir kıkırdama değildi. Tiz bir kahkahaydı. "Bunun uygunsuz olduğuna eminim."

Birkaç kafanın bize doğru döndüğünü hissedebiliyordum ama kendimi tutamadım.

"Haklısınız. New York ve Chicago arasında bir çatlağa neden olmamak için Patron'un karısının yanında uslu durmam konusunda uyarıldım," dedi hafifçe.

"Merak etme. Seni ele vermeyeceğim."

Matteo göz kırptı. "Korkarım bunun için artık çok geç."

"Sanırım yine benim sıram," dedi Dante, yanımızda belirip sert bakışlarını hiç rahatsız olmamış gibi görünen Matteo'ya dikerek.

Matteo bir adım geri çekildi. "Elbette. Böyle karanlık bir güzellikten kim uzun süre uzak kalabilir ki?" Elime eğildi ve onu öptü. Öpücük yüzünden değil ama Dante'nin gözlerindeki bakış yüzünden kaskatı kesildim. Elimi hızla onun elinin içine sokup sıktım ve Aria aniden yanımızda belirdi. "Matteo, şimdi benimle dans etmelisin." O da öyle yaptı ve Aria onları akıllıca Dante ve benden uzaklaştırdı.

"Benimle dans etmek istediğini sanıyordum?" Dante'nin sert yüzüne bakarak zoraki bir rahatlıkla söyledim.

Mavi gözleri üzerime yerleşti. Kolunu bana doladı ve bizi müziğin ritmine göre hareket ettirmeye başladı. Öfkesinin kaynağının ne olduğundan emin değildim: kıskançlık mı, yoksa Matteo'nun saygısızlığı mı? "Ne dedi o?" Dante sonunda sordu.

"Hm?"

"Seni ne güldürdü?"

Belki de kıskançlık her şeye rağmen en büyük itici güçtü. Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu etti. "Çalılarla ilgili bir şaka yaptı."

Dante'nin yüzü aydınlandı. "Daha dikkatli olmalı." Tehdit çok açıktı. Neyse ki Matteo ve Luca bunu duymamıştı.

"Sanırım Gianna ile aralarındaki sorunlar yüzünden biraz gergin."

"Duyduğuma göre, Scuderi kızıyla nişanlanmadan önce bile hep dengesiz biriymiş."

"Herkes senin kadar kontrollü değil," dedim sivri bir şekilde. Kaşlarını kaldırdı ama karşılığında bir şey söylemedi.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, Dante ve ben kendimizi dışarı attık. Otel bize bu gece için en büyük süitlerini önermişti ama Dante eve dönmeyi tercih etti ve ben de buna sevindim. Sonunda Dante'nin evine taşınmak için sabırsızlanıyordum. Yine de merhum eşiyle paylaştığı için endişeliydim. Muhtemelen birçok anıyla doluydu. Bibiana yanından geçerken parmaklarını kavuşturdu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Düğün gecemizin vakti geldiği için mutluydum. İlk gerçek düğün gecem. Çok uzun süre beklemiştim.

Dante'nin Chicago Goldcoast'taki malikanesine giderken ikimiz de konuşmadık. Bu bizim için iğrenç bir gelenek haline gelmiş gibiydi. Artan gerginliği umutsuzca gizlemeye çalışırken yolcu penceresinden trafiği izlemekle meşguldüm. Heyecan ve korkuyu aynı anda hissetmek mümkün müydü?

Açık kahverengi, üç katlı devasa bir malikâneye yaklaştığımızda Dante yavaşladı. Dante gösterge panelindeki bir düğmeye basınca ferforje kapılar açıldı ve içeri girdik, sonra da çift garaja yöneldik. Ailemin malikânesi çok uzakta değildi. Bekleneceği gibi Dante'nin evinden daha küçüktü. Underboss'un Capo'sundan daha büyük bir evi olamazdı.

Dante bir Mercedes SUV'un yanına park ettikten sonra arabadan indi. Arabanın etrafında yürüdü ve benim için kapımı açtı, sonra elini uzattı ve elbisemle zor olan arabadan çıkmama yardım etti. Eli sıcak ve sabitti. Teninin de kişiliği gibi buz gibi olmamasına her zaman şaşırmışım. Ayağa kalktığı anda beni serbest bıraktı ve neredeyse eline uzanacaktım ama kendimi durdurdum. Onu zorlamak istemedim. Belki de sadece kapalı kapılar ardında kendini serbest bırakabiliyordu.

Beni bir yan kapıdan geçirerek malikânenin lobisine götürdü. Zemin ve merdivenler koyu renkli sert ahşaptı ve bir avize üzerimize yumuşak bir ışık saçıyordu. Garip bir şekilde sessizdi. Dante'nin ev işleriyle ilgilenen bir hizmetçisi ve aşçısı olduğunu biliyordum.

"Zita ve Gaby'ye bugün izin verdim," dedi gayri ihtiyari. Beni bu kadar kolay okuyabilir miydi?

"Bu iyi," dedim, sonra bunun kulağa nasıl geldiğini düşünerek irkildim. Yatak odamızdaki seslerle tüm evi eğlendireceğimizi düşünmüyordum ama birlikte geçireceğimiz ilk gece için tamamen mahremiyet içinde olmayı tercih ederdim.

Dante doğruca merdivenlere yöneldi, sonra bir elini tırabzana dayayarak durdu ve bana baktı. Lobinin ortasında durmuştum ama hızla ona doğru koştum ve onu üst kata kadar takip ettim. Karnım sinirden zangır zangır titriyordu.

Bu benim ikinci düğün gecemdi ama neredeyse yıllar önceki kadar deneyimsizdim ve bu gecenin gerçekten değişmesini umuyordum. Antonio ve ben evliliğimizin başlarında ara sıra öpüşmüştük, hatta birkaç kez geceliğimin üzerinden göğüslerime dokunmuştu, ama onun bundan hoşlanmadığını anladığımda, bu nafile yakınlaşma girişimlerinden vazgeçmiştik.

Gerçek bir eş, gerçek bir kadın olmak istiyordum ve Antonio'nun aksine Dante'nin evliliğimizi tüketmeye muktedir olduğunu biliyordum. Ama bu da benim sorunumdu. Ya Dante bakire olduğumu fark ederse? Bunu ondan saklayabilir miydim? Belki ondan ışıkları söndürmesini istersem, rahatsızlığımı gizleyebilir ya da Antonio'dan başka biriyle birlikte olmanın verdiği sinirle suçlayabilirdim. Ama ya kızlık zarımı hissederse? O zaman ona ne söyleyecektim? Ondan kurtulmak için bir vibratör kullanmalıydım ama romantik tarafım bekâretimi bir cihaza kaptırmak istemiyordu. Bu çok saçmaydı.

Dante ana yatak odasının kapısını açıp içeri girmem için davetkâr bir hareket yapınca düşüncelerim yarıda kesildi. Yanından geçtim, gelinliğim hareketle birlikte hafifçe sallandı. Ruh halini ölçmek için ona hızlı bir bakış attım ama her zamanki gibi ifadesi okunamazdı. Büyük boy yatak siyah ahşaptı ve siyah saten örtülerle kaplıydı. Bir an için karısının ölümünden beri yatağı siyah mı tuttuğunu merak ettim. Sonra onun yerini daha kötü bir düşünce aldı: İlk karısıyla paylaştığı yatak mıydı bu?

"Banyo şu kapının ardında," dedi Dante başıyla sağ tarafımdaki koyu renkli ahşap kapıyı işaret ederek.

Tereddüt ettim. Temizlenmemi mi istiyordu? Yatak odasının kapısını kapattı ve kravatını gevşetmeye başladı. Beni soymak istemiyor muydu? Pencereye doğru yöneldi ve sırtı bana dönük bir şekilde dışarı baktı. Anlamıştım. Hayal kırıklığına uğrayarak mermer banyoya girdim. Siyah mermerdi, belki de Dante sadece siyahı seviyordu. Yatak odasındakiyle aynı yöne bakan pencereye doğru yürüdüm, acaba Dante de benimle aynı manzarayı görüyor muydu; gürül gürül akan gölü, gece mavisi gökyüzünü kaplayan ve dolunayı karartan kara bulutları, yoksa çok uzaklarda, anıların içinde kaybolmuş muydu? Bu fikir beni rahatsız etti ve bu yüzden pencereden uzaklaşıp hızlı bir duş almadan önce soyunmaya başladım. Gelenek olduğu üzere düğüne hazırlanırken bacaklarıma ağda yapmıştım, bu yüzden tıraş olmama gerek yoktu. Kuruduktan sonra, düğün için aldığım erik saten geceliği giydim ve saçlarımı taradım. Karnım yine sinir ve heyecanla çırpınıyordu. Kendimi toparlamak, olmam gereken deneyimli kadın gibi görünmek için birkaç dakika bekledim; sonra yatak odasına geri adım attım. Dante pencerenin önündeki yerinden kıpırdamamıştı. Siyah takım elbisesinin içinde ona hayranlıkla bakmak için kendime bir an izin verdim. Ellerini ceplerine sokmuş, güçlü ve sofistike, dokunulmaz görünüyordu. Bir buz adam, soğuk, duygusuz, kontrollü.

Gergin bir şekilde boğazımı temizledim ve bana doğru döndü. Soğuk mavi gözleri bedenimi kısa bir süre taradı ama ifadesi değişmedi. Arzunun titreşimi bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Taştan oyulmuş da olabilirdi. Antonio en azından düğün gecemizde güzelliğime iltifat etmişti. Hatta beni öpmüş, beni arzuluyormuş gibi davranmaya çalışmıştı ama öpücüğün ona hiçbir şey yapmadığı çok çabuk anlaşılmıştı.

Ama Dante'yi durduran neydi? Onun tepkisi karşısında içten içe söndüm. Birçok erkeğin bana bakmayı hoş bulduğunu ve beni hiç bu kadar açık saçık görmediklerini biliyordum ama Dante benimle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Karısının bana hiç benzemediğini biliyordum. Benim uzun boylu ve esmer olduğum yerde, o minyon tipli ve açık kahverengi saçlıydı.

"Sen uzanabilirsin. Ben bir duş alacağım," dedi. Bakışları bir an için kaymış ama sonra sessizce odaya girmiş.

ve kapıyı arkasından kapattı.

Hayal kırıklığımla savaşmaya çalışarak yatağa doğru yürüdüm ve yorganın altına girdim. Antonio'nun vücuduma istediğim gibi tepki vermeyeceğini biliyordum ama Dante'yle farklı olacağını düşünmüştüm. Belki de düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bugün onun için kolay olmamıştır. Karısını seviyordu ve yeniden evlenmek onun için gerçekten zor olmuş olmalıydı. Belki de kendini düğün gecesine zihinsel olarak hazırlamak için bir duşa ihtiyacı vardı.

Duş uzun süre devam etti ve sonunda göz kapaklarım ağırlaştı. Yorgunlukla savaşmaya çalıştım ama bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü yatak eğildiğinde sarsılarak uyandım. Gözlerim Dante'nin uzandığı tarafa kaydı. Göğsü çıplaktı ve ellerimi hafif bronzlaşmış, sıkı karnında ve göğsünde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum. Soğuk gözleri üzerime dikildi. Ne düşündüğünü söylemek imkânsızdı. Şimdi bana uzanacak mıydı?

Sırt üstü uzanmış, bir şeyler yapmasını bekliyordum, gergin, heyecanlı ve korkmuş bir halde. İlk hamleyi yapmaktan kendimi alıkoymak zorundaydım. Bu çok ileri gitmek olurdu.

"Yarın erken kalkacağım," dedi ve ışığı kapatıp benden uzaklaştı. Karanlığın şaşkınlığımı ve hayal kırıklığımı gizlemesine sevinmiştim. Birkaç dakika daha fikrini değiştirmesini, haklarını talep etmesini bekledim ama yapmadı. Yanımda sessiz ve hareketsiz yatıyordu, sırtı kolumdan birkaç santim uzaktaydı.

İçimde bir acı kabardı ve ondan uzağa doğru yuvarlandım. Dante kadınlardan hoşlanıyordu, peki neden benimle yatmak istemiyordu? Benim neyim vardı da iki düğün gecesinden sonra hâlâ bakir bir kar kadar dokunulmamıştım? Bunu tekrar yaşayabileceğimden emin değildim. Şehveti yaşamak, arzulanmak istiyordum. Antonio'yla onu baştan çıkarmaya çalışmanın baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum ama Dante'yle en azından denemek zorundaydım. Karısını hâlâ seviyor olsa bile, o da bir erkekti. Arzuları vardı ve duygularını kilit altında tutsa bile ona fiziksel olarak ihtiyaç duyduğu şeyi verebilecek kapasitedeydim.

Sakin nefes alışını dinledim. Dokunmadığımız halde, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. O bir buz adam değildi. Maskesini kırmanın bir yolu olmalıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda **Dante** yatakta değildi. Avucumu yatağa bastırdığımda yatağın onun tarafı soğuktu. Öfkemi bastırmak için elimi külotumun içine sokmadan önce kapının kapalı olduğundan emin oldum. Antonio'yla geçirdiğim yıllar boyunca kendime parmaklarımla zevk vermeyi öğrenmiştim. Yüzümü Dante'nin yastığına gömdüm, onun misk kokusunu içime çektim ve kendimi orgazma ulaştırırken onun bana dokunduğunu hayal ettim. Sonrasında bir süre sırtüstü yattım, tavana baktım, aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istedim.

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve kendimi hazırlamak için acele etmedim. Dizlerimin üzerinde biten, vücuda oturan kahverengi bir elbise ve sevimli kırmızı kaşmir bir hırka seçtim. Dante umursamasa bile, kıyafetlerim için çaba harcadığımda kendimi daha rahat hissediyordum. Yatak odasından çıktım, tereddüt ettim ve diğer kapıların ardında ne saklandığını merak ederek uzun koridora baktım. Başka bir zaman keşfetmem gerekecekti. Onun yerine merdivenlerden aşağı indim. Kahvaltı için alt kata beklendiğimden emin değildim. Yeni evimi tanımıyordum, burada çalışan insanları tanımıyordum ve en kötüsü de evin sahibini, yani kocamı tanımıyordum.

Çift kapı aralıktı ve onlara yaklaştım, sonra içeri girmeden önce bir süre önlerinde oyalandım. Dante'nin çoktan gitmiş olmasını bekliyordum ve onu geniş oturma ve yemek odasındaki yemek masasında otururken bulduğumda şaşırdım. Evin geri kalanında olduğu gibi, zemin koyu renkli ahşap, duvarlar açık bej, mobilyalar ise koyu renkli ve heybetliydi.

Gazete Dante'nin yüzünü gizliyordu ama içeri girdiğimi duyunca yüzünü indirdi. Masaya yavaşça yaklaşırken kahverengi topuklarım parke zeminde tıkırdadı, onun yanında nasıl davranacağımdan emin değildim. Antonio önce arkadaşım olmuştu, sonra da

Ama Dante'yle aramızda hiçbir şey yoktu. Birbirimize yabancıydık.

Masa iki kişilikti ama benim tabağım Dante'nin yanında değildi, onun yerine masanın diğer ucuna konmuştu. Dante'yle aramdaki mesafeye baktım, düzeni görmezden gelip Dante'nin yanına oturmayı düşündüm ama sonra cesaretimi kaybettim ve masanın sonundaki yerime oturdum.

"Umarım iyi uyumuşsundur?" Dante yumuşak sesiyle sordu. Gazeteyi elinden bırakmamıştı, hâlâ elinde tutuyordu ve içimden bir ses bunun yakında aramıza yine bir engel olarak gireceğini söylüyordu.

Ciddi miydi? "Çok iyi," dedim, iğnelemeyi durduramadan. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden biraz daha fazlasını beklediğimi fark etmemiş miydi?

"Hâlâ Luca ile yapacağım toplantıya hazırlanmam gerekiyor. Bu gece New York'a döneceği için birazdan burada olur ama ona biz iş konuşurken Aria'ya eşlik etmekten memnuniyet duyacağımı söyledim."

Aria'nın benim arkadaşlığıma ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. Burada ailesi vardı. Bu beni meşgul etmenin bir yoluydu, başka bir şey değil. Eğer naif bir eş istiyorsa, belki de daha genç biriyle evlenmeyi kabul etmeliydi. Ama Aria'yı seviyordum ve daveti geri çevirmek kabalık olurdu, bu yüzden sıkıca gülümsedim. "Çok düşüncelisin." Sözlerime alaycılık karışmıştı. Artık evli olduğumuza göre, kibarlık maskesini takmak daha zor olacaktı.

Dante bakışlarımla karşılaştı ve bakışlarında gözlerimi indirip bir kruvasan almamı sağlayan bir şey vardı. Aç değildim ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi. Kâğıt hışırtısı dikkatimi tekrar masanın diğer ucuna çekti. Beklediğim gibi, Dante gazetesinin arkasında kaybolmuştu. Evliliğimizin böyle mi gitmesini istiyordu? Daha bana evi gezdirmemişti bile. "Bana evi gezdirir misin? Evi tanımadan misafir ağırlayamam."

Dante gazetesini tekrar indirdi ve masanın üzerine katladı. İçimde onu parçalara ayırmak için mantıksız bir dürtü hissettim. "Haklısın."

İçimdeki heyecan kabardı ama bir sonraki sözleriyle hızla dağıldı. "Gaby!"

Bir an sonra büyük bir dolabın arkasına yarı gizlenmiş bir kapı açıldı ve kısa boylu bir genç kız odaya girerek Dante'ye doğru yöneldi. "Evet efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Gaby liseye aitmiş gibi görünüyordu. Bu evde nasıl hizmetçi olabilirdi?

Dante bana doğru başını sallayarak "Karım," dedi. Gaby utangaç bir gülümsemeyle kısa bir süreliğine bana doğru döndü. "Evi gezmek istiyor. Meşgulüm, lütfen ona etrafı gösterin."

Gaby başıyla onayladı ve bana doğru yürüdü. "Şimdi gitmek ister misin?" Sesi tereddütlüydü ama gözlerindeki merakı görebiliyordum. Kruvasanımın son kırıntısını da yuttum ve fincanıma kahve doldurdum. "Evet, lütfen. Sorun olmazsa kahvem de yanımda götüreceğim."

Gaby'nin gözleri büyüdü ve gazetesini okumaya devam eden Dante'ye doğru bir bakış fırlattı. Bana pek meşgul görünmedi. Eğer haberleri okuyacak vakti varsa neden bana etrafı gezdirmiyordu? Ama Gaby'nin önünde olay çıkarmak istemezdim. Dante, Gaby ve benim onu merakla izlediğimizi hissetmiş olmalı ki gözlerini kaldırdı. "Burası artık senin evin Valentina. Ne istersen yapabilirsin."

Yani konuşmamızı dinlemişti. Ve söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim. Keşke daha cesur olsaydım da bu teoriyi test edebilseydim. Gaby'ye döndüm ve kupamı ellerimin arasına aldım. "O zaman gidelim."

Başını salladı ve beni daha önce geldiği kapıya doğru götürdü. "Mutfak ve personel odasından başlayabilir miyiz?"

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap," dedim. "Evi benden daha iyi tanıyorsun."

Yüzünde yine utangaç bir gülümseme belirdi. Kapının arkasında geniş bir mutfığa açılan dar bir koridor vardı. Tavana asılı kancalardan tencereler sarkıyordu. Her şey paslanmaz çeliklendi ve bana aile yemeklerinin hazırlandığı bir yerden çok bir kantin mutfagını hatırlatıyordu. Yuvarlak, yaşlı bir

Kadın fırının başında durdu ve sıcaklığı kontrol etti. İçinde kuzu rostoya benzeyen bir şey pişiyordu. Bunun aşçı Zita olduğunu düşündüm. İçeri girdiğimizi duyunca arkasını döndü ve ellerini beyaz önlüğüne sildi. Siyah saçlarında gri çizgiler vardı ve başının üstünde bir saç filesiyle tutturulmuştu. Ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettim.

Gaby heyecanla, "Hanımımıza evi gezdiriyorum," dedi. Metres kelimesini kullanınca irkildim. Sanki kırbaç kullanan bir dominatriksmişim gibi gelmişti. Belki Dante 'Efendim' diye çağrılmaktan rahatsız olmuyordu ama ben kesinlikle 'metres' ile yaşayamazdım.

"Lütfen bana Valentina deyin," dedim hemen. "İkiniz de." Zita'ya gülümsedim ama o bu jestle karşılık vermedi. Dudakları büzülmüştü ve yüzünde onaylamaz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzüyordu.

"Sizinle düğünden önce tanışmak güzel olurdu," dedi Zita kibirle.

Ses tonu hoşuma gitmese de yüzümü sakın kalmaya zorladım. Evdeki hizmet personeliyle yanlış bir başlangıç yapmak istemiyordum. "Dante beni hiç davet etmedi, ben de kendimi davet etmeyi uygun bulmadım."

Öfkelendi. "Düğünden önce bizi Carla Hanım'la tanıştırdı."

Dante'nin ilk karısından bahsedince kaskatı kesildim, elimde değildi. Sesindeki yargıyı duyabiliyordum. Beni Carla'dan daha değersiz görüyordu. Bunu unutmama izin vermeyeceğine dair bir his vardı içimde. Onunla bir irade savaşına girmek istemiyordum ve bugün bunun için kesinlikle sabrım yoktu. Onun yerine mutfağa baktım ve yorumundan rahatsız olmamış gibi davranmaya çalıştım. "Carla burada sık sık yemek yapar mıydı?"

Zita bana şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki hayır. O evin hanımıydı. Yemek ya da temizlik yapmazdı. Gaby, Febe'nin yerini almadan önce bunları ben ve Febe yapıyorduk."

Gaby gergin bir şekilde kıpırdandı. Ne yapacağını bilmediği çok açıktı.

"Beni sık sık mutfakta görebilirsiniz. Yemek yapmayı çok severim" dedim.

Zita omuzlarını dikleştirdi. "Efendi Dante buna izin verir mi bilmiyorum."

Kahvemden bir yudum aldım ve bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdim. "Dante bana ne istersem yapabileceğimi söyledi." Kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. Henüz bitmediğini biliyordum.

"Neden bana evin geri kalanını göstermiyorsun Gaby? Aria geldiğinde hazır olduğumdan emin olmalıyım."

Gaby başını hızla salladı. "Elbette, Mis... Valentina."

Beni mutfağın arkasındaki odaya götürdü. Personel için bir tür ortak oda gibi görünüyordu. İki karyola, küçük bir televizyon ve bir kanepa vardı. Sandalye ya da masa yoktu ama Dante'nin yemekleri için kullanılmadığı belli olduğu için personelin genellikle mutfaktaki ahşap masanın etrafında toplandığını tahmin ettim. Beyaz bir kapının ardında duşlu küçük bir banyo da vardı. "Sen ve Zita çalışmadığınız zamanlarda burada mı vakit geçiriyorsunuz?"

Gaby başını salladı. "Biz mutfakta kalıyoruz. Burası daha çok muhafızlar için çünkü geceleri burada kalıyorlar."

"Şimdi neredeler?" Şimdiye kadar hiç muhafız görmemiştim.

"Dışarıdalar. Ya arazide devriye geziyorlar ya da nöbetçi kulübesindeler."

"Güvenlik kameraları var mı?"

"Hayır, Bay Cavallaro onları istemedi. O çok özel bir adamdır." Hiç şaşırmadım.

Başka bir kapıya doğru yöneldi. "Bu taraftan." Lobinin arka kısmına adım attık. Gaby koridordaki iki kapıyı işaret etti. "Burası Bay Cavallaro'nun ofisi, şurası da kütüphane. Bay Cavallaro ofisindeyken rahatsız edilmekten hoşlanmaz." Kızardı. "Yani bizim tarafımızdan. Sizin tarafınızdan rahatsız edilmekten muhtemelen mutludur." Dudağını ısırdı.

Omzuna dokundum. "Anlıyorum. Peki bu katta başka odalar da var mı?"

"Sadece oturma ve yemek odası ile misafir banyosu." Gaby beni yukarı çıkarırken sordum. "Kaç yaşındasın sen?"

"On yedi yaşımdayım."

"Senin hâlâ okula gidiyor olman gerekmiyor mu?" Annem gibi konuştum ama Gaby'nin utangaç yapısı, benden sadece altı yaş küçük olmasına rağmen annelik yönümü ortaya çıkardı."

"Üç yıldır Bay Cavallaro için çalışıyorum. Karısı öldükten kısa bir süre sonra bu eve geldim. Onunla hiç tanışmadım ama Zita onu gerçekten özlüyor, bu yüzden size kaba davrandı."

Gözlerim büyüdü. "Üç yıl boyunca mı? Bu korkunç bir şey."

"Hayır," dedi Gaby çabucak. "Minnettarım. Bay Cavallaro olmasaydı muhtemelen ölmüş ya da daha kötü durumda olurdum." Ürperdi, gözlerinden karanlık bir bakış geçti. Bu konuda konuşmak istemediğini söyleyebilirdim. Onun hakkında Dante'yle daha sonra konuşmam gerekecekti. Adımlarını hızlandırdı ve bu kattaki kapıları işaret etti. "Bunlar misafir yatak odaları. Ana yatak odanızın yanında da kendi amaçlarınız için kullanabileceğiniz bir oda var. Çocuk odası ve iki ek oda üçüncü katta."

Gözlerim koridorun sonunda Gaby'nin görmezden geldiği bir kapıya takıldı. Ona doğru yöneldim. "Peki ya bu?"

Ben kolu çeviremeden Gaby kolumu kavradı. "Bay Cavallaro'nun ilk karısının eşyalarını sakladığı yer burası."

Yüzümdeki ifadeyi korumakta zorlandım. Onun yerine "Elbette," dedim. Kilitli olamazdı, yoksa Gaby kapıyı açmamı engellemezdi. Yalnız dönmek ve evliliğime bu kadar büyük bir gölge düşüren kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek zorunda kalacaktım.

Bir saat sonra Aria'ya oturma odasını gösterdim. Evin hanımı gibi davranmak garip geliyordu; sanki bir sahtekârmışım gibi. Aria yanımdaki kanepeye uzandığında yorgun görünüyordu. Gözlerinin altına koyu gölgeler yayılmıştı. Sanırım o benden daha uzun bir gece geçirmişti.

"Kahve?" diye sordum. Gaby masanın üzerine bir demlik ve çeşitli kurabiyeler koymuştu.

"Tanrım evet," dedi Aria, sonra özür dileyerek gülümsedi. "Sana geceni sormadım bile. Muhtemelen benden daha az uyumuşsundur."

Ona kahve doldurdum ve bir cevap bulmaya çalışırken fincanı ona uzattım. "İyi uyudum," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Aria merakla beni izledi ama konuyu zorlamadı. "Dante'yle birbirinizi daha yakından tanıma fırsatınız oldu mu?"

"Henüz değil. Zaman yoktu."

"Bizim yüzümüzden mi?" Aria endişeyle sordu. "Luca ve kocan Matteo ve Gianna'nın düğünüyle ilgili birkaç şey konuşmak zorundalar." Sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

"Gianna bu durumdan hâlâ memnun değil."

Aria fincanına doğru güldü. "Bu yetersiz bir ifade."

"Belki de biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Luca'yla evlenmeden önce ne kadar korktuğunu hatırlıyorum ama şimdi ikiniz gayet iyi anlaşıyor gibisiniz." Elbette görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordum. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmiyordum.

"Biliyorum ama Luca da ben de bu işin yürümesini istedik. Şu anda Gianna'nın asıl amacının Matteo'yu kendisinden bıktırıp düğünü iptal etmesini sağlamak olduğunu düşünüyorum."

"Her çift birlikte iyi çalışmaz," dedim sessizce.

"Eminim sen ve Dante bu işi başaracaksınız. İkiniz de her zaman çok dengeli ve kontrollüsünüz."

Homurdandım. "Ben Dante kadar hazırcevap değilim."

Aria gülümsedi. "Dışarıdan biraz soğuk görünüyor ama senin yanındayken buzları çözüldüğü sürece her şey yolunda."

"Yani Luca her zaman bu kadar korkutucu değil mi?" Şaka yaptım. Aria'nın yanakları kızardı. "Hayır, öyle değil."

Aria'nın mutluluğunu görmek bana umut verdi. Eğer o Luca gibi biriyle ilişkisini yürütebiliyorsa, ben de Dante'yle yürütebilirdim.

Luca ve Dante'nin konuşması beklediğimden uzun sürdü ve endişelenmeye başlamıştım. Tam olarak arkadaş sayılmazlardı ama sonunda ortaya çıktılar ve birlikte öğle yemeği yemeye karar verdik. Zita bu yüzden kuzu rosto hazırlamıştı.

Masaya oturduk. Bu sabahkinden farklı olarak Dante masanın başına oturmadı. Onun yerine Luca ve Aria karşımızdaki koltuklara otururken o ve ben bir tarafa oturduk. Dante ve Luca arasındaki gerginlik hissediliyordu ve öğle yemeğinin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. Neyse ki Zita biz oturduktan birkaç dakika sonra yemek servisi yaptı da kuzu etinin tadını çıkarmakla meşguldük, bu da en azından kısa bir süreliğine moralimizi düzeltti ama tabaklarımız boşaldığı anda işler hızla kötüye gitti.

Dante'nin yüzü her zamankinden daha da soğuktu. Sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Luca da pek mutlu görünmüyordu ama ağzının sertliğine gözlerindeki ateş eşlik ediyordu. Aralarında göz gezdirdim ama toplantı sırasında konuşulanların ötesinde birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri olmadığı belliydi.

Aria bana yalvaran bir bakış attı.

Ev sahibesi olarak durumu kurtarmak benim görevimdi. "Peki düşün ne zaman?"

Dante umursamaz bir ses çıkardı. "İşler şimdiki gibi ilerlerse, asla."

Luca sert bir sesle, "Eğer işler şu anda olduğu gibi ilerlerse, kırmızı bir düşün olacak," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı ve elinde yeni bir şişe şarapla gelen Gaby dondu kaldı.

"Kırmızı bir düşün olmayacak," dedi Aria. Dante'ye döndü. "Matteo'ya Kıyafet'ten başka bir gelin verebilirsin."

Neredeyse boğuluyordum.

"Aria," dedi Luca uyarırcasına. "Matteo başka bir gelin kabul etmez. Ya Gianna ya da hiç kimse." Sert bakışlarını hiç etkilenmemiş görünen Dante'ye çevirdi. "Eminim Patron'un Familia'sı üzerinde Gianna'nın buna uymasını sağlayacak kadar kontrolü vardır."

Gaby'ye masaya doğru el salladım. Belki şarap erkeklerin dikkatini birbirlerine saldırmaktan uzaklaştırırdı.

"Kontrolümün kapsamı konusunda endişelenmiyorum. *Beni* devirmeye çalışan hiçbir Outfit üyesi yok." Sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. İki adam silahlarını çekmeye saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Böyle bir kavgadan kimin galip çıkacağından emin değildim. Muhtemelen ikisi de ölecek ve Outfit ile New York Familia'yı tekrar birbirleriyle açık bir savaşa sürükleyeceklerdi.

Luca sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Kadehini doldurmak üzere olan Gaby bir çığlık atarak şarap şişesini yere düşürdü ve ellerini yüzünün önünde korumaya aldı. Bir an için kimse kımıldamadı. Dante de ayağa kalktı. Sadece Aria ve ben hâlâ oturuyorduk, sandalyelerimizde neredeyse donmuş gibiydik.

"New York için endişelenme. Sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin ol," diye hırladı Luca. Bir elini uzattı ve Aria onu tutarak sandalyesinden kalktı. "Uçağa yetişmemiz gerekiyor." Bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

Doğrudum, sonra Gabi'ye baktım. Hâlâ masanın yanında felç olmuş gibi duruyordu, kırmızı şarap ayakkabılarının etrafında birikmişti. "Size çıkışı göstereyim," dedim Luca ve Aria'ya. Onları lobiye götürürken Dante, Luca'nın bana bir şey yapacağından endişeleniyormuş gibi arkamdan geliyordu ki bu pek olası değildi.

Dante ve Luca el sıkışmadılar ama ben Aria'ya sıkıca sarıldım. Kocamızın kavgasının dostluğumuzun önüne geçmesine izin vermeyecektim. Ya da en azından denerdim. Chicago ve New York arasında işler gerçekten kötüye giderse, artık Aria'yla konuşmama bile izin verilmezdi. Arabayla uzaklaşmalarını izledim, sonra hâlâ arkamda duran Dante'ye döndüm. "Bu da neydi şimdi?"

Dante başını salladı. "Babam ikinci Scuderi kızını New York'la evlendirmeyi asla kabul etmemeliydi. Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

"Ancak Aria ve Luca arasındaki işler iyi gidiyor gibi görünüyor ve Outfit yıllardır New York ile barış içinde birlikte çalışıyor."

"Onlarınki bir mantık evliliğiydi ama Matteo Vitiello Gianna Scuderi'yi istiyor çünkü ona sahip olması gerektiğini kafasına koymuş. Bu bir karar için iyi bir temel değil. Duygular bizim dünyamızda bir sorumluluktur."

Gözlerimi kırptım. Yine o soğukkanlı mantığı. "Bir şeyi elde etmek için her şeyi yapabilecek kadar çok istediğin oldu mu hiç?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun yanlış bir soru olduğunu biliyordum ama geri alamazdım.

Soğuk gözleri benimkilerle buluştu. "Evet ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz." Karısından bahsediyordu. Onu geri istiyordu.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Bibiana'yı aramalıyım. Yarın onunla buluşmak istiyorum."

Arkamı döndüm ve Dante'nin bakışlarını üzerimde hissederek merdivenlerden yukarı çıktım. Yüzümü göremediğine sevinmişim.

ALTINCI BÖLÜM

Bibiana ile yaptığım kısa görüşmeden sonra kütüphaneye çekildim. Genelde kurgusal olmayan kitaplar ve eski klasikler vardı, genelde ilgimi çeken şeyler değildi ama ne Dante'yi aramaya çıkmak ne de anneme gelmek isteyip istemediğini sormak istiyordum. Bir sorun olduğunu düşünebilirdi ve muhtemelen durum böyle olsa da bunu öğrenmesini istemiyordum. Dante'nin karısı olacağımı öğrendiğinden beri çok mutluydu. Dante'nin benim varlığımı daha az önemseyemeyeceğini itiraf ederek bunu mahvetmek istemedim.

Temel Rusça öğreten bir kitap aldım. Bildiğim tek dil İtalyanca ve İngilizceydi. Düşmanlarımızın konuştuğu dile aşina olabilirdim ve Dante'nin beni görmezden gelmekle meşgul olduğu saatlerde bu beni meşgul ederdi.

Sonunda karnımın gurultusu beni mutfağa doğru çekti. Saat neredeyse yedi olmuştu ama kimse beni yemeğe çağırmamıştı. Mutfaka girdiğimde Zita, Gaby ve iki adamı ahşap masanın etrafında toplanmış, birlikte yemek yerken buldum.

Kapıda tereddüt ettim, içeri girip girmemekte kararsızdım ama sonra Zita bana doğru baktı ve artık geri adım atamazdım. Şık kahverengi elbisemin içinde kendimi fazlasıyla şık hissederek içeri süzıldüm. Herkes bana doğru döndü ve iki adam hemen ayağa kalktı. Siyah gömleklerinin üzerine silah ve bıçak kılıfları takmışlardı. İki de otuzlu yaşların sonundaydı ve muhtemelen muhafızlardı.

Zita bana, "Efendi çoktan ofisinde akşam yemeğini yedi," diye bilgi verdi.

"Zaten okumakla meşguldüm," dedim, umursamaz görüldüğümü umarak. Hâlâ ayakta duran ve beni izleyen iki adama odaklandım. "Henüz tanışmadık."

Onlara doğru yürüdüm ve uzun boylu, küt kesimli ve kaşında yara izi olan adama elimi uzattım. "Ben Valentina."

"Enzo," dedi.

"Taft," dedi diğer adam. Birkaç santim daha küçüktü ama çok daha iriydi.

"Hızlı bir akşam yemeği için size katılabilir miyim?" Önumüzdeki birkaç yıl, belki de daha uzun bir süre boyunca her gün göreceğim insanları tanımaya çalışabilirdim.

İki adam da aynı anda kabul etti. Gaby de benim varlığım konusunda heyecanlı görünüyordu; sadece Zita onaylamadığını gizlemekte zorlanıyordu. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Eliyle peynirleri, Parma jambonunu ve güzel İtalyan ekmeğini işaret etti.

"Öyle olmasaydım sormazdım," dedim Taft'ın yanındaki koltuğa otururken. Bir şişe şarap uzattı. Başımı salladım ve masanın ucundaki tepsiden rustik şarap kadehlerinden birini aldım. Şarap da yemekler de çok lezzetliydi. Gözlerimi, neyse ki şarap içmeyen Gaby'den ayırmadım. Taft ve Enzo onunla ilgilendiklerini belli edecek herhangi bir şekilde ona bakmadılar, bu da beni daha da sakinleştirdi ama Luca ayağa fırladığında yüzünde beliren korku ifadesini unutamıyordum. Elbette en iyi günlerinde bile korkutucu bir adamdı ama dahası da vardı. Gaby'nin erkeklerden korkmayı öğrendiğine dair bir his vardı içimde. Sadece nedenini bulmam gerekiyordu. Taft ve Enzo ikinci kadeh şaraplarını içtikten sonra durdular; sabaha kadar nöbet tutacaklardı ve sarhoşken işlerini zorlukla yapabilirlerdi ama Zita ve ben şişeyi boşalttık. Kan dolaşımında alkol varken Zita çok daha nazik görünüyordu. Ya da belki de benim çakırkeyifliğim onun kabalığını görmemi engelledi. Her iki durumda da çok eğlendim. Adamlar müstehcen şakalar yapmayı biliyorlardı ve çok geçmeden patronları olduğumu unuttular.

Gaby'nin yüzünü ellerinin arasına sakladığı ve benim uzun zamandır gülmediğim kadar güldüğüm bir başka müstehcen şakadan sonra mutfağın kapısı açıldı ve Dante içeri girdi. Gözleri önce adamlarına, sonra da bana takılana kadar odada hızlı bir tarama yaptı. Taft'a ve bana bakarken çenesi gerildi.

Enzo. "Senin dışarıda nöbet tutman gerekmiyor mu?" Dante tehlikeli derecede sessiz bir sesle sordu.

İki adam da aynı anda ayağa kalktı. Başka bir şey söylemeden mutfaktan kaçtılar.

"Gaby ve ben de eve gitmeliyiz. Yarın mutfağı temizleriz," dedi Zita ceketini alıp giyerken. "Hadi Gaby." Gaby yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen bana özür dileyen bir bakış attı.

İki dakika sonra Dante ve ben mutfakta yalnızdık. Yasak bir şey yapmamıştım, bu yüzden özür dilemeye niyetim yoktu. Kırmızı şarabımı boşalttım, gözlerim beni izlerken kıpırdamadan duran Dante'deydi. Saldırmaya hazırlanırken, kafamın içinden bir ses geldi. Sandalyemden kalktım. En azından ayakta dururken, Dante'nin gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kalmıyordum.

"Neden Enzo ve Taft ile yemek yedin?"

Neredeyse gülecektim. "Gaby ve Zita da oradaydı." Kıskanıyor muydu? Yoksa erkeklerin dikkatini işten uzaklaştırdığımı mı düşünüyordu?

"Yemek odasında yiyebilirdin." "Yalnız mı?" Meydan okuyan bir ses tonuyla sordum.

Dante bana doğru ilerledi ve tüm iyi niyetime rağmen donakaldım. "Ben oyun oynamam Valentina. Hoşuna gitmeyen bir şey varsa söyle ve beni kışkırtmaya çalışma."

O kadar yakınımda durdu ki tıraş losyonunun baharatlı kokusu burnuma doldu. Onu yakasından tutup öpmek için kendime çekme isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

"Seni kışkırtmaya çalışmıyordum," dedim soğukkanlılıkla. "Acıkmıştım ve tek başıma yemek istemedim, bu yüzden mutfakta yemeye karar verdim."

"Muhafızlara karşı mesafenizi korumalısınız. İnsanların dostluğunuzu başka bir şeyle karıştırmasını istemiyorum."

Bir adım geri attım. "Beni adamlarınızla flört etmekle mi suçluyorsunuz?"

"Hayır," dedi basitçe. "Onlarla flört ettiğini düşünseydim farklı türde bir konuşma yapardık."

Çenemi kaldırdım, ne kadar korkutucu olursa olsun beni korkutmasına izin vermek istemiyordum. "Yalnız yemeyeceğim."

"Her akşam birlikte yemek yememizi mi tercih edersin?"

"Tabii ki istiyorum," dedim bıkkınlıkla. Geceleri onunla birlikte yapmak istediğim pek çok şey vardı. "Biz evliyiz. Evli insanlar böyle yapmaz mı?"

"Antonio ile birlikte yemek yediniz mi?"

"Evet, tabii iş için uzakta değilse." Ya da sevgilisi Frank ile bir randevusu vardı.

Dante sanki bilgiyi dosyalıyormuş gibi başını salladı. Bir keresinde birisinin onun fotoğraflık bir hafızası olduğunu ve bu yüzden onu alt etmesi zor bir rakip haline getirdiğini söylediğini duymuştum ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

Sesimi yumuşattım. "Peki ya sen ve ilk karın? Birlikte yemek yer miydiniz?"

Savunmasının yükseldiğini neredeyse görebiliyordum. Yüzünde soğuk bir duygusuzluk perdesi kayıyor gibiydi. Kolunu yukarı iterek altın saatini ortaya çıkardı. "Geç oldu. Sabah erkenden kumarhanelerimizde toplantılarım var."

"Oh, tabii."

"Yorgun değilsen yatağa gitmek zorunda değilsin."

"Hayır, şarap uykumu getiriyor." İkimiz de mutfaktan çıktık ve üst kata yöneldik. Bu kez Dante önce banyoda kayboldu. Çekmecemi karıştırıp daracık saten bir kaşkorse ve popomu zar zor örten uygun bir külot buldum. Belki bu Dante'nin soğuk kanlılığını artırabilirdi.

Yatak odasında gergin bir şekilde volta atıyor, bu gecenin o gece olup olmayacağını merak ediyordum. Belki de dün bir tür mühletti. Banyonun kapısı açıldı ve Dante tekrar yatak odasına girdi. Dün olduğu gibi belden yukarısı çıplaktı. Vücuduna hayranlıkla bakmak için kendime birkaç dakika izin verdim. Yara izleri bile onu daha az muhteşem yapmıyordu. Eğer mümkünse

onun seksiliğini artırıyor. Dante durakladı ve ben gözlerimi hızla ayırıp banyoya koştum.

Hızlı bir duş aldım ve iç çamaşırlarımı giymeden önce dişlerimi fırçaladım. *Gösteri zamanı*. Banyodan çıktım. Dante zaten yataktaydı, iPad'i elindeydi ve sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Başını kaldırdı, gözleri vücudumun her yerinde geziniyor, doğru yerlerde duruyordu. Dante'nin bana iyice baktığından emin olarak yavaşça yatağa doğru yürürken içimi sinirle karışık bir beklenti doldurdu. Henüz gözlerini kaçırmamıştı ama iPad'ini de bırakmamıştı. Yanına uzandım, sırtımı yatak başlığına dayadım. Yorganı yukarı çekme zahmetine girmedim. Dante'nin beni mümkün olduğunca çok görmesini istiyordum.

Bakışlarıyla karşılaştım. Her zamanki gibi gözleri okunmuyordu ama her zamanki kadar soğuk da değildi. iPad'i komodinin üzerine bıraktı ve ben neredeyse rahat bir nefes alacaktım ama sonra yer değiştirdi ve uzandı. Kafam karışmıştı, ben de aynısını yaptım ama yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yattım. Henüz ışıkları söndürmemişti. Bu iyiye işaret olmalıydı ve sürekli göğüslerime doğru baktığını biliyordum. Daha deneyimli olsaydım, bir şeyler başlatırdım ama riske girersem deneyimsizliğimi Dante'ye göstermekten endişe ediyordum. Eğer ilk hamleyi o yaparsa, onunla birlikte gidebilir ve umarım olmam gereken deneyimli kadın gibi görünebilirdim.

Dante bakışlarını ayırdı, gözlerini kapattı ve kollarını karnının önünde kavuşturdu. Çenesi sıkıca kilitlenmişti. Kızgın mıydı? Patlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Belki de bu kadar ileri gitmemden ve göğüslerimi neredeyse yüzüne doğru itmenden hoşlanmamıştı. Belki de kadınlarının ağırbaşlı ve kendi gölgelerinden korkmalarını tercih ediyordu.

Sinirle ben de sırt üstü yuvarlandım. "Gaby'ye ne oldu?" Eğer seks yapmadıysak, konuşabilirdik de. Her şey garip bir sessizlikten daha iyiydi.

Dante gözlerini kapalı tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Üç yıldır sizin için çalıştığını söyledi ama daha on yedi yaşında. Okula gitmesi gerekmiyor mu?"

Dante'nin gözleri açıldı, soğuk ve maviydi ve tavana odaklanmıştı. "Üç yıl önce intikam almak için iki Rus kulübüne saldırdık. Paralarının büyük kısmını insan kaçakçılığından kazanıyorlar. Kulüplerindeki kadınların çoğu seks kölesi. Kaçırılıp fuhuşa zorlanan kadınlar ve kızlar. İki kulübü devraldığımızda, kadınlarla ne yapacağımızı bulmak zorundaydık. Tanık oldukları şeylerden sonra Chicago'da dolaşmalarına izin veremezdik."

Midem bulandı. "Onları sen mi öldürdün?"

Dante kılını bile kıpırdatmadı. "Çoğu kaçaktı. Onları Ukrayna ya da Rusya'ya geri gönderdik. Diğerleri başka yerlere yerleştirildi. Kulüplerimizde çalışmak isteyenleri tuttuk."

"Peki ya Gaby?"

"O bir çocuktur. Bulduğumuz daha genç kızlar hizmetçi ya da aşçı olarak çalışabilecekleri ailelere gönderiliyordu."

"Ya da metres olurlar," dedim, çünkü bazı Made Men'lerin çatıları altındaki çaresiz bir kızdan ellerini çekemeyeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Dante kaşlarını çattı. "Yapma Adamlar arasında bile pedofili hoş görülmez Valentina."

"Biliyorum ama Gaby artık çocuk gibi görünmüyor, sanırım yakaladığınız diğer kızlar da öyle."

Dante bana sert bir bakış fırlattı. "Gaby'ye dokunduğumu mu ima ediyorsun?"

"Bugün Luca hareket ettiğinde neredeyse korkudan ölüyordu. Belki adamlarınızdan biri..."

"Hayır," dedi Dante kararlılıkla. "Bu eve geldiğinden beri hiçbir şekilde istismar edilmedi. O benim korumam altında. Adamlarım bunu biliyor."

"Tamam." Ona inandım ve adamlarından hiçbirinin Dante'nin emirlerine karşı gelmeye cesaret edemeyeceğine de inandım. Gaby onun koruması altındaysa, güvendediydi. "Bahse girerim o kızlar sana çok para kazandırır. Rusların genç kızları kaçırmalarının bir nedeni var. Bu çekince niye? Bu Ruslar gibi değil."

Outfit'in fahişelerle dolu kendi kulüpleri yok ve bu kadınlar istedikleri zaman mafya için çalışmayı bırakacak değiller." Gerçekten merak ediyordum. Ne de olsa Dante bir katildi.

"Outfit seks kölesi işinde değil. Kulüplerimizdeki kadınlar kendi özgür iradeleriyle bizim için çalışmaya başlarlar ve bize sonsuza kadar bağlı kalacaklarını bilirler. Kumarhanelerimiz ve uyuşturucularımızla yeterince para kazanıyoruz, seks kölelerine ya da Ruslar ve Las Vegas'taki Familia gibi yasadışı yarışlara ihtiyacımız yok."

"Peki ya New York, seks kölesi ticareti yapıyorlar mı?"

"Hayır. Bu gerçekten sadece Vegas Ailesi için geçerli. Outfit'te bunu değiştirmek isteyen sesler olmadığını söylemiyorum ama ben Capo olduğum sürece bu olmayacak."

"Bu iyi," dedim.

Dante'nin gözleri bir an için yumuşadı ama sonra arkasını döndü ve ışıkları söndürdü.

"İyi geceler," diye fısıldadım. Dante bana dokunmadığı için hâlâ hayal kırıklığına uğramıştım ama en azından benimle eşitmişiz gibi konuşmuştu, iş hakkında hiçbir şey bilmesine gerek olmayan beyinsiz bir kadınmışım gibi değil.

"İyi geceler Valentina," dedi Dante karanlığa doğru. Sesinde tanımlayamadığım bir şey vardı ve denemeyecek kadar yorgundum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dante'yle dün gece yaptığımız sohbetin kahvaltı sırasındaki oturma düzenimizi yeniden gözden geçirmesine ya da benimle konuşmak istemesine neden olacağını düşündüysem fena halde yanılmışım. Dün olduğu gibi hızlı bir selamlaşmadan sonra gazetesinin arkasında kayboldu. Onun dikkatini çekmek için mücadele edecek havada değildim. Bana karşı devam eden ilgisizliği yüzünden kafam çok karıştı ve incinmişim. Sadece biraz meyve topladım ve bir fincan kahve içtikten sonra müsaade istedim. Ben dışarı çıktığımda Dante gazetesinden başını kaldırıp bakmadı bile.

Normalde ona adamlarından birini koruma olarak Bibiana'nın evine götürmemi isteyip istemediğini sorardım ama çok öfkeliydim. Bir ehliyetim vardı. Antonio evlendikten sonra ehliyet almamı istemişti, ne yazık ki bu bizim dünyamızdaki erkekler için bir norm değildi. Paltomu giyip çantamı aldıktan sonra garaja doğru yürüdüm. Dante bana evin ve garajın anahtarlarını vermişti. Garaja park edilmiş üç araba arasında en az dikkat çeken Mercedes GL'ydi. Anahtarları duvardaki kancadan aldım ve arabaya girdim. Gösterge panelinde garajı açan düğmeyi bulmam biraz zaman aldı ama sonunda arabayı dışarı çıkarıp garaj yoluna yönlendirdim. Tanımadığım bir bekçi çitlerde devriye geziyordu ama başka bir düğmeye basarak kapıyı açtığımda beni durdurmaya çalışmadı. Arabayı binadan çıkardım ve kapı arkamdan otomatik olarak kapandı.

Chicago trafiğini sevmesem de yeniden araba kullanmak iyi hissettiriyordu ama tek başıma araba kullanmama izin verilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ailem Antonio'nun ölümünden sonra beni gözetim altında tutmaya o kadar kararlıydı ki tek başıma dışarı çıkmama izin vermemişlerdi. Bibiana'nın evine giden yolu ezbere biliyordum, yıllar boyunca sayısız kez sürmüştüm ve Dante'nin malikânesinden sadece on dakika uzaktaydım.

Bibiana ve Tommaso'nun evi Dante'ninkinden ve benim aileminkinden çok daha küçüktü. Park edebileceğim uzun bir araba yolları yoktu. Onun yerine arabamı sokağa bırakmak zorunda kaldım. Birinin çalmasından endişe ettiğimden değil. Bratva ya da Triad'ın saldırı riskini saymazsanız, mafya üyelerinin yaşadığı sokaklar genellikle oldukça güvenliydi. Ön kapılarına doğru yürüdüm, Tommaso'nun adamlarından birinin sokağın diğer tarafındaki bir arabada oturduğunu ve evi izlediğini fark ettim. Tommaso ailemdeki ya da Scuderilerdeki adamlar kadar yüksek rütbeli değildi ama basit bir asker de değildi. Bibiana'ya göz kulak olmak için evin yakınında her zaman bir nöbetçi bulundururdu, ya da benim şüphelendiğim şey: kaçmadığından emin olmak için.

Beni durdurmadı, sadece saygı ifadesi olarak başını eğdi. Zili çaldım. Bibiana kapıyı açtı, sonra arkamdan baktı. "Korumalarınız nerede?"

Omuz silktim. "Ben hiç almadım. Dante hiç gardiyan almam gerektiğini söylemedi."

"Başın belaya girmeyecek mi?" diye sordu kapıyı kapatıp beni oturma odalarına götürürken. Her zamanki gibi kocası evde değildi. Bibiana elbette buna aldırmıyordu. Tommaso uzun saatler çalışmak zorunda kaldığından beri birkaç kilo almıştı. Artık o kadar da zayıf görünmüyordu.

"Neden yapayım ki?" Dedim. Evden korumasız çıkmamın Dante'nin umurunda olup olmadığından bile emin değildim. Tanrı bilir nelerle meşgul görünüyordu.

Bibiana bana endişeli bir bakış attı. "Dikkatli olmalısın. Dante tehlikeli bir adamdır. Her zaman çok sakın ve kontrollü görünür ama Tommaso bana Dante'nin itaatsizliğe tahammülü olmadığını söyledi."

Bu beni pek şaşırtmamıştı ama en başta bana bir emir vermediyse ona itaatsizlik edemezdim. "Ben onun askerlerinden biri değilim."

Kanepeye uzandım. Bibiana yanıma oturdu, yüzünü merak kaplamıştı. "Düğün gecen nasıldı?"

Dudaklarım büküldü. "İyi uyudum," dedim alaycı bir tavırla.

Bibiana bana göz kırptı. "Ha? Demek istediğim bu değildi."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Hiçbir şey olmadı. Dante bana soğuk davrandı."

"Seninle yatmaya çalışmadı mı? Peki ya dün gece?" Bibiana'nın sesinin bu kadar şaşkın çıkmamasını dilerdim; bu beni daha da kötü hissettiriyordu. Sanki Dante'nin beni istemesini sağlayamamış olmam bir şekilde benim suçummuş gibi. Öyle demek istemediğini biliyordum.

"Beni öpmedi bile. Sadece yanıma uzandı ve günün erken olduğunu söyledi, sonra da ışığı kapatıp uykuya daldı. Bu nasıl bir düğün gecesi?" Başımı koltuğun arkasına yasladım. "Anlamıyorum."

Bibiana çekingen bir tavırla, "Belki de gerçekten yorgundu," dedi.

Ona bir bakış attım. "Buna gerçekten inanıyor musun? Bana yeterince formda göründü. Peki ya dün? O zaman da yorgun muydu?" Dudağımı ısırdım. "Hâlâ karısı yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bibiana kahverengi saçlarından bir tutamı gergin bir şekilde parmağının etrafında döndürdü. "Olabilir. Ona bayıldığımı duydum. Chicago'nun rüya çiftiymişler."

Geçmişte Dante ve karısına pek dikkat etmemiştim ama onları sosyal toplantılarda birlikte gördüğümü hatırlıyordum. Birbirlerine aitmiş gibi göründüklerini düşündüğümü hatırlıyorum. Dünyamızda birbirlerini sevdikleri için birliktelermiş gibi görünen çok az çift vardı. Çoğu kolay olsun diye evlenirdi ama Dante ve karısı Carla'nın birlikte olmak için yaratıldıklarını görürdünüz. Kader onları ayırdığı için acımasızdı ve beni daha önce hayatının aşkını bulmuş bir adamın kollarına attığı için daha da acımasızdı. "Belki de karısı öldüğünden beri bir kadınla birlikte olmadı. Evliliğimizi tamamlamaya çalışmamasının nedeni bu olabilir."

Bibiana bakışlarımı kaçırdı ve önümüzdeki masada duran gümüş etajerin üzerindeki makaronlardan birine uzandı. Makaronu ağzına attı ve sanki tüm konsantrasyonunu buna vermiş gibi çiğnemeye başladı. Dehşet midemi doldurdu. "Bibi?"

Gözleri bana kaydı, sonra tekrar kayboldu. Yutkundu ve başka bir tatlıya uzandı ama ben onu yakaladım.

bileğini tutarak onu durdurdu. "Bir şey biliyorsun. Dante'nin karısının ölümünden sonra bir sevgilisi oldu mu?"

Bibiana içini çekti. "Sana söylemek istemedim."

Kelimeler içimi boşalttı. "Bana neyi söylemek istemedin?"

Ya Dante'nin sürekli bir sevgilisi olsaydı? Sosyal ve politik nedenlerden dolayı evlenemediği biri. Belki de bu yüzden beni, dul bir kadını seçti, çünkü zavallı masum bir kızı böyle mahvetmek istemedi. Başım dönmeye başladı.

Bibiana elimi sıkıca kavradı. "Hey, o kadar da kötü değil. Sakinleş biraz. Her an bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Yeşil bir makarona uzandım ve ağzıma attım. Antep fıstığının tatlı tadı dilime yayıldı ve hafifçe rahatlardım. "Ben daha korkunç senaryolar üretmeden dökül bakalım." Bibiana'nın aklıma ne tür senaryolar geldiğini sormak istediğini anlayabiliyordum ama neyse ki sormadı. Bibiana beni zaten tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. İkimiz de yürümeye başladığımızdan beri arkadaştık. Yaşça bana en yakın olan kuzenimdi ve her boş dakikamızı birlikte geçirirdik. Okulda bile ayrılmazdık, bir yıl ileride olduğum için paylaşmadığımız dersler dışında. Ancak normal insanlar arasında arkadaş edinmek zordu, bu yüzden birbirimize bağlıydık. Evlendikten sonra da bu durum değişmedi. Hatta mümkünse daha da yakınlaştık çünkü ikimiz de evliliğimizle ilgili sıkıntılarımızı birbirimizle paylaşabiliyorduk.

"Kocam bana Dante'nin bir süre Club Palermo'ya sık sık gittiğini söyledi."

Donup kaldım. Club Palermo direk dansı, striptiz ve fuhuş yapılan mafyaya ait bir gece kulübüydü. Bibiana'nın kocası kulübün müdürüydü. "Ne demek istiyorsun?"

Bibiana'nın yanakları kızardı. Bu konuyu açtığına pişman olmuş gibi görünüyordu. "Seks için fahişeleri kullandı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bunun neden bu kadar acı verdiğini anlamaya çalışıyordum. Daha dün gece fuhuştan bahsetmiştik, neden bir şey söylememişti? O konuşmanın nasıl geçeceğini neredeyse görebiliyordum. "Artık değil, değil mi?"

"Hayır, bir süre önce oldu. Karısının ölümünden yaklaşık bir yıl sonra, zor bir dönem geçirdi ve Tommaso'nun deyiimiyle 'biraz stres atmak' için haftada birkaç kez Kulübe geldi."

Evliliğimizden çok önceydi ama yine de Dante'nin fahişelerle yattığını ama beni öpmeyi bile denemediğini bilmek çok acı veriyordu. "Yani başka kadınlarla yatmakla ilgili bir sorunu yok, sadece benimle yatmak istemiyor."

"Hayır, bu doğru değil. Ve dediğim gibi, uzun zamandır Club Palermo'yu ziyaret etmedi."

"Tamam, ama bu benimle yatmak istemediği gerçeğini değiştirmiyor. Antonio ile bunu halledebilirdim. Kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Benden hoşlanmıyordu, çünkü kadınlardan hoşlanmıyordu, ama Dante'nin ilgisizliğinin nedeni ne? Belki de beni çekici bulmuyordur."

"Saçmalama Val. Sen harikasın. Senden hoşlanmaması için kör olması gerekir. Belki de seni zorlamak istememiştir? Kocanı kaybedeli bir yıldan az oldu ve Dante senin Antonio'yla hiçbir zaman gerçek bir çift olmadığınızı bilmiyor."

"Özlemediğimden değil Antonio," dedim savunmacı bir tavırla. "Konuşmalarımızı ve bana sırrını açmasını özlüyorum."

"Özlediğini biliyorum ama onu fiziksel olarak özlemiyorsun. Belki de Dante senin başka bir erkekle fiziksel ilişkiye girmeye hazır olmadığını düşünüyordur."

Bunu düşündüm. Mantıklı bir açıklama gibi görünüyordu ve Dante mantıklı bir adam değilse hiçbir şey değildi. Öte yandan, Dante bir Yapma Adam'dı ve onlar genellikle aşırı hassasiyetten muzdarip olmazlardı. "Bunu önemseyecek kaç erkek tanıyorsun?"

Bibiana yüzünü buruşturdu. "Tommaso kesinlikle yapmazdı."

"Gördün mü?" dedim, kendimi daha da perişan hissederek. "Dante'nin vicdanının onu benimle yatmaktan alıkoyması pek olası değil. O bir katil, hem de yetenekli bir katil. Patron olmasının bir nedeni var."

"Bu onun bazı vicdani sorunları olmadığı anlamına gelmez. Tecavüzü kesinlikle onaylamadığını biliyorum."

Homurdandım. "Onaylamıyor mu?"

Bibiana bana sert bir bakış attı. "Ben ciddiym. Dante adamlarına tecavüzü bir işkence, ceza ya da eğlence aracı olarak kullanan herkesi hadım edeceğini söyledi. Tommaso bundan nefret ediyor çünkü Club Palermo'daki kadınlarla istediği her şeyi yapmasına izin verilmesi gerektiğini düşünüyor."

Bundan bir an bile şüphe etmedim. Bibiana'ya kaç kez tecavüz ettiğinin sayısını unutmuştum. Elbette bizim dünyamızda kimse buna tecavüz demiyordu çünkü Bibiana onun karısıydı ve bedeni ona aitti. Bunu düşünmek beni hasta ediyordu. "Tamam, yani birkaç şey hakkında endişeleri var." Dün Gabi hakkında söylediklerinden sonra mantıklı gelmişti. Belki de hâlâ Antonio'nun yasını tuttuğumu düşündüğü için benimle hiçbir şey başlatmak istemiyordu.

"Belki de ilk hamleyi sen yapmalısın?" Bibiana söyledi.

"Dün onun etrafında yarı çıplak dolaştım, başka ne yapabilirim ki?"

"Onu öpebilirsin. Ona dokunabilirsin."

Nasıl öpüşüleceğini biliyordum. Antonio beni birkaç kez öpmüştü. Güzeldi. En azından benim için, yani Dante'yi öpmek kesinlikle yapabileceğim bir şeydi. "Ona dokunmak mı? Onun bilmem nesini mi kastediyorsun?"

Bibiana kızardı. "Sanırım öyle? Tommaso'yla hiçbir şey başlatmadım ama o her zaman ona dokunmamı ve sakso çekmemi istiyor." Bibiana bir makaron daha aldı. Tommaso'yla seks hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyordum. Kim nefret etmezdi ki?

"Ona dokunmak çok zor olamaz."

"Oh, zor olacak."

Güldüm. "Şimdiden müstehcen şakalar mı yapıyorsun? Makaronlar seni gerçekten harekete geçiriyor."

Bibiana kıkırdadı ve başını salladı. "İyi olacaksın. Ona üflesen bile yanlış bir şey yapamazsın. Dişlerini kullanmamalısın ve yutkunmalısın, bunlar en önemli iki şey."

Yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Dante'ye oral seks yapma fikrinden o kadar da iğrenmiyordum ama Bibiana'nın

Tommaso'nun malını yutunca kusasım geldi.

"Oral seksin iyi yanı, çoğu erkeğin bunu sevmesidir, bu yüzden gerçek seksle ilgilenmiyorsanız, onları bu şekilde mutlu edebilirsiniz."

İşin o noktaya gelmemesini umuyordum. Bibiana'nın yaşadığı tek orgazmın kendi eliyle olduğunu biliyordum ama gerçekten onun kaderini paylaşmak istemiyordum.

"Bu gece bir deneyeceğim," dedim, birden daha umutlu hissederek.

"Yarın beni ara. Nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

"Merak etmeyin, heyecan verici bir şey olursa ilk siz öğreneceksiniz."

O gece Dante yatakta bana katıldığında tüm cesaretimi topladım, ona doğru ilerledim ve çıplak göğsüne dokundum. Sıcak ve sertti. Dante dokunuşumla sakinleşti, beni izlerken kaşları birbirine yaklaştı. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dante hemen öpücüğü derinleştirdi, dili ağzımın içine kaydı. Bu öpücük Antonio'yla yaşadıklarımaya hiç benzemiyordu. Dante ağzımı sahiplendi ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak titrememe neden oldu. Elimin karnından aşağıya doğru kaymasına izin verdim. Geri çekildi ve elimi kavrayarak inişini durdurdu. Başını salladı, gözleri karanlık ve öfkeli bir şeyle parlıyordu. "Artık uyumalısın Valentina."

Anlamsızca ona baktım. Az önce ne olmuştu? Beni yutmak istercesine öpmüştü ve sonra hiçbir açıklama yapmadan durdu. Gözlerime dolan öfke dolu yaşlarla savaşıyor elimi avuçlarının arasından çekti. Tek kelime etmeden arkamı Dante'ye döndüm ve gözlerimi kapattım.

"Bugün Bibiana'ya korumasız gittiğini biliyorum. Bu bir daha olmayacak. Nereye istersen gidebilirsin. Kendi arabanla bile gidebilirsin ama şu andan itibaren bu evden çıkarken yanında korumalardan birinin olmasını istiyorum. Bu çok tehlikeli.

Sanki beni öpmemiş gibi, sanki yaptıklarımızdan en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi, "Seni bu duvarların dışında görmek istiyorum," dedi.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim ama bunun yerine gözlerimde daha fazla yaş birikti.

"Anlaşıldı mı?" Dante bir süre sonra sordu.

Sert bir yorumu ısırarak geri çevirmek zorunda kaldım. "Evet, anlaşıldı."

İkimiz de tekrar sessizliğe gömüldük, birbirimize dokunmuyorduk, sanki kazara aynı yatağa girmek zorunda kalmış iki yabancıydık. Ve bu aslında hoşuma gitmeyecek kadar gerçeğe yakındı. Bacaklarımın arasındaki zonklama neredeyse dayanılmazdı ama Dante'nin bu konuda hiçbir şey yapmayacağı açıktı. Artık ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dante çok özel bir adamdı. Herkes bana hep böyle söylerdi, bu yüzden onun mahremiyetini ihlal etmemin ne kadar yanlış olduğunu biliyordum. Ama Dante'nin Gaby'nin bana gösterdiği kapının ardında sakladığı şeyleri görmem gerekiyordu. Belki bu onu daha iyi anlamama yardımcı olurdu.

Öğleden sonra erken saatlerdi ve Dante Outfit'in yeraltı kumarhanelerinden birinde bir toplantı için ayrılmıştı. Ne zaman döneceğinden emin değildim ama utanç verici baştan çıkarma girişimimden bu yana geçen iki gün bir gösterge ise, muhtemelen sekizden önce dönmezdi. Evde sessizlik vardı. Bugün Gaby'nin izin günüydü ve Zita her zamanki gibi mutfakta meşguldü ve benden kaçıyordu.

Kapının kolunu ittim ve Dante'nin ölen karısının hatıralarını sakladığı odaya girdim. Perdeler çekilmiş, oda karanlığa gömülmüştü. El yordamıyla ışık düğmesini bulmaya çalıştım ama bastığımda hiçbir şey olmadı. Boşuna olduğuna karar verene kadar birkaç kez daha ileri geri oynattım. Suçluluk duygusundan kaynaklanan bir anlık tereddütten sonra dikkatlice pencereye doğru ilerledim ve perdeleri araladım. Ağır kumaştan yayılan bir toz dalgası yüzünden öksürerek ani ışığa karşı gözlerimi kırdım, gözlerim yaşardı. Etrafıma bakmaya cesaret edemeden önce onları hızla sildim.

Tavana bağlı bir lamba yoktu, sadece bir dizi terk edilmiş kablo vardı. Düğmenin hiçbir işe yaramamasına şaşmamalı. Havada toz parçacıkları dans ediyor ve burnuma küf kokusu geliyordu. Her yüzeyde ve hatta yerde ince bir toz tabakası birikmişti. Ayak seslerim açıkça görülebiliyordu. Kısa bir süre panik beni ele geçirmekle tehdit etti. Yerde ayak izlerim varsa odadaki varlığımı gizlememin hiçbir yolu yoktu ama odanın görünüşüne bakılırsa uzun zamandır kimse içeri adım atmamıştı, Dante bile, yani asla öğrenemeyecekti.

Oda mobilyalar ve karton kutularla darmadağınktı. Koyu renk ahşap bir gardırop, iki şifonyer ve dört direkli büyük boy bir yatak vardı. Yavaş yavaş farkına vardım. Burası Dante ve karısının ölmeden önce paylaştıkları ana yatak odası olmalıydı. En azından Dante'nin ölen karısıyla seviştiği yatakta yatmıyordum. Parmak uçlarımda gardıroba doğru yürüdüm. Neden sessiz olmaya çalıştığımın bile emin değildim ama bu odada olmak neredeyse kutsallığa saygısızlık gibi geliyordu. Gardırobu açtığımda kullanılmayan ve eski giysilerin kokusuyla karşılaştım. Yastıklı pembe askılarda iki düzine elbise asılıydı; uzun balo elbiselerinden, güzel kokteyl elbiselerine ve gündelik yazlık elbiselere kadar her şey vardı. Bazıları benim gardırobuma aitmiş gibi görünüyordu ama tabii ki bana çok küçük geliyorlardı.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. Bunları giymiş olan kişinin çoktan gitmiş, soğuk ve karanlık toprağa gömülmüş olduğunu düşünmek garipti. Ürpererek kapıyı kapattım ve geri çekildim ama merakım henüz yatışmamıştı. Gardırobun yanındaki dolabın çekmecelerinden birini açtım ve iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu gördüm. Hemen kapattım. Bu kesinlikle çok kişisel hissettiriyordu. Dante'nin tercihleri hakkında bana bir şeyler söyleyebilecek olsa bile, ölü bir kadının iç çamaşırlarını karıştıramazdım. Tereddütle ikinci şifonyere yaklaştım. Üst çekmeceyi açtım. İki fotoğraf albümü dışında boştu. Çekmecenin bir zamanlar Dante'ye ait olduğunu, uzun zaman önce çorapları ve külotlarıyla birlikte istiflendiğini hissediyordum. Yatak odasını değiştirdiğinde her şeyi geride bırakmıştı, kendi şifonyerini bile.

Endişelerimi görmezden gelerek iki albümü aldım ve yatağa doğru taşıdım. Üzerine koyu kırmızı bir yorgan serilmişti ve bu yorgan da ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Başka bir seçenek aramak için etrafa boşuna bir göz attıktan sonra, albümler elimdeyken kenarına oturdum. İlk albüm, iç içe geçmiş iki altın yüzüğün görüntüsü dışında beyazdı. Korkuyla albümü açtım.

İlk fotoğrafta çok daha genç bir Dante ve gelinlik giymiş genç, ufak tefek bir kadın vardı. Dante kameraya bakmıyordu. Tek dikkati gelinine aitti ve gözlerinde açıkça görülebilen hayranlık, içinde bir yumru oluşmasına neden oldu.

Boğazım. Yüzünde soğuk hesaplamalar ve duygusuz bir incelik yoktu. Belki hâlâ genç olduğu için, ama bunun yanındaki kadınla da ilgisi olduğunu hissediyordum.

Basit bir resimdi ama yine de bir düğünün ifade etmesi gereken her şeyi yansıtıyordu: aşk, bağlılık, mutluluk.

Düğünümüzün fotoğraflarını henüz görmemiştim ama onlarda ne bulamayacağımı biliyordum. Yükselen duygularımı yuttum. Diğer fotoğraflara göz attım, çocukça bir umutla Dante'yi bana her zaman gösterdiği aynı kayıtsızlıkla bulmayı umuyordum. Ama sonraki fotoğraflarda ifadesi daha temkinli ve kontrollü hale gelse de, karısına olan hislerini gözden kaçırmak zordu. Neredeyse on iki yıldır evliydim ama hiç çocukları olmamıştı. Karısı Carla'nın hayatının son üç yılında kanserle savaştığını biliyordum ama neden daha önce işe yaramadığını merak ediyordum. Onu hiç bebek yumrusuyla görmemiştim ya da düşük yaptığına dair söylentiler duymamıştım. Bu beni ilgilendirmezdi.

Belki de Dante'nin Carla'dan çocuğu olmadığı için kendimi şanslı saymalıyım, yoksa onlar da beni hor görecektlerdi. Bu düşüncenin acılığından nefret ettim ve çabucak vazgeçtim. Dar kafalı olmak ya da ölü bir kadına karşı kıskanç davranmak istemiyordum. O bana hiçbir şey yapmamıştı ve bu kadar erken ölmüş olması korkunçtu.

İkinci albümü aldım. Albümün sonunda Carla'yı peruklu ve kaşsız gösteren birkaç fotoğraf vardı. Dante'nin kolu, zayıf ve solgun karısına korumacı bir şekilde sarılmıştı. İçimi bir hüznün kapladı. Bu kadar çok sevdiğin birini kaybetmek nasıl bir şeydi?

Antonio'yu bir arkadaş olarak sevmiştim ama bu Dante ve Carla'nın sahip olduklarının yanına bile yaklaşamazdı ve dürüst olmak gerekirse Antonio'ya, eşcinsel olduğunu saklayabilmek için beni sevgisiz bir altın kafeste tuttuğu için sık sık kızmıştım.

Kapı hızla açılarak beni zıplattı ve Dante içeri girdi, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Ben hareket edemeden önüme geçti ve fotoğraf albümünü elimden aldı. Yatağın üzerine fırlattı, öfkeli gözleri beni yakıyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı. "Bu oda seni ilgilendirmez."

Tuttuğu yerde kıpırdandım. "Dante, canımı yakıyorsun."

Beni serbest bıraktı, öfkesinin bir kısmı yerini soğuk bir onaylamamaya bıraktı. "Buraya gelmemeliydin." Gözleri yatağın üzerinde açık duran, hasta karısının ve kendisinin fotoğraflarının olduğu albüme kaydı. Benden bir adım geri çekildi, son öfkesi de gitmiş, yerini korkutucu bir sakinlik almıştı. "Git buradan."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Dante'nin patlamasından korkmuş, ama sonunda yüzünü kaplayan tuhaf sakinlikten dehşete düşmüş bir halde hızla koridora koştum. Dante odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bana bir daha bakmadı. Uzaklaşıp merdivenlerden inerken arkasından baktım. Kollarımı kendime sararak gözlerimi kapadım. Bir şeylerden vazgeçmeyi sevmezdim. İnatçıydım, annemin her zaman belirttiği gibi çok inatçıydım ama Dante'yle aramızdaki evliliğin yürümeyeceğini kabul etmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ancak bu kadar reddedilmeye dayanabilirdim.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadık ve konuştuğumuzda da aklımdaki son şey güncel haberlerdi. Dante olanlardan bahsetmedi ve ben de kesinlikle bahsetmeyecektim. Zita bana meraklı bir bakış atarak tabaklarımızı topladıktan sonra Dante ayağa kalktı. "Yapacak daha çok işim var."

Tabii ki vardı. Sessizce başımı salladım ve kütüphaneye doğru yöneldim. Ders kitabını elime alırken, işler böyle ilerlemeye devam ederse kısa sürede Rusça konuşabileceğimi düşündüm acı acı. Odaklanamıyordum. Harfler gözlerimin önünde yüzüyordu ve sonunda pes ettim. Odadan çıktım ve Dante'nin ofisine doğru bir bakış attım. Kapının altından hiç ışık sızılmıyordu. Belki de yatmıştır?

Merdivenlere doğru yöneldim ama göz ucuyla bir hareket görünce durdum. Oturma odasının kapısı açıktı ve karanlık şöminenin önündeki geniş koltukta oturmuş viskiye benzeyen bir şey içen Dante'yi net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Yanına gitmeyi düşündüm ve

Özür dilemek istedim ama yüzündeki düşünceli ifade beni bundan vazgeçirdi. Bunun yerine sessizce merdivenden çıktım ve yatak odasına girdim.

Duşun ılık akıntısının altında parmaklarım tekrar bacaklarımın arasına girdi, ama pek hoşuma gitmedi ve sonunda serbest kalma girişimimden vazgeçtim. O eski fotoğrafları görmek eski yaraları deşmiş ve yenilerini açmıştı. Bana evliliğimizin başlarında Antonio'nun sevgilisi Frank'i seks yapmak için evimize getirdiği birkaç zamanı hatırlatmışlardı. Buluşabilecekleri en güvenli yerlerden biri orasıydı ama her ne kadar kabullenmeye çalışsam da Antonio'nun Frank'le etkileşimi bana asla veremeyeceği sevgi ve arzuyu ifade ettiği için acı çekmiştim. Bugün Dante'yi karısıyla görmek de aynı şekilde hissettirdi. O zamanlar Frank'e karşı hiçbir şansım yoktu ve ölü bir eşe karşı da hiçbir şansım olmadığından giderek daha fazla emin oluyordum.

Bibiana bana Dante'yi şimdilik yalnız bırakmamı ve en iyisini ummamı tavsiye etmişti ve telefon görüşmemiz sırasında bu aslında iyi bir çözüm gibi görünmüştü, ancak ezici bir sessizlikle geçen bir günün ardından daha fazla dayanamadım.

O akşam Dante'yi yanmayan şöminenin önünde oturmuş viskisini içerken gördüğümde içimde bir şeyler koptu.

İlk kocam erkekleri tercih ettiği için beni istememişti, ikincisi ise ölmüş karısını unutamadığı ve bir bardak viski eşliğinde kara kara düşünmeyi tercih ettiği için. Dante'nin karısının ölümünden sonra başka kadınlarla seks yaptığını biliyordum. Bibiana onun bir süre kocasının kulübüne gittiğini doğrulamıştı, o halde neden benimle seks yapmak istemiyordu? Belki de benimle ilgili bir şey erkekleri tiksindiriyordu. Tek mantıklı açıklama buydu ve eğer durum buysa bunu bilmem ve zamanımı aptalca umutlar ve gülünç baştan çıkarma planlarıyla harcamamam gerekiyordu.

Topuklarımın parke zeminde duyulabilir bir ses çıkarmasına dikkat ederek oturma odasına adım attım. Dante bakışlarını karanlık şöminenin üzerinde tuttu. Tabii ki beni görmezden geldi. Neredeyse her zaman yaptığı gibi.

Dizginlediğim öfkem yüzünden kollarım titremeye başladı. "Club Palermo'ya sık sık gittiğiniz doğru mu?"

Dante kaşlarını çattı. Başını kaldırmadan viskiyi bardağında evirip çevirdi. "Familia'ya ait ama bu evliliğimizden çok önceydi."

Bibiana da aynı şeyi söylemişti ama onun rahat tonu ve umursamaz vücut dili çok fazlaydı. Sanki bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyormuş gibi davrandı.

Öfke damarlarımda dolaşıyordu. Öfkemin kafesinden fırladığını hissedebiliyordum ama onu dizginleyemeyecek kadar sarsılmıştım. "Yani fahişelerle birlikte olmayı sorun etmiyorsun ama kendi karının bekaretini alamıyorsun öyle mi?"

Bu onun dikkatini çekti ve şimdi keşke çekmeseydi diyorum. Mavi gözleri yukarı fırladı. Kelimeleri ağzıma geri tıkabilmeyi diledim, bakışlarını viskisine geri çevirmesini diledim. Belki de yüzünde bir milisaniyelik bir şaşkınlık titreşimi bile vardı, sonra okullu sakinlik maskesi tekrar takıldı.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm, söylediklerimden dolayı şok olmuştum ve patlamamın bana getirebileceği sonuçlardan korkuyordum. Arkamda maun üzerine konan bir bardağın şingirtisi ve ardından koltuğun gıcirtisi duyuldu. Boğazım düğümlendi, göğsüme buz gibi bir hava doldu. Üst kata çıkarken parmaklarım tırabzanı kavradı. Adımları sakın ve ölçülü bir şekilde beni takip ediyordu. Arkama bakma ve hatta kaçma isteğimi bastırdım. Dante ne kadar sarsıldığını göremiyordu. Ne yapacaktım ki?

Cevaplar isterdi. Ona veremeyeceğim, kimseye vermeyeceğime söz verdiğim cevaplar. Ama Dante Patron'du. Kimse nasıl bilgi edineceğini bilmeden o pozisyona gelemezdi. Bana işkence etmeyecek, hatta elini bile kaldırmayacaktı. Ama buna ihtiyacı olmadığından emindim.

Yatak odasına girdim, sonra binaya bakan pencerenin önünde durdum. Kaçacak başka yer yoktu. Yatak gözümün önünde belirliyordu. Dante'nin odaya girdiğini ve kapıyı arkasından kapattığını duyduğumda gözlerimi kapattım. Uzun boyu pencerenin yansımasında arkamda belirdi. Bakışlarımı parmaklarıma indirdim.

pencere pervazının serin mermerini izliyordum. Bazen her şeyin üstesinden gelebileceğimi, Dante'nin muhtemelen istediği sofistike, kontrollü kadın olduğumu hissediyordum ama böyle anlarda kendimi aptal bir kız gibi hissediyordum.

"Bekâret mi?" dedi duygularını belli etmeden. Familia'daki tüm erkeklerin hediyesi. Şiddet ve ölümle büyüdüyseniz, kalbinizi dünyaya kapatmayı öğrenirdiniz. Neden aynı şeyi Familia'nın kadınlarına da öğretmiyorlardı? "Antonio'yla dört yıl evli kaldınız."

Arkamı dönmedim, nefes almaya bile cesaret edemedim. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdim? Yaptığım hata Antonio'nun ve onun planını kabul ettiğim için benim itibarımı mahvedebilirdi. Eşcinsel olmak mafyada cezalandırılabilir bir suçtu ve ben Antonio'nun bu suçu işlemesine yardım etmişim. Nefes almaya, mermerin parmak uçlarımdaki hissine, dışarıda rüzgârın önünde eğilen ağaçlara odaklandım.

"Valentina." Bu kez kelimenin içinde belli belirsiz bir gerginlik vardı.

"Hiçbir şey söylememeliydim," diye fısıldadım. "Sadece lafın geliyordu. Gerçek anlamda söylemedim." İyi bir yalancıydım, öyle olmaktan başka seçeneğim yoktu. "Dediğin gibi, Antonio ve ben dört yıldır evliyiz. Tabii ki bakire değilim."

Eli kalçama dokundu ve neredeyse bir adım öne fırlayarak pencere pervazına çarpacaktım. Acı içinde soludum, sonra sesi yutmak için dudağımı ısırdım. Günlerdir Dante'nin bana dokunmasını bekliyordum ve şimdi dokunduğuna göre beni görmezden gelmeye devam etmesini diliyordum.

Dante pencereden beni izliyordu. "Arkanı dön," dedi alçak bir sesle. Tereddüt bile etmedim. Sesi, içinde tehdit ve tehlike olmasa bile, karşı koyamayacağım kadar büyük bir otorite taşıyordu. Onunla yüzleşirken kendimi çelikleştirdim. Beyaz gömleğinin düğmelerine odaklandım. Gözleri beni çezecekti. Vücudumdaki her kas bir yay kirişi gibi gergindi. Bir parmağını çenemin altına koydu ve kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Yine dokundu. Daha önce aramızdaki mesafeyi korumak için elinden geleni yaparken neden şimdi bana dokunuyordu?

Yutkundum. Güçlü ol, Valentina. Ölü bir adamın dileği kutsaldır. Sözünden dönme.

Ve koruduğum sadece Antonio değildi. İlk karşılaşmamızdan beri bir yalanın içinde yaşamış, Dante'nin kendisine yalan söylemiş, onu bir şeye inandırırken diğerinin doğru olduğuna inandırmıştım. Dante'nin yüzünde duygu, hatta öfke olmasını isterdim; bununla başa çıkabilirdim ama hiçbir şey belli etmiyordu. Her zaman buz adam.

"Yani aşağıdaki sözleriniz sadece kışkırtmak için miydi?" Sesi sakın ve meraklıydı ama bunun beni yanıltmasına izin vermedim. Tüm dikkati bendeydi.

Bir şey söyleyemedim. İfade ediş şekli gerçekten kötü görünüyordu. Ne düşünüyordu acaba? Keşke iyi ya da kötü bir ruh halinde olduğuna dair en ufak bir ipucum olsaydı.

Sana zarar vermeyecek, Valentina.

Şimdiye kadar bana bir şey yapmamıştı, ama evliliğimizin birkaç gününde pek fazla etkileşime girmemiştik. Ve iki gün önce beni fotoğraf albümleriyle bulduğunda çok korkutucuydu.

Gerginlik fazla geldi ve bir damla gözyaşı sağ gözümden kayarak yanağımdan aşağıya indi ve Dante'nin hala çenemi yukarı iten parmağına takıldı. Kaşlarını çatarak çenemi bıraktı. Bakışlarımı hemen ondan ayırdım ve bir adım geri attım.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü beni korkutuyorsun!" İçimden bir ses patladı.

"Bugüne kadar benden hiç korkmamış gibiydin." Haklıydı. Birkaç kısa olay dışında ondan korkmamıştım ama onun gibi bir adamdan korkmam gerektiğini biliyordum.

"O zaman belki de iyi bir oyuncuyumdur."

"Benden korkman için hiçbir neden yok Valentina," dedi sakince. "Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak.

Parmaklarını gevşekçe bileğime doladı. "Bir şey hakkında yalan söylüyorsun. Ve kocan olarak bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Öfke alevlendi. Bu kez ihtiyattan daha hızlıydı. "Patron olarak mı bilmek istiyorsun, çünkü şu ana kadar tam olarak kocam gibi davranmadın."

Başını eğdi, yüzümün her santimini inceledi. "Neden hâlâ bakırsın?"

"Olmadığımı söyledim sana!" Umutsuzca söyledim, elinden kurtulmaya çalıştım, ama parmaklarını hafifçe sıktı, sadece kaçamayayım diye. Beni kendine doğru çekti, göğsüm onunkine bastırdı. Ona bakarken hava ciğerlerimi hızla terk etti. Kalbim göğsümde, şakaklarımda, damarlarımda çarpıyordu. O da bunu hissetti. Bu yüzden bileğimi tutuyordu.

"Yani," dedi meraklı bir ses tonuyla. "Şimdi seni yatağımıza doğru götürsem." Bir adım atarak beni dört direkli devasa yatağa yaklaştırdı. "Ve seni benim yapsaydım, az önce bana yalan söylediğini öğrenmezdim."

Sonunda benimle yatmak istemesinden başka bir şey istememiştim ve şimdi bunu gerçeği öğrenmek için bir tehdit olarak kullandığına göre, en başta ondan hiçbir şey istememiş olmayı diledim. Hiç bir erkekle yatmadığımı düşünecek miydi? Sadece diğer kadınlarla deneyimleri hakkında konuşmuştum ama erkeklerin bir kadının bakire olup olmadığını hissedip hissedemeyeceğini bilmiyordum.

"Götürmezsin çünkü artık beni o yatağa götürmeyeceksin."

"Götürmeyecek miyim?" Sarışın bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, çünkü beni isteğim dışında almazsın. Tecavüzü onaylamıyorsun." Bibiana'nın kullandığı sözcükler dudaklarımdan hâlâ tuhaf dökülüyordu ve bu benim isteğim dışında bile olmayacaktı. Günlerdir kendimi Dante'nin kollarına atmıştım; onu istediğimi biliyor olmalıydı. Her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum. Vücudum onun dokunuşuna duyduğum özlemle adeta uğulduyordu.

Kıkırdadı. Onun güldüğünü hiç duymamıştım. Kulağa boş geliyordu. "Duyduğun bu mu?"

"Evet," dedim daha kararlı bir şekilde. "Underboss'lara, adamlarına tecavüzü bir araç olarak kullanan herkesi hadım edeceğinizi söylemeleri için doğrudan emir verdiniz."

bir intikam ya da işkence yolu."

"Ben yaptım. Bence bir kadın kocasından başka kimseye boyun eğmek zorunda kalmamalı. Ama sen benim karımsın."

"Ama yine de." Sözlerim belirsizlikle dolu çıplak bir fısıltıydı.

Bir kez başını salladı. "Evet, hâlâ." Bileğimi bıraktı. İçimi bir rahatlama kapladı. "Şimdi bana doğruyu söylemeni istiyorum. Sana her zaman saygılı davranacağım ama senden de aynısını bekliyorum. Yalana tahammülüm yok. Sonunda aynı yatağı paylaşacağız ve o zaman Valentina, gerçeği öğreneceğim."

"Ne zaman karı koca gibi bir yatağı paylaşacağız ve sadece yan yana uyumayacağız? Bu hiç olacak mı?" Tersledim. Benim aptal ağzım, her zaman serbest çalışır.

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. "Gerçek," dedi basitçe ama otoriter bir şekilde. "Ve unutma, eninde sonunda öğreneceğim."

Yüzümü eğdim. Gerçek, Dante'yle aramızı daha da kötüleştirir miydi? Evliliğimizi tamamladığımız takdirde ona açıkça yalan söylediğimi öğrenirse kesinlikle çok daha kötü olurdu.

"Valentina," dedi Dante sert bir sesle.

"Oturma odasında söylediklerim doğrudu." Kelimeler ağzımdan çıktığında hem rahatlamış hem de dehşete kapılmıştım. Bu yalanı daha ne kadar sürdürebilirdim ki?

Dante başını salladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama şimdi nedenini soruyorum?"

"Antonio'nun beni istememiş olması neden bu kadar şaşırtıcı bir düşünce? Belki de beni çekici bulmamıştır. Belli ki bulmuyorsun, yoksa çoğu akşamını ofisinde ve gecelerini bana sırtını dönerek geçirmezdin. İkimiz de biliyoruz ki eğer beni isteseydin, beni biraz olsun çekici bulsaydın, bekaretimi düğün gecemizde kaybederdim."

"Seni zorlamayacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi. Gözlerini aradım çünkü sesinde bir öfke izi vardı.

"Ama beni zorlamak zorunda değilsin. Sen benim kocamsın ve ben seninle birlikte olmak istiyorum." Yanaklarıma sıcaklık doldu. "Günlerdir neredeyse kendimi sana doğru attım ve sen vücudumu fark etmedin bile. Eğer beni çekici bulsaydın, bir tür tepki gösterirdin. Sanırım her zaman beni itici bulan kocalarla birlikte olduğum için şanslıyım."

"Benim için itici değilsin," dedi kararlı bir şekilde. "İnan bana, seni çekici buluyorum."

Şüpheli görünmüş olmalıyım, çünkü aramızdaki mesafeyi kapattı. "Biliyorum. Sözlerimden şüphe etme. Ne zaman kalçalarının kremisi beyaz tenine bir göz atsam." Geceliğimin yüksek yırtmacından kalçalarımın izini sürdü. Ani yakınlığı karşısında şaşkın bir nefesi bastırmak zorunda kaldım. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. "Ya da yatarken giydiğin küçük şeylerin arasından göğüslerinin dış hatlarını gördüğümde." Parmağını geceliğimin dantelli kenarında, tam göğüslerimin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Seni yatağıma atmak ve kendimi sana gömmek istiyorum." Elini bıraktı, tekrar bana dokunmamaya başladı.

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi? O zaman neden-"

Parmağını dudaklarıma götürerek sözümü kesti. "Soru sorma sırası bende ve yalan söylemeyeceğine söz ver." Başımı sallayarak ona baktım. Doğruyu mu söylemişti? Beni istiyor muydu?

"Antonio neden seninle yatmadı?" Danted sordu, hâlâ o kadar yakınımda duruyordu ki sıcaklığı bedenimi sarmıştı. Odaklanmakta güçlük çekiyordum.

"Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim."

"Antonio öldü," dedi Dante. Sesi üzgün gelmiyordu. "Artık senin kocam ve bana verdiğin söz daha önemli."

Gözlerimi kaçırdım. Haklıydı ama gerçeği o kadar uzun süre yanımda taşımıştım ki neredeyse bir parçam haline gelmişti. Dante muhtemelen eninde sonunda anlayacaktı.

"Valentina?"

"Antonio eşcinseldi," diye ağızımdan kaçırdım. Nihayet Antonio'nun yalanının yükü artık omuzlarımda değildi. Kendimi özgür hissetmişim.

Dante bir an için afallamış gibiydi. "Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Emin misiniz?"

Gözlerimi devirdim. "Bazen sevgilisini eve getirirdi."

"Neden çocuk yapmak için seninle yatmadı? Bu olası şüpheleri bertaraf ederdi."

Tereddüt ettim. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Biliyorsun..." Dante'nin kasıklarının genel yönünü işaret ettim.

"Kısır mıydı?"

Kızardım. "Hayır, bir keresinde kadınlarla bir araya gelemediğinden bahsetmişti." Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyordu.

"Sevgilisi kimdi?" diye kayıtsızca sordu ama dış görünüşündeki ilgisizliğe güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Gözleri benden bir cevap almak için yanıp tutuştuğunu belli ediyordu. Duygusal durumumu bana karşı kullanmaya çalıştığına dair bir his vardı içimde ama o kadar kolay gafil avlanacak biri değildim.

Başımı salladım. Frank hâlâ hayattaydı ve hâlâ Familia'nın bir üyesi değildi. Eğer Dante Antonio'nun bir yabancıyla çıktığını öğrenirse... Sonuçlarını düşünmek bile istemedim. O kişiyi bulana kadar durmayacaktı ve o zaman Frank'e ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Sana söyleyemem. Lütfen beni zorlama."

Dante hiç baskı yapmadan kollarımın üst kısmına dokundu. "Eğer Familia'dan biriye bilmem gerek, değilse de... Familia her şeyden önce gelir. Bana güvenen herkesi korumam gerekiyor."

Frank'i öldürecek, hatta belki de önce işkence ettirecek ve böylece Frank'in Antonio'yu tanıyan herkesin ismini vermesini sağlayacaktı.

Böyle bir şey olursa kendimle yaşayamazdım. Dante'nin delici bakışlarına karşı gözlerimi kapatmak istedim ama bunun kötü bir fikir olacağını biliyordum. "Sana söyleyemem. Söylemeyeceğim. Üzgünüm Dante, ama ne yaparsan yap, sana bir isim vermeyeceğim."

Dante'nin yüzünde dünkünden daha şiddetli bir öfke parladı. Bu gerçek bir öfkeydi ve ilk kez bana yönelmişti. Ne oldu?

Bibiana ne demişti? Dante itaatsizliğe tahammül edemezdi. "Korunaklı bir hayat yaşamışsın Valentina. Bana da aynı şeyi söyleyen sertleşmiş adamlar oldu ve sonunda tüm sırlarından vazgeçtiler."

"O zaman ne yapman gerekiyorsa onu yap," diye tersledim. "Ayak parmaklarımı kes ve onları bana yedir. Beni döv, yak, kes, ama masum bir adamın ölümünden sorumlu olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Yani o bir yabancı."

Ağzım açık ona bakakaldım. Patlamamdan bunu mu çıkardı? Tanrım, bu işte iyiydi. Saçımın teline bile zarar vermeden benden bilgi almıştı. "Ben öyle bir şey demedim."

Ama artık çok geçti. Dante sırttı. "Bunu yapmana gerek yoktu." Gözleri keskin ve hevesliydi. Ava çıkmış birine benziyordu. "Antonio sevgilisini eve götürdüyse, onunla tanıştığını, adını bildiğini ve bana tarif edebileceğini varsayıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona öfkeyle baktım. Milyon yıl geçse de ona bilmek istediği şeyi söylemeyecektim. Zaten çok fazla şey söylemiştim. Gelecekte daha dikkatli olmam gerekecekti.

Dante tekrar yaklaştı. Kalçalarım dokundu ve her şeye rağmen bu basit dokunuş karnıma ateşten diller gönderdi. Onu istiyordum, belki de her zamankinden daha fazla. Tehlikeli erkekleri bu kadar karşı konulmaz yapan şey neydi?

"Bana sadık değil misin?" diye mırıldandı. "Bana gerçeği borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Bunun senin görevin olduğunu düşünmüyor musun? Sadece Outfit'in patronu olduğum için değil, senin kocan olduğum için de."

"Ve bana iyi bir düğün gecesi borçlusun. Kocam olarak benim ihtiyaçlarımı karşılamak senin görevin olmalı. Sanırım ikimiz de bu hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacağız."

Maskesi çatladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kavradı ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde döndürdü.

"Ben sabırlı bir avcıyım Valentina," dedi Dante, ta içime kadar hissedebildiğim alçak bir sesle. "Eninde sonunda bilmek istediğim şeyi bana söyleyeceksin." Eli yan tarafımdan aşağıya doğru kayarak

Kalçamda bir an durdu, beklenti ve şaşkınlık içinde nefesimi tutmama neden oldu. K lotuma doğru okşarken geceliğimi yukarı doğru itti. Titredim ve kendimi onun göğsüne daha da sıkı bastırdım. Gömleğinin keskin kumaşı bu temasla hışırdadı. Garip bir şekilde erotik bir sest . Dante külotumun dantelli kumaşının altından bir parmağını kaydır ı ve kıvrımlarımı okşadı. Tartışmamız ve onun yakınlığı yüzünden zaten ıslak ve ağrıyorken inledim. Bana neden aniden dokunduğundan ya da bu fikir değişikliğine neyin yol a tığından emin değildim ve bana dokunmaya devam ettiği sürece umurumda değildi. Parmaklarını alt dudaklarımın arasına daldırdı ve nefesi derinleşt . "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet," diye tısladım, utanmadan kendimi eline s rt yordum ama diğer kolu belime dolandı ve beni sıkıca tuttu. "Seni istiyorum, Dante."

"Bana bilmek istediğimi söyle." Parmaklarını yavaşça ileri geri oynattı. Bu yavaş şehvetli saldırı nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Zaten çok yaklaştım. Bedenim bunun için çok uzun süre beklemişt . Bacaklarım titremeye başladı ve başımı Dante'nin omuzlarına yasladım. "Beni istemiyor musun?" Duymak istediği şey yerine nefes nefese kaldım. Parmağı cevap verircesine klitorisime dokundu ve içimde patlayan coşkuyla küçük bir çığlıkla kendimden geçtim. Dante'nin belime doladığı kolu beni dik tuttu, g    ve boyun eğmez bir şekilde, ben doruk noktamın altında titrerken.

"Biliyorum. Sorun da bu zaten," diye hırladı. Birdenbire beni bıraktı ve geri çekildi. Yere düşmemek için pencerenin pervazına tutundum. Nabzım hâlâ damarlarımda atarken dönüp baktım ama Dante çoktan odadan çıkmıştı.

Az önce ne olmuştu?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dante o gece yatağa gelmedi. Uzun süre bekledim, uykuya dalamadım, olanlardan dolayı kafam çok karışık. Beni istediğini itiraf etmişti, bana dokunmuştu ama sonra geri çekilmişti. Neden? Ertesi sabah uyandığımda yatağın onun tarafına dokunulmamıştı ve otuz dakika sonra yemek odasına girdiğimde gazetesi temiz bir tabağın yanına atılmıştı.

Endişeyle ofisine yaklaştım. Kapının ardında sessizlik vardı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim. Dante'ye savunmasını yükseltme şansı vermek istemedim. Belki onu yine hazırlıksız yakalarsam bir yerlere varabilirdik. Dante siyah ahşap bir masanın arkasında oturuyordu ve ofisine ilk kez girdiğimde gözlerini kısmıştı. Belki de içeri girerek kişisel alanına tekrar tecavüz ettiğimi hissetmişti.

Gözlerim masasının üzerindeki gümüş renkli resim çerçevesine takıldı. İlk karısının gülümseyen bir fotoğrafı. Sanki ben kapıyı açtığımda aceleyle yere koymuş gibi masanın ortasında duruyordu. Odada başka fotoğraf yoktu.

Midem şiddetle sarsıldı. Acımı gizlemeye çalışarak onaylamayan bakışlarıyla karşılaştım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim de evim, değil mi?"

"Elbette öyle, ama burası benim ofisim ve çalışmam gerekiyor." "Hep öyle yapıyorsun. İyi olup olmadığını görmek istedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden olmayayım ki?"

"Neden mi? Çünkü dün çok garip davrandın. Bir an bana dokunuyorsun ve sonra benden yeterince hızlı uzaklaşmıyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Valentina."

Sözünü kestim. "Biliyorum ve bunu değiştirmek istiyorum ama sen beni kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun."

Dante ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bir daha asla evlenmek istemedim. İyi bir sebepten dolayı." Yine sanki bu evlilik benim fikrimdi, sanki bu konuda herhangi bir söz hakkım varmış gibi konuşuyordu.

"Sana evlenme teklif etmedim!" Bu kadarı yeterdi. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarpmaya dikkat ederek ofisinden hışımla çıktım. Yapılacak çocukça bir şeydi. Kapının tekrar açıldığını ve arkamdan Dante'nin adımlarını duyabiliyordum. Bana yetiştirdi ve bileğimden tutarak beni durdurdu.

"İnanılmaz bir öfken var," diye hırladı. Ona

ters ters baktım. "Bu senin hatan."

"Bu evlilik her zaman mantıklı nedenlerle oldu. Bunu sana söylemiştim."

"Ama bu, gerçek bir evlilik yapmaya çalışamayacağımız anlamına gelmiyor. Birbirimizle yatmamamız için hiçbir mantıklı neden yok. Sen fahişelerle yattın, benimle neden yatamayasın?"

"Çünkü kızgındım ve birini becermek istiyordum. Sert ve sert istiyordum. Yakınlık, şefkat ya da her ne istiyorsanız onu aramıyordum. İstedğim zevki aldım ve sonra da ayrıldım. Aradığın şeyi sana veremem. Bunu yapabilecek olan parçam karımla birlikte öldü ve bir daha da geri gelmeyecek."

"Ne istediğimi bilmiyorsun. Belki de aynı şeyi istiyoruzdur." Sesim çıplak bir fısıltı gibiydi.

Alay etti. "Gözlerinden bunun doğru olmadığını görebiliyorum. Sevişmek istiyorsun ama ben sana bunu veremem. Sana sahip olmak istiyorum, her parçana sahip olmak istiyorum ama senin istediğin sebeplerden dolayı değil. Ben kalpsiz bir piçim Valentina. Bende başka bir şey görmeye çalışma. İş kıyafetim ve duygusuz yüzüm, ruhum ve kalbim olan lanet olası uçurumu örten ince bir tabaka. Altına bakmaya çalışma, bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Karşılık veremeyecek kadar sersemlemiştim. Onun yerine ofisine dönmesini izledim.

Günün geri kalanını seçeneklerimi düşünerek geçirdim. Dante duygusal bağıllık istemiyordu. Şefkat bile istemiyordu. Sert ve haşın, fahişelerden istediği seks için kullandığı kelimeler bunlardı. O haklıydı. İstedğim bu değildi ama yıllar içinde bazen mutluluğa ulaşmak için daha az kötü olanla yetinmek gerektiğini öğrenmiştim. Dante'yle seks yapmak istiyordum, belki Dante'yle aynı şekilde değil ama hoşlanmayacağımı kim söyledi? Bana sert davranacağını da söylememişti. Sadece ondan yumuşaklık ve sevgi dolu jestler beklemem gerektiğini söylemişti. Bununla yaşayabilirdim, değil mi?

Onun tarafından arzulanmak istiyordum. Belki de bu onun tarafından sevilmek kadar iyi olurdu.

Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ama ben başka bir şeye açtım, fikrimi değiştirmeden önce yatak odamızda hızla soyundum ve bornozumu giydim. Evin içinde çıplak yürüyemezdim.

Sinirden karnım zonklayarak aşağıya, Dante'nin ofisine doğru yöneldim. Kapıyı çaldım ve bu kez beni içeri çağırmasını bekledim çünkü dün yatak odasındaki tartışmamız beni çok tahrik etmiş olsa da bu baştan çıkarma girişimine bir kavgayla başlamak istemiyordum. Tek kelime etmeden kapıyı açtı. Soğuk gözleri vücudumda gezindi. Bornozumun ince kumaşının altında çıplak olduğumu anlayıp anlamadığını merak ettim.

"İçeri girebilir miyim?"

Geri çekildi ve ben de içeri girdim. Kapının kapandığını duyabiliyordum, sonra Dante yanımdan geçip gitti ve sorgulayan bir ifadeyle bana döndü. "Neler oluyor?"

"Kararımı verdim." "Ne hakkında?"

Bornozumu açtım. "Bizim hakkımızda. Seks hakkında."

Dante'nin gözleri karardı. Çenesini sıkarak başını salladı ve arkasını dönmeye başladı. "Gitmelisin."

"Bana sırtını dönme. Bana bak. En azından bu kadarcık bir nezaketi hak ettiğimi düşünüyorum, Dante."

Bana döndüğünde gerginliği yüzünden okunuyordu. Yaklaşmadı ama bana bakıyordu. Bir kez olsun görünmezmişim gibi davranmadı. Mavi gözleri açıkta kalan bedenimin üzerinde gezindi.

Ofisinin serin havasında meme uçlarım sertleşti ama Dante'nin soğuk bakışlarına karşı kendimi örtmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye rağmen ipek bornozumu kapatmadım. Bakışları kalçalarımın tepesinde vücudumun geri kalanından biraz daha uzun süre oyalandı ve içimi küçük bir umut patlaması doldurdu. Ne kadar kontrolü vardı? "Ben senin karın mıyım?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Elbette öylesin." Sesinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

"O zaman hakkını ara, Dante. Beni senin yap."

Hareket etmedi ama gözleri dikleşmiş meme uçlarıma kaydı. Bakışları neredeyse fiziksel bir şeydi, çıplak tenime bir hayaletin dokunuşu gibiydi ama yeterli değildi. Parmaklarını tekrar bacaklarımın arasında hissetmek istedim, onları vücudumun her santiminde hissetmek istedim, tüm sorunlarımın izini kaybedene kadar boşalmak istedim.

Yalvaracak değildim. Onu neredeyse yakaladığımı biliyordum, omuzlarının gergin duruşundan, gözlerindeki dengesiz bakıştan anlayabiliyordum. Bu gece seks yapmak istiyordum. "Benim de ihtiyaçlarım var. Seni bana dokunma yükünden kurtaracak bir sevgili bulmamı tercih eder miydin?" Bunu yapabileceğimden emin değildim. Hayır, bunu yapamayacağımı *biliyordum* ama bu kışkırtma eylemi benim son seçeneğimdi. Eğer Dante buna tepki vermezse, o zaman başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hayır," dedi sertçe, mükemmel maskesinin içinden öfkeli ve sahiplenici bir şey çıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi kilitlendi ve bana doğru yürüdü. Önümde durduğunda ihtiyaç ve heyecanla ürperdim. Bana doğru uzanmadı ama arzusunun ipuçlarını sezdiğimi düşündüm.

gözlerinde. Fazla değildi ama beni cesaretlendirmeye yetti. Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve parmaklarımı güçlü omuzlarına dolayarak çıplak bedenimi ön tarafına bastırdım. Takım elbisesinin kaba malzemesi hassas meme uçlarıma lezzetli bir şekilde sürtündü ve küçük bir inilti çıkardım. Bacaklarımın arasındaki baskı neredeyse dayanılmazdı. Dante'nin gözleri bana bakarken parladı. Yavaşça bir kolunu etrafıma doladı ve avucunu belime dayadı. Daha aşağı indirmesini diledim. Başka birinin dokunuşu için hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım, Antonio'nun yan odada Frank'i sikmesini dinlemek zorunda kaldığımda bile.

Tatlı bir zaferle dolup taşım. Dante artık beni görmezden gelmiyordu.

Yüzüne bakmak için başımı yukarı kaldırdım. Gördüğümü sandığım arzu gitmiş, duvarları yükselmiş ve aşılmaz olmuştu. Parmak uçlarımda durdum, gerçek bir öpücük için çaresizdim, ama Dante'nin sırtındaki eli sıkılaştı ve yüzünü aşağı doğru eğmedi, dudaklarımı onunkilere değdirmemi imkansız hale getirdi. Onu öpmemi istemiyordu. Buna daha fazla katlanamazdım. Kendimi çırılçıplak onun önüne atmıştım, ona bedenimi ve kendimi sunmuştum ve o yine de beni reddetmişti. Kendimi kirli ve ucuz hissederek ondan uzaklaştım. Gözlerinden kaçarak arkamı döndüm, bornozumu kapattım ve aceleyle ofisinden çıktım. Lobiyi geçtim ve merdivenlerden yukarı koştum. Buraya kadarmış. Bir daha denemeyecektim. Dante'nin beni yeterince arzulamadığını, bir varis doğurmak için kesinlikle gerekli olana kadar sıraladığı aptalca nedenlerle benimle yatmayacağını kabul etmek zorundaydım.

Tökezleyerek yatak odasına girdim ve kendimi yatağa attım. Bir an için umutsuzluk ve üzüntü bedenimi sardı ama kazanmasına izin vermedim. Antonio'yla olan evliliğimi atlatmıştım. Dante ile sevgisiz bir evliliğe de dayanabilirdim. Bir gün sevebileceğim ve beni sevecek güzel çocuklarım olacaktı ve o zamana kadar bununla başa çıkabilirdim. Dünyamızda soğuk bir piçle koca olarak yaşamak zorunda kalan ilk kadın ben değildim ve kesinlikle sonuncu da olmayacaktım. En azından benim kocam Tommaso gibi küfürbaz bir pislik değildi. Bunun da bir anlamı olmalı.

Ve son birkaç yıldır yaptığım gibi diğer ihtiyaçlarımla ilgilenmek zorunda kalacaktım. Sırt üstü yuvarlandım. Hâlâ kızgındım, hâlâ utanç ve hayal kırıklığı içindeydim ama aynı zamanda hâlâ tahrik olmuştum. Gözlerimi kapattım ve elimi vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırdım. Kendimi okşamaya başladım, Dante'nin parmaklarının beni tekrar tahrik ettiğini hayal ettim, gözlerinde muhtemelen hayal ettiğim kısa arzu titreşimini hatırladım. Hassas çıkıntımı okşarken nefes alışım hızlandı. Gittikçe yaklaşıyordum. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve keskin bir nefes alma oldu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Dante'ye baktım; kapının girişinde duruyordu, eli kapının kolundaydı ve gözleri benim üzerimdeydi. İlk kez soğuk görünmüyorlardı. Tanrım, ne kadar zamandır beni izliyordu?

Elimi bacaklarımın arasından çektim, utanç bir yıkım topu gibi içime çarptı. Bornozumu göğsüme bastırdım ve yatağın kenarına doğru koştum. Az önce gördüklerinden sonra Dante'yle aynı odada kalamazdım. Bugün kendimi yeterince utandırmıştım ama Dante aniden önüme çıkarak yolumu kesti. Uzun boyu üzerimde belirdi. Bakışlarını karşılamak için başımı geriye attım. Daha önce hiç görmediğim kadar hareketliydiler. Neredeyse kızgın görünüyordu. "Hayır," dedi sessizce.

Ne demek istediğinden pek emin değildim. Sonra tekrar sırtüstü yatana kadar üzerime eğildi ve üzerimde yükseldi. Ceketini açıldı ve beni yumuşak bir hapisane gibi iki yanımdan sardı. Yüzünü inceledim. Yakınlığından ve yüzündeki ifadeden daha da tahrik olduğumu hissedebiliyordum. Bir kolunun üzerinde durdu ve bir dizini bacaklarımın arasına getirerek onları ayırmaya zorladı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonunda beklediğim şeyi yapacak mıydı? Uzun bir süre sadece bana baktı ve neredeyse tekrar geri çekilmesini bekliyordum ama onun yerine göğsümü avuçladı ve muhtaç bir iniltiyle sırtımı yukarı kaldırdım. Gözleri eline kaydı ve meme ucumu tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde çimdikledi. Zevk vücudumdan merkezime doğru yıldırım gibi geçti. Bana orada dokunmasına ihtiyacım vardı, buna yemekten, sudan daha çok ihtiyacım vardı.

Hava. Dante meme ucumu sıkıp çekiştirdi, gözleri karanlık ve niyetli bir şekilde beni izliyordu. Yıllar boyunca birkaç kez göğüslerimi okşamıştım ama bana pek bir faydası olmamıştı ama Dante'nin sert dokunuşu içimde tatlı karıncalanmalara neden oldu. Ceketinin kaba kumaşı yan tarafıma sürtünerek eğildi ve meme ucumu dudaklarının arasına aldı.

Bir miyavlamayla doğruldum, göğüslerimi yüzüne doğru bastırdım ama Dante'nin eli kalçamı kavradı ve beni aşağıda tuttu. Meme ucumu tekrar sertçe emdi ve bacaklarımın arasında uyarılma havuzu oluşturdu. Kıpırdandım, hala kalçalarımın arasına sıkışmış olan dizine sürtünmeye çalıştım ama eli beni yerimde tuttu. İstedığım gibi hareket edememek hiç seksi bulduğum bir şey değildi ama yanılmışım.

Dante meme ucumu hafifçe ısırdı, dişleri hassas cildimi hafifçe sıyırdı ve neredeyse boşalıyordum. Daha önce de çok yaklaşmıştım. İlgisi yüzünden kızarmış ve sertleşmiş olan meme ucumu bıraktı. Gözleri yüzümde, elini yan tarafımda gezdirdi. Gözlerindeki sıcaklıktan büyülenmiş bir halde onun güzel ve soğuk yüzünden başka tarafa bakamıyordum. Gözlerinde karanlık, vahşî ve öfkeli bir şeyler vardı. Parmaklarını kalçamın altından geçirdi ve bacaklarımı birbirinden daha da ayırdı. Beklentiyle titriyordum. "Bunu isteyip istemediğini şimdi söyle," dedi alçak bir sesle. Ona olan arzumdan nasıl şüphe edebilirdi ki?

"Bunu istiyorum."

"Güzel." Karanlık bir gülümsemeyle diğer meme ucumu ağzına aldı ve iki parmağını tümseğimin üzerinde kaydırıp klitorisime bastırırken dilini üzerinde gezdirdi. Zevk mızrakları çekirdeğimden fırlayıp tüm vücuduma yayıldı. Orgazmım içimde sallanırken sanki dikiş yerlerinden ayrılıyormuşum gibi hissettim. Kalçalarımı umutsuzca salladım. Ben onun altında titrerken Dante sakince beni izledi, parmakları hala hassas çıkıntıma bastırıyordu. Yavaşça kendime geldim. Bana daha yeni dokunmuşken bu kadar hızlı boşalmış olduğum için utanmıştım ama utancıma rağmen meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Eğer beni bu kadar uzun süre bekletmeseydi, bu kadar kolay tahrik olmazdım.

Dante burnundan uzun bir nefes verdi, çenesi esnedi. Sonra parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirdi. İki parmağını yavaşça içime sokarken burun delikleri alevlendi. Kaslarım onun etrafında gerildi ve bu yabancı giriş karşısında hızlı bir nefes aldım. Acı verici değildi, sadece biraz rahatsız ediciydi. Ara sıra tek parmağımı içime sokardım ama bunun cazibesini hiç anlamamıştım. Ancak bu inanılmazdı. Dante bakışlarını indirdi ve parmaklarının içime girip çıkmasını izledi. İnanılmaz bir histi, kendimi hiç hissetmediğim kadar iyi hissettiriyordu. Sabit hareketi nefes nefese kalmama neden oldu.

"İnanılmaz derecede sıkısın. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum," dedi kabaca. O seksi hırıltıyla konuşmaya devam etmesini diledim ama dudaklarımdan sadece inilti ve iç çekişler çıkabildi.

İkinci bir orgazma yaklaşmıştım, içimde derinlerde bir yerlerde oluştuğunu hissedebiliyordum, vücudumda yankılanan tanıdık zevk dalgalarını hissedebiliyordum. Dante itişini hızlandırdı ve başparmağını yumruğumun üzerinde gezdirdi ve doruk noktam beni vururken topuklarımı yatağa gömdüm, bu seferki ilkinden bile daha güçlüydü. Dante parmaklarını çektiğinde hala orgazmımın son dalgalarının tadını çıkarıyordum. İtiraz eder gibi bir ses çıkardım ama Dante gözlerinde mutlak bir istek ifadesiyle doğruldu. Yoğunluktan, yüzünde birbirine karışan teslimiyet ve karanlıktan ürkmüştüm. Kendisiyle olan savaşını kaybetmiş bir adama benziyordu. Uzun ve heybetli duruyordu, gözleri çıplak bedenimi incelerken göğsünün inip kalkması dışında hareketsizdi. Sonra uzandı ve ceketini çıkardı. Yumuşak bir hışırtıyla yere kayd. Yine de yeleşini ve gömleğini çıkarmadı. Kemerini pratik bir kolaylıkla çözdü, bu hareket gözlerimi yere çekti ve bir erkekte uyandıracağımı hiç düşünmediğim bir şey oldu. Gözlerim pantolonundaki şişkinlikte donup kalmıştı. Şaşkınlık üzerime çöktü, ardından yoğun bir zafer geldi. "Sertleşmişsin," diye fısıldadım.

Dante'nin bakışları bana kayd ve elleri fermuarının üzerinde durakladı. "Ereksiyon olabilme yeteneğim var. İktidarsız değilim." Sesinde bir parça eğlence vardı, ama neredeyse içindeki hırıltılı arzu tarafından bastırılmıştı.

"Kastettiğim bu değildi. Ama vücudumdan etkilenmediğini sanıyordum."

Dante bana tuhaf bir bakış attı. "Merak etme. Vücudun erkek türünün çok az üyesini etkilemez."

Hâlâ çok kontrollü, çok dengeli ve yine de... Kasıklarına baktım. Dante fermuarını açtı ve pantolonunu indirdi. Siyah boxer'ı etkileyici çıkıntıyı gizlemek için çok az şey yapıyordu. Uzanıp ona dokunmak istedim ama kendimi tuttum ve sinirlerimin yavaş yavaş yükselmeye başlamasını izledim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Sonunda boxerını indirdi. Aleti tamamen dik, kalın ve uzundu ve içimi garip bir tatmin duygusu kapladı. Yıllarca önce Antonio sonra da Dante tarafından görmezden gelindikten sonra en azından ikincisinden bir tepki almıştım.

Dante patron sesiyle, "Kalk bakalım," dedi; itiraz etmeyi aklımdan bile geçirmedğim, tartışmaya yer bırakmayan bir ses. Hemen geri çekildim ve kollarımı bornozumdan çıkardım, sonra Dante'nin önünde çıplak uzandım. Gömleğini ve yeleğini çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı. Yatağa tırmandı ve bacaklarımın arasına girerek onları birbirinden ayırdı, beni ona açtı. Neden tamamen soyunmadığını merak ettim. Aramızda tutmak istediği bir tür bariyer miydi bu? Yoksa ben mi fazla düşünüyordum? Yeleğinin içinde biraz daha seksi görünüyordu ama yine de...

Dante ereksiyonunu merkezime doğru yönlendirdiğinde ve açıklığını dürttüğünde herhangi bir düşünce aklımdan kaçtı. Sert ve büyük hissediyordu ama bunun için yeterince uzun süre beklemiştim. Artık hazırdım. Dante kendini kollarına dayadı, sonra kalçalarını kaydırıp ve ben gerilip haykırana kadar birkaç santim içeri kaydım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hızla atan nabzımı sakinleştirmek için burnumdan birkaç sert nefes çektim. Acı azalmaya başlamıştı ama henüz tam olarak girmemişti. Derin bir nefes daha aldıktan sonra gözlerimi açtım ve Dante'yi bana bakarken buldum. Çenesi gergindi. İlk defa o kadar sakin ve kontrollü görünmüyordu. Hareketsiz kalmak için ne kadar mücadele ettiğini anlayabiliyordum. Kollarımı kaldırdım ve omuzlarını kavradım, sonra küçük bir baş selamı verdim. Dante kalçalarını salladı ve sonuna kadar içeri itti. Ses çıkmasını engellemek için ağzımı kapatarak doğruldum. Bedenimi gevşemeye zorlarken burnumdan nefes verdim.

Dante bana baktı, kaşları birbirine yaklaştı ve yanağındaki bir kas seğirdi. "Bana ne zaman hareket edebileceğimi söyle," diye homurdandı ve bu şefkat gösterisiyle beni şaşırttı.

Kıpırdandım, sabırsızdım, Dante'nin içimde hareket etmesi için çaresizdim. Hâlâ hafif bir rahatsızlık vardı ama o da iyiye gidiyordu. "Sorun yok."

Başını salladı, sonra tekrar içeri kaymadan önce neredeyse sonuna kadar çekti. Kaslarım hala istilaya alışmaya çalışarak sikini sıkıca kavradı, ama Dante yavaş bir ritme girdiğinde acının ardında bir miktar zevk hissedebiliyordum. Daha yakın olabilmemiz için ön kollarının üzerine inmesini diledim ama o avuçlarının üzerinde durdu. Sanırım başka bir şey beklememeliydim. Beni uyarmıştı ama en azından dikkatliydi ve üzerime atlamamıştı.

İçimde lezzetli bir noktaya çarptığında küçük bir inilti çıkardım. Dante hızlandı, itiş gücü daha da arttı. Yüzü konsantrasyonla doluydu. Yüksek sesler çıkarmıyordu ama nefes alışları hızlanmıştı. Onu seyretmeyi seviyordum, zevki arttığında soğuk maskesindeki küçük seğirmeleri ve titremeleri görmeyi seviyordum.

"Benim için uzun bir süre oldu," diye sert bir sesle uyardı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." İtirafı beni şaşırtmıştı. Zihninde zayıflığa benzeyen herhangi bir şeyi kolayca kabul eden bir adam olduğunu düşünmemiştim. Bu küçük insanlık kırıntısına sevindim.

"Sorun yok." Sanki tekrar boşalacakmışım gibi değildi. Dayanabileceğimin sınırına yaklaştığımı söyleyebilirdim.

Hareketleri daha da hızlandı ve daha az kısıtlandı, neredeyse sarsıntılı ve dengesiz hale geldi. Ve sonunda kendini ön kollarına kadar indirdi, bizi hiç olmadığımız kadar yakınlaştırdı, bedenlerimiz sanki tekmişiz gibi birbirine bastırdı ve gerçekten içime girmeye başladı, sert ve hızlı bir şekilde ve acım ısrarcı bir sancıya dönüştü, ama umursamadım bile. Giysilerinin arasından sıcaklığını hissedebiliyordum. Yeleği hassas meme uçlarıma sürtünüyordu ve yine de tenini hissedebilmeyi diledim, ama şu anda bu bile önemli değildi. Önemli olan tek şey Dante'nin sonunda beni bir kadın yapmasıydı, sonunda

yakınlık. Belki de bu yeni bir başlangıçtı, evliliğimizin gerçek başlangıcı. Dante birkaç kez daha içime girerken sırtına yapıştım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

İnledi, vücudu gerildi ve sonra ereksiyonunun içimde genişlediğini hissettim, ardından içime boşalmasının garip hissi geldi. Geri çekildim, yüzünü görmek istiyordum. İlk defa maskesi düşmüştü. Darmadağınık, cana yakın, bir şekilde daha az affedici görünüyordu. Yüzünü indirmeden önce bir kez daha ürperdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, dili dudaklarımın üzerinde hafifçe kaydı. Ona hevesle ağzımı açtım. Dillerimiz buluştu ve ben cennetteydim. Uzun zamandır ilk gerçek öpücüğümüzü bekliyordum ve şimdi gerçekleşiyordu. Tadı mükemmeldi ve üzerimdeki ağırlığını ve içimde yumuşayan sikini hissetmeyi seviyordum. Belki de her şey şimdi değişecekti. Ellerimi gömleğinin altından geçirdim ve sırtında aşağı yukarı gezdirdim, parmaklarım her yarıyı buldu, vücudunun haritasını çıkardı. Çok sıcak ve güçlü hissediyordu. Sanki benimmiş gibi hissediyordum.

Dante beni öpmeyi bıraktı, gözlerimiz buluştu ve birden duvarları tekrar yükseldi. Bunun olduğunu görebiliyordum. Bir oyunun sonunda perdelerin kapanması gibi. Kendini avuçlarına kadar kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu, hızlı bir hareketle içimden çıkmaya başlamıştı bile. Kısa süreli acıyla nefesim kesildi ve Dante bir an için üzerimde durdu, yüz ifadesinde bir tereddüt belirtisi vardı ama hemen kayboldu ve kirlenmesin diye gömleğini kaldırarak doğruldu. "Temizlenmem gerek," dedi sanki bana hava durumunu söylüyormuş gibi, sanki az önce birlikte uyumamışız gibi. Bir süre daha beni izledikten sonra banyoya girip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra su akmaya başladı.

Yatağın ortasındaki yerimden kıpırdamadım, umutsuzca duygularımı çözmeye çalışıyordum. Sonunda bekaretimden kurtulmuş olmanın verdiği bir rahatlama vardı ama aynı zamanda garip bir üzüntü de hissediyordum. Şımartılmaya ihtiyacı olan biri değildim ama Dante'nin işi bittikten sonra benimle biraz daha kalmasını dilerdim.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü ve yükselen duygulara karşı gözlerimi kapattım. Ne kadar süre öyle yattığımdan emin değildim ama

Dante'nin üstümden gelen soğuk sesiyle irkildim. "İşte."

Gözlerim çırpınarak açıldı. Yatağın yanında durmuş, yine külotunu giymiş ve bana bir el bezi uzatıyordu.

Ondan aldım ve acıyan etime bastırdım, yüzümde beliren kızarmayı görmezden geldim. En azından bir süre benimle birlikte uzanamaz mıydı? Bana sarılmasını gerçekten istiyordum, benimle ilgileniyormuş gibi yapması gerekse bile, ama bunu ondan isteyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

"Sana dokunmamı ister misin, böylece sen de gelebilirsin?"

Ona baktım. Sesi çok gerçekçi geliyordu. Başımı salladım. Onun yakınlığını istiyordum ama bu şekilde değil, şimdi değil. Başını salladı ve yerden pantolonunu alıp giydi. "Yapmam gereken birkaç iş daha var ve başka bir kumarhanemizi ziyaret etmem gerekiyor. Eve geç geleceğim. Beni beklemene gerek yok."

Başımı salladım, istesem de tek kelime edemezdim.

Dante çıplak bedenime bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra odadan çıktı. Geri çekilirken attığı adımları dinledim. Artık onu duyamadığımda doğruldum ve bacaklarımın arasındaki sancıdan irkildim. Elimde tuttuğum, üzerinde birkaç pembe leke olan el bezine baktım ve içimi aptalca bir başarı duygusu kapladı. Dante'nin soğukluğu yüzünden yaşadığım hayal kırıklığını bastırdı. Şimdilik mutlu olmak istiyordum. Sonunda istediğimi elde etmiştim. Dante bir kez pes ettiğine göre, artık kendini tutmakta çok daha zorlanacağından emindim. Ve bunu onun için mümkün olduğunca zorlaştırmaya kararlıydım. Zevkin ilk gerçek tadına varmıştım; bundan sonra bunu tekrar tekrar yaşamak istiyordum.

ONUNCU BÖLÜM

O gece Dante'nin yatağa girdiğini bile fark etmedim, ama yan tarafı buruşuktu, demek ki uyumuş olmalıydı. Yatakta birkaç dakika daha geçirdim, Dante'yle aramdaki engellerden birini yıktığım için kendimi daha hafif hissediyordum ama seksin ilişkimizi temelden değiştireceğine inanarak kendimi kandırmıyordum. Dante'nin birdenbire gençken istediğim sevgi dolu ve şefkatli koca gibi davranacağını düşünmüyordum. Garipti. Antonio bana fiziksel olarak ihtiyacım olan şeyi hiçbir zaman verememiş olsa da, arkadaşım ve sırdaşım olmuştu. Meşgul olmadığı zamanlarda birlikte vakit geçiriyorduk ve evliliğimizde kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Aynı şeyin ikinci evliliğimde geçerli olmayacağına dair bir his vardı içimde. Dante şimdi cinsel ihtiyaçlarımı karşılasa bile, partner olmamız biraz zaman alacaktı.

Duş alıp en sevdiğim erik rengi kalem eteğimi ve beyaz bluzumu giydikten sonra, henüz açmadığım taşınma kutularımdan birkaçını barındıran misafir odalarından birine yöneldim. Aradığım şeyi bulmam birkaç dakika sürdü; Antonio'dan kalan birkaç şeyi sakladığım tahta bir kutu. İçinde hiç önemsemediğim evlilik yüzüklerimiz vardı. Çantadaki en önemli şey, Antonio'yla evlenmeden önceki zamanlara ait fotoğrafların yer aldığı ince bir fotoğraf albümüydü. O zamanlar sadece arkadaştık, daha fazlasıymış gibi davranmak gibi bir yükümüz yoktu. Antonio, Dante'ye hiç benzemiyordu. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı ve çok uzun boylu değildi. Ondandır uzun olmamak için topuklu ayakkabı giymemi hiç istememişti. Ama ilk kocamla ikinci kocam arasındaki en büyük fark dış görünüş değildi; bu onların auralarıydı. Antonio açık ve arkadaş canlısı, insanların sıradan da olsa sempatik bir dost olarak algıladığı biriyken, Dante güç ve soğukluk sızdırıyordu. Kimse onu bir takipçi sanmazdı. Eğer Dante

bizim dünyamızda doğmamış olsaydı, muhtemelen bir vali ya da senatör olurdu. O dünyada iyi işler başarabilirdi. Ama hepimizde olduğu gibi doğuşumuz kaderimizi belirledi. Hepimiz mafyaya bağlıydık. Antonio ve benim at üstünde çekilmiş bir fotoğrafımıza baktım. Bu benim için bir ilkti. İkimiz de genç, mutlu ve umutlu görünüyorduk. Antonio o zamanlar mafyaya girmemişti, hâlâ görevinden kaçmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu.

Hüzünlü anıların derinliklerine dalmadan önce tahta çantayı yerine bıraktım. Doğrudum, derin bir nefes aldım ve misafir odasından çıktım. Geri dönüş yoktu ama ilerlemek her zaman kolay değildi, özellikle de hangi yöne gideceğinizi bilmiyorsanız. Ama Dante beni hayatına almadığı sürece hayatıma anlam ve yapı kazandıracak, enerjimi harcayabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

Bir amacım, günlük bir görevim olmasını özlemiştim. Bütün gün evde oturacak ya da en yeni dedikoduları araştırarak biri değildim. Bir işim olsun istiyordum ama Antonio'y la birlikte olduğum süre boyunca bile insanlar karısının çalışmasına izin vermesini garip bulmuştu. Bunun Dante'nin göze alamayacağı bir skandal olmasından endişeleniyordum.

Neredeyse her zaman arkasına saklandığı kapıya doğru ilerlerken adımlarım yavaşladı. Sadece Dante'ye iş teklif etmek istediğim için gergin değildim. Ya artık birlikte yattığımız için aramızdaki ilişki garipleşir ve gerilirse? Yine de ilişkimizin nasıl daha da kötüye gidebileceğinden emin değildim. Zaten birbirimize karşı zar zor medeni davranıyorduk. Birbirimizin kafasına tabak fırlatmak ve sürekli didişmek dışında, etkileşimlerimizin daha kötüye gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hararetli kavgaları şu anda yaşadığım soğuk cehalete tercih edip etmeyeceğimden bile emin değildim.

Cesaretimi toplayarak kapısını çaldım. "İçeri gel," diye seslendi Dante bir süre sonra.

Ofisine girdim. Gözlerim hemen masanın üzerinde ilk karısının fotoğrafının olduğu yere kaydı ama fotoğrafı kaldırmıştı. Onu attığını sanmıyordum. Muhtemelen

Masasındaki çekmecelerden birinde saklıydı ve onu unutmasını, onu hatırlatan her parçayı atmasını, anısını kalbinden kovmasını beklemiyordum; sadece kalbinde benim için küçük bir yer bırakmasını diliyordum.

Dante bir yığın kâğıttan başını kaldırıp baktı. "Neye ihtiyacınız var?" Bunu düşmanca bir tavırla söylememişti ama meşgul olduğu belliydi. Dün yaptıklarımıza rağmen bana karşı tavrı hiç değişmemişti. Gözlerim koyu gri yeleğine takıldığında, vücudum dün göğüs uçlarıma sürtünme şeklini hatırladı ve neredeyse odayı geçip kendimi tekrar Dante'ye atacaktım. Ama çok muhtaç görünmek istemiyordum. Bir sonraki seksimiz Dante tarafından başlatılmak zorunda kalacaktı. Elbette, belki de bana tekrar dokunmamaya geri dönerdi. Kapıyı arkamdan kapatıp masaya yaklaşırken bu endişe verici düşünceyi bir kenara ittim. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Dante yüzümü taradı. "Devam et."

"Çalışmak istiyorum. Antonio ile evliyken onun aile restoranlarını işletmesine de yardım ettim." Her zaman sadece para aklamamanın bir yolu olmuşlardı ama bu görevden keyif almıştım. Birisi restoranlarımızda düğün rezervasyonu yaptığında konukları karşılıyor ve düzenlemeleri yapıyordum. Ölümünden sonra küçük kardeşi devraldı. Bir kadın tek başına bu işin üstesinden gelemezdi. En azından adamlarımız böyle düşünüyordu.

Dante kaşlarını çatarak masa sandalyesinde arkasına yaslandı. "İş mi? Aklında ne var?"

Bu fikre açık olmasına ve hemen reddetmemesine sevindim. Bundan cesaret alarak masanın etrafında yürüdüm ve kenarına yerleştim. Dante'nin gözleri bacaklarıma kaydılar ama çok geçmeden yüzüme döndü. "Organizasyon ve etkinlik planlamada iyiyimdir. İnsanlarla da aram çok iyidir." İnsanları yönetme konusunda da iyiydim ama bunu kendime saklıyordum. Made Men sorumluluk almaktan hoşlanan kadınlardan hoşlanmazdı. Nedense çoğu, yanlarında güçlü bir kadının olmasının onları daha az erkek yapmayacağını bir türlü kafalarına sokamıyordu.

Dante başıyla onayladı. "Kumarhanelerimizden biri için birine ihtiyacım var."

Heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Dante'nin benim için aklında ne olduğunu bile henüz bilmiyordum. "Riverboat mu yoksa yeraltı mı?" Karadaki kumarhaneler elbette resmi değildi. Chicago'da bir nehir teknesi üzerinde olmayan bir kumarhane işletmek hâlâ yasadışıydı ama mafya ve özellikle Dante bunu değiştirmek için çalışıyordu. Çok ikna edici olabiliyordu ve birkaç senatörün Outfit'in kumarhanelerinin ve genelevlerinin düzenli müşterileri olması kesinlikle zarar vermiyordu. Yasallaştırma, Outfit'in gizli kumarhanelerini halka açacağı anlamına gelmiyordu. Açarlarsa çok para kaybederler.

"Yeraltında. Halkın gözü önünde olmanı istemiyorum."

Bu mantıklıydı. İnsanlar Dante'nin karısı olduğumu biliyordu. Riverboat kumarhanelerinden birinde çalışsaydım çok fazla dikkat çekerdim. "Kumar hakkında biraz bilgim var ve bilmem gereken diğer her şeyi çok çabuk öğrenebileceğime eminim." Aslında kumarla ilgili bildiğim tek şey Antonio'nun bana öğrettiği Texas Hold'em kurallarıydı ama Dante'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Dante'nin gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Kumar hakkında bilmen gereken tek şey, bankanın her zaman kazanacağıdır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bir kumarhanenin işleyişi hakkında hemen hemen hiç bilgi gerektirmeyen ne tür bir iş aklınızda var?" Dante'nin karısının barın arkasında erkekleri daha fazla içmeye teşvik eden kızlardan biri olmasına izin vermeyeceğini düşündüm.

"Outfit'in küçük kumarhanelerinden birini yönetmeni istiyorum. Son üç yıldır işin başında olan adam dün işten çıkarıldı."

Dante benimle yattıktan sonra böyle mi yapmıştı? Birkaç dakika boyunca Dante ve ben sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi birbirimize baktık ama şimdi seks konusunu açmanın sırası değildi. "İşten mi çıkarıldım?" Mafyadaki bir pozisyondan kovulmak zor olduğundan, başka bir şey için örtmece olduğundan oldukça emin olduğum sözlerini yineledim. Bir mafya işinde çuvallarsanız, birinin oğlu, yeğeni vs. olmadığınız sürece başka bir yerde iş bulmanız pek olası değildi. Ve eğer değilseniz...

Dante bir sonraki sözlerini söylerken beni dikkatle izledi. "Ceplerini Outfit parasıyla doldurduğunu öğrendim."

"Yani onu sen öldürdün," diye onun yerine ben bitirdim. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Belki hiç ortasına girmeme izin verilmemişti ama hikâyeleri duymuştum.

Dante başını salladı. "Yaptım. Ve eğer istersen onun işini alabilirsin."

"Daha önce hiç kumarhane yönetmedim. Neden bana böyle önemli bir pozisyon veriyorsunuz?"

"Müdür yardımcısı arka planda asıl işi yapabilir. Yüksek bahisçilere hoş karşılandıklarını hissettirecek birine ihtiyacım var."

Sertleştım. Dante tabii ki bunu anladı. "Sanırım beni yanlış anladın." Ayağa kalktı ve önüme geçti. Ellerini hafifçe kalçalarımaya koydu ve taytımın üzerinden bile tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Sen benimsin, Valentina."

Sesindeki sahiplenme duygusu karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

Ellerini kaldırdı ve elleri ceplerinde pencereye doğru yürüdü. "Yüksek bahisçileri karşılamayı istiyorum. Onlara masalarını göster. Onları ücretsiz kızlarımızla tanıştır."

"İltifat eden kızlar, gerçekten mi?"

Dante döndü. "Kumar ve fuhuş bizim ana işlerimiz ve her ikisi de kolaylıkla birleştirilebilir."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Her ne kadar ücretsiz kız kelimesi saçımı başımı yolma isteği uyandırsa da. "Yine de kulağa pek fazla gelmiyor."

"Ayrıca özel etkinlikler de düzenliyorsunuz. Ayda bir kez etkinlik gecelerimiz oluyor ve bence bir kadın dokunuşu onları daha cazip hale getirebilir. Ayrıca her şeyin yolunda gittiğinden emin ol. Benim gözüm olmanı istiyorum. İçimde henüz tüm çürük meyveleri ayıklamadığıma dair bir his var."

"Çalışanlarınızı gözetlememi istiyorsunuz." "Evet. Gözlerini açık tutmanı istiyorum."

"Benim yanımda daha az temkinli olacaklarını düşündüğünüz için mi yoksa bu görev için güvendiğiniz başka kimse olmadığı için mi?"

"Güvendiğim yeterince adamım var. Ama haklısın, sanırım birçok erkek seni hafife alacak ve senin yanında daha az dikkatli olacak." Pencere pervazına yaslandı. "Kimseye kayıtsız şartsız güvenmiyorum."

"Ben bile mi?" Alaycı bir sesle söylenmişti ama Dante'nin gözleri soğuklaştı. "Bana bunun için bir sebep vermedin. Antonio'yla olan evliliğin hakkında bana yalan söyledin ve Outfit'le ilgili tehlikeli bilgilere sahip olabilecek bir yabancıнын adını vermeyi reddediyorsun."

İfade ediş şekli beni azılı bir yalancı gibi gösterdi. "Evlilik konusunda sana yalan söylemedim. Antonio'yla hiç birlikte olmadığımı söyledim."

"Evet, söylediniz ama bu gerçeği eninde sonunda ortaya çıkaracağımdan korktuğunuz için söyledığınızden şüpheleniyorum."

Tabii ki tam on ikiden vurdu. İnkâr edemezdim. Yalan söylediğimi bilirdi ve bu da durumuma pek yardımcı olmazdı. "Sana neden gerçeği söylemeye karar verdiğimin bir önemi var mı?"

"Bu çok önemli Valentina. Çünkü kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmezsen gelecekteki gerçekleri bu kadar açık yüreklilikle anlatır mısın bilmiyorum. Zorla söylenen her gerçeği kurtarıcı olarak görseydim, baskı altında bilgisini veren her haini bağışlamak zorunda kalırdım."

Baskı altında, Outfit'in hainlere yaptığı şey için ne kadar da hafif bir kelime. "Hainlere ne yaptığınızı biliyorum ve tam da bu yüzden size Antonio'nun sevgilisinin adını vermeyeceğim."

"Antonio'nun hilesine yardım ederek onun suç ortağı ve dolayısıyla Outfit'in bir haini haline geldiğinin ve bilgi saklayarak Outfit'e ve bana ihanet etmeye devam ettiğinin farkındasın."

Daha fazla yerimde duramayarak masadan kalktım. "Biliyorum. Ama hakkımda ne düşünürsen düşün, ben değer verdiklerime sadığım. Antonio'ya sadıktım. Hâlâ hayatta olsaydı, onu korumak için sırrını mezara kadar yanımda götürürdüm."

Dante başını salladı. "Bu kesin olarak söyleyemeyeceğin bir şey. Sen hiç dayanılmaz acılar çekmedin. İşkence güçlü bir motivasyon kaynağıdır."

"Sanırım bu teoriyi benim üzerimde test edip Antonio'nun sevgilisinin adını benden zorla öğrenmeye çalışmadığın sürece bunu asla bilemeyeceğiz," dedim küstahça.

Dante bana sert bir bakış fırlattı. "Çünkü sen benim karımsın ve bir kadın olduğun için güvendesin. Bunu çok iyi biliyorsun."

Çünkü ben onun karısıydım, benden hoşlandığı ya da beni önemseydiği için değil. "Biliyorum," dedim ve sonra aramızdaki gerginliğe dayanamadığım için ekledim. "Eğer saklamak istediğin bir sırrın olsaydı, onu senin için saklardım. Onu senin için saklamak için işkenceye, acıya ve ölüme göğüs gererdim."

Dante hiçbir şey söylemedi, aramızdaki mesafeyi bile kapatmadı, sadece okunamayan gözleriyle bana baktı. Duygusal bir şey söylemeden ya da Dante beni göndermeden önce çıkmaya karar verdim. Dante beni durdurmadı ama gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yarınki kumarhane ziyaretimle ilgili birkaç konuşma dışında neredeyse sessiz geçen bir akşam yemeğinden sonra Dante ofisine döndü ve ben de alışkanlık haline geldiği üzere kütüphaneye gittim. Rusça ders kitabını seçmek yerine, rafları dolduran kumar ve kumarhanelerle ilgili kitaplardan birini okumaya karar verdim ama duvarlardan gelen erkek sesleri dikkatimi dağıttı. Sesler Enzo ve Taft'a benzemiyordu, bu yüzden Dante'nin Outfit'in diğer üyeleriyle bir toplantı yaptığını düşündüm.

Saatler sonra yatağa girdiğimde koridorlar karanlıktı ve Dante hâlâ ofisindeydi. Bunun başka bir geç gece anlamına geldiğini tahmin ettim. Dante gerçekten benden ikinci kez seks yapmamı isteyecek miydi?

Çok sonra, kalçama dokunan bir elle uyandım. Gözlerim hızla açıldı ama neredeyse karanlığa baktım. Perdeler çekiliydi ve odaya sadece bir parça ay ışığının girmesine izin veriyordu. Bakışlarım komodinin üzerindeki çalar saatin soluk ışıltısını buldu. Saat neredeyse gece yarısıydı. Bir saatten daha az bir süredir uyuyordum. Sorun neydi?

Dante'nin sırtıma bastırıldığını, parmaklarıyla kalçamı okşadığını fark ettim. "Dante?" Fısıldadım, omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ama yüzü gölgelerle kaplıydı. Yine de yakındaydı. Nefesi omzumun üzerinden geçerek kollarımdaki küçük tüyleri kabarttı. "Ne oldu-"

Nefesimi kesen şiddetli bir öpücükle beni susturdu. Hiç tereddüt etmedi; dili ağzımı ele geçirdi. Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönmeye çalıştım ama Dante'nin sırtıma yasladığı sert göğsü ve kalçamı sıkıca kavraması beni hareketsiz bıraktı. Öpücüğü merkezime doğru uyarılma dalgaları gönderdi ama sonunda derin bir nefes almak için geri çekildim. Ereksiyonunu bana doğru bastırdı.

Kıçımı. Sesli bir şekilde nefes verdim. Hafifçe ısırmadan önce omzuma doğru gürleyerek "Bana ağrımadığını söyle," dedi.

Titredim. "Ağrı yok," diyebildim sadece ve bu doğru bile değildi, ama Dante'nin benimle birlikte olmasını engellersem lanetlenirdim.

"Güzel," diye hırladı Dante boğazımı yalamadan önce. "Bana durmamı söyle, yoksa durmam."

Sadece karşılık olarak inledim çünkü Dante sikini tekrar popoma sokmuştu. Kıyafetlerimi çıkarmak ve onu gerçekten karşımda hissetmek için sabırsızlanıyordum. Daha fazla sürtünme için kıçımı geri ittim ama yine Dante'nin kalçamdaki eli beni durdurdu. "Hayır."

"Dante, gerçekten istiyorum-"

Dudakları sözlerimi tekrar yuttu ve parmakları uyarırcasına sıkılaştı. "Bana durmamı söylemediğin sürece sessiz olmanı istiyorum." Boynumu dişledi. "Ya sana söylediğimi yaparsın Valentina, ya da bana durmamı söylersin. Sadece bu iki seçenek var."

Başımı salladım ve o da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü karanlıkta bunu görmesi mümkün değildi. Dante'nin onun emredici ses tonundan ne kadar tahrik olduğumu bilmemesine sevinmiştim.

"Çok iyi," dedi sessizce. "Bugün hâlâ çok sıkı olacaksın; bu yüzden yavaş gideceğiz ve seni gerçekten ıslatmak için acele etmeyeceğiz."

Gündüzleri tanıdığım aynı ölçülü ve soğuk Dante'nin bana bunları söylediğine inanamıyordum. Ona fikrini neden değiştirdiğini sormak istedim. Bir kez böyle bir fark yaratmış mıydı? Belki de ne istediğimi bildiğimi kabul etmişti. "Şimdi soyunmanı istiyorum."

Dante'nin kendisi yapmayacağı için sadece bir anlık hayal kırıklığı yaşadım ama sonra heyecan bunu bastırdı. Kalçamı serbest bıraktı ve hızla doğrulup geceliğimi başımın üzerinden çekti. Ardından külotumu indirdim. Dante'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona bir işaret vermem gerekip gerekmediğini merak ederek ona döndüm ve bu fikir neredeyse kıkırdamama neden oluyordu, ama sonra yatak kaydı ve Dante'nin yataktan çıkıp soyunmaya başladığını görebildim Her şey gölgeler içindeydi ama

Etkileyici ereksiyonunu seçebiliyordum. "Yatağın kenarına otur."

Yatağın onun tarafına doğru kaydım ve kenarına tünedim, gergin, meraklı ve heyecanlıydım ve neredeyse şehvetle dolup taşıyordum. Dante önümde durana kadar yaklaştı, ereksiyonu benimle göz hizasındaydı. Sesi yutamadan soluğum kesildi ve ne yapmak istediğini anladım. Bibiana'nın tavsiyesi aklımdan geçti ama Dante'nin kendi isteğimle hareket etmemi isteyip istemediğinden emin değildim. Yanağımı avuçladı, avuç içi sıcak ve tenime karşı hafif pürüzlüydü. "Benden önce ne kadar uzağa gittin?"

Bir an tereddüt ettim ama sanırım cevap vermemi istiyordu, ben de "Antonio'yu birkaç kez öptüm ve o da birkaç kez göğüslerime dokundu, ama senden önce yaptığım tek şey bu" dedim.

Karanlık odayı sessizlik doldurdu. Kalp atışlarım hızlandı, güm güm sesi her saniye daha da artıyordu. Dante'nin ritmik nefes alışını duyabiliyordum, cinsel olarak uyarıldığına dair hiçbir işaret yoktu; yüzümün önünde dikkatimi çeken kanıt dışında. "Sikimi emmeni istiyorum Valentina."

Başparmağı dudaklarıma dokundu, sonra dudaklarımın arasından kayarak onları hafifçe ayırdı. Bekledi ve ben de parmağımla başparmağını dürttükten sonra hafifçe emdim, bunu bir onay olarak almasını umuyordum. Ucu dudaklarımı sıyrana kadar daha da yaklaştı. Dante'nin başparmağı çenemi okşadı, avucu hâlâ yanağımı kavrıyordu. "Ucunun etrafını yala." Dilimi dışarı çıkardım ve başının etrafında gezdirdim. Dante'nin nefesi kesildi ama bu hareketlerimin onun üzerinde bir etkisi olduğunun tek işaretiydi. "Şimdi tepesine kadar yala ve dilini yarığın içine daldır."

Emirlerini yerine getirdim ve Dante'nin nefes alış verişinin hızlanmasıyla ödüllendirildim. Çenemdeki başparmağı sıkılaştı. "Ağzını aç." Tereddüt etmeden dudaklarımı araladım. Dante'nin emirleri için mutluydum. Bu şekilde en azından etrafta dolanıp kendimi utandırmak zorunda kalmıyordum. Sikinin başını ağzımın içine kaydırды, böylece hafifçe dilimin üzerinde durdu. "Dudaklarını etrafıma kapat ve hafifçe em."

Dediğini yaptım ve çenemi okşadı, sonra başparmağını sikinin kaybolduğu noktaya değdirene kadar yukarı kaldırdı

dudaklarımın arasında. "Ağızındaki sikimi seviyorum," dedi alçak bir sesle. "Ve şimdiye kadar emdiğin tek horoz olmasına bayılıyorum." Ağızımın içinde daha derine kayd, ama hâlâ çok uzakta değildi. "Bakalım benden ne kadar alabiliyorsun?" Boğazımın arkasına çarpana ve öğürene kadar kendini santim santim içime soktu. Ereksiyonuna doğru uzandım. Hâlâ ağızıma sığdıramadığım birkaç santimlik bir kısmı vardı. Dante hafifçe geri çekildi, sonra birkaç kez içime soktu, yüzümdeki avucu beni sabit tuttu. "Biraz pratik yaparsan belki hepsini ağızına alabilirsin ama şimdilik bu kadarı yeterli." Uyarılmaktan titriyordum. İnsan başkasına oral seks yaparak boşalabilir miydi?

Dante ereksiyonunu ağızımdan çekti ve başparmağıyla dudaklarımı tekrar okşadı. "Arkana yaslan." Kendimi yatağın üzerine bıraktım. Dante diz çöktü ve ellerini dizlerimin arasına sıkıştırdı, sonra bacaklarımı gidebildikleri kadar ayırdı. "Topuklarını yatağın kenarına koy."

Tanrım, ne yapacağını biliyordum. Bununla ilgili pek çok şey okumuştum ama nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyordum.

Karanlıktan memnundum. Bu şekilde kendimi çok açıkta hissetmiyordum. Avuçlarını popomun altına koydu ve beni hafifçe kaldırdı. Sıcak nefesini ıslak kıvrımlarımda hissettiğimde nefes almayı bıraktım. Dante dış dudaklarımın etrafını yavaşça yaladı. Kalçalarımı salladım ama Dante sessiz yalvarışlarımı görmezden geldi ve işkenceli alayını sürdürdü. "Dante," dedim yalvarırcasına.

Popomu sıktı ve geri çekti. "Hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonunda dilini uzun bir vuruşla yarığım boyunca gezdirdi. Bunun konuşma sayılıp sayılmayacağını umursamadan inledim. Hızlı ve hafif vuruşlar ile sert ama yavaş yalamalar arasında gidip geldi, ta ki ben nefes nefese kalıp orgazmın eşiğine gelene kadar. Ellerim dışarı fırladı ve Dante'nin saçlarına gömüldü, onu kendime daha sıkı bastırmak istiyordum. Dante direndi. Başparmakları kıvrımlarımda gezindi ve onları ayırdı. Dilinin ucuyla klitorisimin üzerinde hafifçe dolaştı, ta ki ben titremeye başlayana kadar. Hiçbir uyarıda bulunmadan geri oturdu. Sessiz kalmak için kendimi kontrol etmem gerekti.

"Arkana dön ve dizlerinin üzerine çök."

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü ama yuvarlanıp yatağın üzerine diz çöktüm.

"Dirseklerinize kadar alçalın."

Yaptım. Şimdi popom havaya kalkmıştı. Bu pozisyon garipti ve öncekinden daha da teşhirciydi. Dante arkamdan soğuk havayı açıklığımda hissedene kadar bacaklarımı ayırdı ve sonra dudakları tekrar merkezimdeydi. Dante dilini içime daldırıp yavaş bir tempoyla beni becermeye başladığında zevkle haykırdım. İçimdeki her hareketini, dilinin hafif sertliğini, içime girdiğinde ucunu nasıl kıvırdığını hissedebiliyordum. Dudaklarımdan daha fazla utanç verici ses çıkmasını engellemek için yüzümü çarşaflara gömdüm, ama Dante bir elini önümden geçirip parmaklarıyla klitorisimle oynamaya başladığında, çarşaflar bile inlemelerimi ve soluklarımı bastıramadı. Kıcıımı daha da dışarı çıkardım, orgazmım merkezimden dışarı doğru patlarken parmaklarım yatağı çizdi, duyularımı aynı anda hem uyuşturdu hem de yükseltti. Kesik kesik nefesler aldım. Tenim terden nemlenmişti ve kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Daha rahat nefes alabilmek için başımı kaldırdım.

Dante arkamdan kayboldu ama ben ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakamadan parmakları kalçalarımı kavradı ve beni yatağın kenarına doğru çekti. Sonra ereksiyonu girişime doğru itti ve vücudum şaşkınlık ve sinirden kasıldı.

Köpek stilinin erkeklerin diğer pozisyonlara göre daha derine inmesine izin verdiğini okumuştum. Hâlâ biraz ağrım vardı ve bu pozisyonun izin verdiği yakınlık eksikliği, benim için daha da az arzu edilir hale getirdi. Dante'nin göğsünü göğsüme bastırmasını istiyordum.

Dante arkamda durdu, içime girmeye çalışmıyordu. Elleri popoma kaydı ve nazikçe masaj yaptı. Hafifçe gevşedim ama hâlâ sıkıydım. İç kaslarımın ne kadar sıkıştığını hissedebiliyordum. Dante üzerime eğildi ve beni göğsüne doğru çekmeden önce bir kolunu belime doladı. Hâlâ diz çökmüştüm ama şimdi vücudumun üst kısmı dikti ve Dante beni kollarının arasında tutuyordu. Bir elini bacaklarımın arasına soktu ve beni tekrar kızdırmaya başladı, diğeri ise göğüslerimi buldu ve onları yoğurdu

hafifçe. Başımı omzuna yasladım, nefes alışım yavaşlıyordu. Hâlâ gergindim ama Dante'nin kucağında kaslarımın yavaş yavaş yumuşadığını hissedebiliyordum. Dante benimle birlikte biraz öne eğildi ve ucunu açıklığıma doğru yönlendirdi. Hâlâ kenetlenmişim ama eskisi kadar kötü değildi. "Sorun nedir?" diye kulağıma doğru mırıldandı. Sesi sabırsız ya da sinirli gelmiyordu, sadece meraklıydı.

Utanç midemi burktu. Kocam için köpek pozisyonunda bile yapamıyorsam, baştan çıkarma becerilerimin eksik olduğu açıktı. "Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Sadece içeri itemez misin?"

"Tabii ki yapabilirim, ama zaten gerginsin ve şu anki kadar gergin olursan acı verici olur." Sesi sakin, hatta nötrdü, önerim hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. Dante'nin parmakları hâlâ bacaklarımın arasındaydı, hafifçe okşuyor ve çimdikliyordu.

"Sakın bana başkalarına acı çektirmekle ilgili bir sorunun olduğunu söyleme," diye nefes nefese fısıldayarak alay ettim.

"İstemiyorum," dedi basitçe. Parmakları bacaklarımın arasında sihrini konuştururken gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Açıklığımdaki baskıyı artırdı, horozunun ucu içeri girdi ve aynı zamanda sert bir şekilde geldim, kaslarım Dante'nin horozunu sıkıca sıktı. Dante biraz daha öne eğilerek beni aşağı doğru bastırdı ve ben hala doruk noktamdan kurtulmaya çalışırken kollarım vücudumu yatakta desteklemek için dışarı fırladı.

Dante boynumu ısırды. "Ama sana acı çektirmek istemiyorum." Meme ucumu çimdikledi, sonra birkaç santim daha içime itti, hafif acı ve zevk hislerinden titrememe neden oldu. "En azından senin zevk aldığından daha fazla değil."

Kendini tamamen içime soktu, sonra yavaşça içime girmeye başlamadan önce birkaç kalp atışı durakladı. Hareketleri giderek hızlandı, ta ki kendimi dirseklerime kadar indirmekten başka çarem kalmayana dek, yoksa kollarım teslim olacaktı. Dante beni göğsünün sıcaklığından mahrum bırakarak doğruldu ve kalçalarımı kavradı. "Valentina, kendine dokun," diye talep etti.

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. Bir kolumu altıma soktum ve klitorisimi buldum. Dante'nin hareketleri daha güçlü hale geldikçe çılgınca ovuşturdum. Gidebildiği kadar çekildi ve tekrar içime girdi, adını haykırmamı ve parmaklarımın yumruğuma daha da sert bastırmasını sağladı. Bazen parmak uçlarım sularıyla kayganlaşmış sikini sıyrıyor ve her seferinde inliyordu. Bundan cesaret alarak elimi açtım, böylece aynı anda hem kendimi okşayabiliyor hem de onun sikini fırçalayabiliyordum. Kaslarım serbest bırakılmamın altında sıkıştığında, Dante de yüksek bir inilti ile kenardan yuvarlandı.

Aleti içimde birkaç kez daha seğirirken arkamda hareketsiz kaldı ve yüzümü çarşafıya gömdüm. Kendimi desteklemekten ön kollarım ağrıyordu. Dante içimden çıkar çıkmaz sırt üstü yuvarlandım, göğsüm kabarmıştı. Dante'nin geçen sefer yaptığı gibi yataktan uzaklaştığını görebiliyordum ve sonra banyonun ışığı yandı ve içeride kayboldu. Yine de kapıyı kapatmadı. Yataktan kalktım ve hızla peşinden gittim. Duşun önünde durdu ve suyu açtı. "Duş mu alıyorsun?" Teredditle sordum.

Dante omzunun üzerinden bana baktı. Vücudumu örtme zahmetine girmedim. O her şeyi görmüştü. Dante çıplaklığından utanıyor gibi görünmüyordu. "Evet. İstersen bana katılabilirsin."

Rahatlamış bir şekilde aceleyle yanına gittim. Duşun cam kapısını benim için açık tuttu ve ben de yağmur duşunun ılık spreyinin altına girdim. Bir süre sonra Dante de bana katıldı. Vücudunu hayranlıkla seyretmek için zaman ayırdım. İlk kez kıyafetleri olmadan ona gerçekten iyice bakabilmişim ve görülmeye değer bir manzaraydı. Göğsü ve karnı hafifçe şekillendirilmişti ve koyu sarı saçlarından oluşan ince bir iz leğen kemiğine kadar uzanıyordu. Dante başını suyun altına daldırdı, sonra duş jeline uzanmak için bana sırtını döndü. Omzunda bir dövme vardı. Onu mürekkepli gördüğüme şaşırmıştım. Nedense Dante pek öyle bir tipe benzemiyordu. "Yeryüzünde iyilik yoktur; ve günah sadece bir isimdir. Gel, şeytan. Çünkü bu dünya sana verildi," derisine el yazısıyla yazılmış alıntıyı yüksek sesle okudum. Dante bana baktı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

"Bu hayata biraz kasvetli bir bakış açısı değil mi?" diye sordum.

Bana duş jelini uzattı. Artık yatakta olmadığımız için aramızda yine bir bariyer oluşmuştu ve bunu nasıl yıkacağımdan emin değildim. Dante'nin buna izin vermeyeceğini görebiliyordum. "Ben bir günah adamıyım, Valentina. Deneyimlerim bana iyiliğin nadiren kazandığını öğretti. Eğer bir şeytan varsa, o da kesinlikle Outfit'in patronudur."

Duş duvarına yaslanıp kaşlarımı çattım. "Seni daha iyi bir adam olmaktan alıkoyan hiçbir şey yok."

O soğuk gülümseme geri gelmişti. "Evet, doğam."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Annem ertesi sabah erkenden beni arayıp brunch'a davet etti. Dante ile olan evliliğim hakkında beni sorguya çekmek için sabırsızlandığını biliyordum. Aslında benimle iletişime geçmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırılmışım. Belki de Dante ve bana birbirimizi tanımak için biraz yalnız zaman vermek istemişti. Ona brunch'a gelemeyeceğimi ama çay saatinde orada olacağımı söyledim. Kumarhaneye yapacağım ziyaretin ne kadar süreceğinden emin değildim. Bu durum için şık bej bir kostüm ve mütevazı topuklu ayakkabılar seçtim. İlk izlenimim için çok seksi görünmek istemiyordum. Bacaklarımı göstermeden bile herkesin saygısını kazanmakta zorlanacağımı hissediyordum.

Merdivenlerden indiğimde Dante çoktan giriş holünde bekliyordu. Her zamanki gibi koyu kahverengi üç parçalı bir takım elbise ve uyumlu oxfordlar içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti. Bakışları bana kaydı ve kıyafetlerimi onaylayacağını umdum. "Böyle iyi mi?" Vücudumu işaret ettim.

"Bir iş kadını gibi görünüyorsun. Bugün için doğru seçim bu," dedi Dante başını sallayarak. Ona doğru bir adım attım. İstesem de elini tutmaya ya da onu öpmeye çalışmadım.

"Sadece bugün için mi?"

"Yüksek meblağlı müşterilerimizi ağırlarken daha rahat giyinebilirsiniz. Çoğu gelenekçidir, bu nedenle bir elbise veya etek akıllıca bir seçim olacaktır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni bu iş için görünüşümden dolayı seçmediğinizi sanıyordum."

Dante'nin gözleri vücudumu boydan boya dolaştı. "Valentina, sadece kör bir adam seni fark etmez. Evimizdeki bir partiye davet edilen konukları eğlendirdiğin gibi yüksek bahisçileri etkilemek her zaman iyidir. Senin kim olduğunu biliyorlar. Benim olduğunu biliyorlar ve sen de hoş geldin demek için zaman ayırıyorsun.

Onlara en yeni olanaklarımızdan bahsetmek kendilerini özel hissetmelerini sağlayacaktır. Kimse misafirperverliğinizi uygunsuz bir flört olarak algılamayacaktır."

Ona kuşkulu bir bakış attım ama onunla tartışmayacaktım. Çalışmama izin verdiği için çok minnettardım. İnsanlar Patron'un karısının bir ödül eşi olmaktan memnun olmadığını öğrendiklerinde hakkımda neler söyleyeceklerini bilmek için söylentileri dinlememe gerek yoktu.

Chicago'nun sanayi bölgelerine gitmek için Dante'nin Mercedes'ini kullandık çünkü kar fırtınası caddeleri Porsche için geçilmez hale getirmişti. Dante'nin kumarhanelerimizde en çok ne tür kumarın popüler olduğunu ve en önemli yüksek bahisçilerin kimler olduğunu açıkladığı otuz dakikadan sonra, bir yeraltı garajına inişi engelleyen bir kapının önünde durduk. Kapının arkasında, pencereleri kirle kaplı ve duvarları grafiti ile boyanmış devasa bir depo görünüyordu. Küçük bir kulübede oturan bir nöbetçi Dante'yi karşıladı ve kapıyı bizim için açtı. Yokuştan aşağı inerek sıradan bir otoparka girdik. Bir kumarhanenin varlığına dair hiçbir ipucu yoktu ama elbette Outfit'in yasadışı kumar faaliyetlerini gizlemek zorunda olması mantıklıydı. Garajda birkaç araba daha park etmişti. Dante Mercedes'i şık siyah bir BMW ile kocaman lastiklerinin etrafında kar zincirleri olan gösterişli kırmızı bir Mustang'in arasındaki bir yere yönlendirdi. Sonuncusunun kime ait olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Dante ve ben arabadan indik. Beni garajın diğer ucundaki paslı asansöre doğru götürürken Dante'nin elini sırtımın küçük kısmına koyması beni şaşırttı.

"Güvenli mi?" Şüpheyile sordum. Bu şey sanki umutsuzca bakıma ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu.

Dante kıkırdadı. "Bunların hepsi hayal ürünü." Bir an için gözleri benimkilerle buluştu ve içimi beklenmedik bir sıcaklık kapladı. Dante küçük siyah bir düğmeye bastı ve asansörün kapıları açıldı. İçerisi de dışarisından pek farklı değildi. Burası çıplak çelik duvarları ve çizik zemini olan bir yük asansörüydü. Dante cebinden bir anahtar kartı çıkardı ve bir yarıktan içeri soktu.

daha önce fark etmemiști bile. Asansörün belirgin düğmelerinin yakınında bir yerde değildi. Dante meraklı bakışımı fark etti. "Federaller bizi hiç ziyaret etmedi ama eğer depoyu kontrol ederlerse, bu altımızda ne olduğunu bulmalarını zorlaştıracaktır."

Dante kartı yerleştirir yerleştirmez asansör aşağı inmeye başladı. Yolculuk hızlıydı ve kapılar nihayet açıldığında nefesim kesildi.

Kırmızı ve altın rengi pelüş halılar, avizeler ve poker, blackjack, rulet ve burada oynanan diğer oyunlar için düzinelerce büyük masanın bulunduğu geniş bir yeraltı alanına adım attık. Kumarhanenin bir duvarındaki düz ekran televizyonlarda Afrika Futbol Kupası'ndan İskoçya'daki bir dart şampiyonasına, Dubai'deki deve yarışlarından Alplerdeki kayak turnuvalarına kadar her şey gösteriliyordu. Bahis oynadıkları sporcuları ya da takımları izlemek isteyenler için duvarın etrafına kanepeler dizilmişti. Odanın sonunda, yüzlerce şişe likör, şarap ve şampanya ile neredeyse odanın tüm genişliğini kaplayan bir bar vardı.

Şu anda halıyı süpüren iki temizlikçi kadın dışında kumarhane terk edilmişti. Birkaç kapı VIP konuklar için olduğunu tahmin ettiğim özel odalara açılıyordu.

Dante beni odanın içinde barın yanındaki koyu renkli ahşap kapıya doğru götürürken, "Arka tarafta ofisler ve yüksek bahisçiler için bir karşılama alanı var," diye açıkladı.

"Her gün çalışıyor muyum?"

Dante bana tuhaf bir bakış attı. "Ne zaman istersen çalışabilirsin. Kimse seni çalışman için zorlamayacak. Ancak bir yüksek bahisçi beklendiğinde her zaman bilgilendirileceksiniz, böylece onları karşılamak için orada olup olmayacağınıza karar verebilirsiniz."

"Tamam. Özel etkinlikler olduğunu söylemiştiniz. Önümüzdeki birkaç hafta içinde herhangi bir şey ayarlandı mı? Örneğin Sevgililer Günü için?" O güne daha dört hafta vardı ama bir etkinlik düzenlemek zaman alıyordu.

Dante sırtımı hafifçe okşadı ve bu hareketiyle beni şaşırttı. Ne yaptığının farkına vardığından bile emin değildim, çünkü yüzü

bana yönelttiği alaycı gülümseme dışında hâlâ mesafeliydi. "Sevgililer Günü buraya gelen erkeklerin pek ilgilendiği bir şey değil. Evli olsalar bile eşleri muhtemelen buraya geldiklerini bilmiyordur. Dediğim gibi, bar bölümünde her zaman en az bir düzine fahişemiz olur ve arka taraftaki yatak odaları asla boş kalmaz."

"Yani sadece bir kumarhane yönetmeyeceğim, aynı zamanda bir genelev kraliçesi olacağım."

Dante güldü. Gerçek bir kahkaha. Kulaklarımın bana bir oyun oynamadığından emin olmak için ona bir bakış attım ama gülümsemesi çoktan yüzünden kaybolmuştu. "Sen onların pezevengi değilsin. Yüksek bahisli müşterilerimizi ücretsiz kızlarla tanıştırebilirsin ama bunun dışında kumarhanenin fuhuş kısmı Raffaele'nin elinde."

Raffaele, Aria'nın kuzeniydi. Ama benimle bir akrabalığı yoktu. Memnuniyetle, araba hakkındaki tahminimin doğru olduğunu fark ettim. Havalı kişiliği hakkında söylentiler duymuştum. "Aria'ya aval aval baktığı için parmağı kesilen adam değil mi o?" Bu bilgiyi herkes biliyordu ama ben Dante'nin olayla ilgili duygularını merak ediyordum. Yıllar önce neden olduğu büyük heyecanı hâlâ hatırlıyordum.

Dante'nin dudakları inceldi. "Bu o. Rocco Scuderi, Luca'nın Raffaele'i cezalandırmasına izin verdi."

Kapının önünde durduk. "Ama sen yapmaz mıydın?"

"New York'tan birinin benim bölgede ceza vermesine izin vermezdim," dedi acımasız bir ses tonuyla. Nedenini bilmiyordum ama vücudum Dante'nin çelik gibi sertliğine hemen tepki verdi, onunla yalnız kalmak, dün geceki gibi benimle uğraşmasına izin vermek için can atıyordum.

Vücudumun ihtiyaçlarını görmezden gelerek, "Yani Raffaele'in bunu hak ettiğini düşünmüyorsun," dedim. Şahsen, birinin parmağını baktığı için kesmenin biraz aşırı olduğunu düşünüyordum ama Luca, Outfit'te bile soğukkanlılığıyla tanınırdı.

"Ben öyle bir şey demedim. Ama benim sorumluluğumda olduğu için onu kendim cezalandırmakta ısrar ederdim. Ama olan oldu."

"Raffaele müdür yardımcısı mı?"

"Hayır, fahişelerden o sorumlu. Her zaman yeterli sayıda fahişemiz olduğundan emin olur. Bu amaçla Tommaso ile birlikte alışıyor."

Onun adını duyduğumda verdiğim standart tepki olan burnumu kırıştırdım. Dante sarışın bir kaşını kaldırdı. "Fuhuş yüzünden mi yoksa Tommaso yüzünden mi? Karısı Bibiana ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Bibiana benim en iyi arkadaşım, bu yüzden o adama katlanamıyorum. Tommaso'nun bir hain olma ihtimali olduğunu sanmıyorum, bu yüzden ondan kurtulabilir misin?"

Dante yüzümü taradı. "Ciddisin."

"Evet. Evlendiklerinden beri Bibiana'ya pislik gibi davranıyor. Kafasına bir kurşun sıksanız bile tek bir damla gözyaşı dkmem."

Birkaç kalp atışı boyunca gözlerimiz kilitlendi ve Dante'nin de benimle bir an yalnız kalmaktan rahatsız olmayacağı izlenimine kapıldım, ama sonra o an geçti. "O sadık bir asker. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir neden vermedi. Onun hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bibiana'ya tecavüz ettiğini söylesem bile mi?" Bibiana'nın insanların bilmesini istemediğini biliyordum ama belki Dante yardımcı olabilirdi. Bunu başkalarına anlatacak değildi ya.

Elini kapının koluna koydu, gözleri kasvetliydi. "Onun karısı."

"Bu ona tecavüz edebileceği anlamına gelmez," diye tısladım.

"Biliyorum ama erkeklerime eşlerine nasıl davranmaları gerektiğini söyleyemem. Bir Capo bile evliliğe müdahale edemez. Tecavüzü ceza ya da eğlence olarak yasaklayan kararım zaten kızgınlıkla karşılandı."

Bu konunun beni ne kadar duygulandırdığını saklamak için gözlerimi kaçırdım. Bazen Outfit'te yaşanan korkunç şeyleri unutmak kolay oluyordu.

"İçeri girmeye hazır mısınız? Raffaele ve müdür yardımcısı Leo sizi karşılamak için ofisinizde bekliyorlar."

Derin bir nefes aldım, sonra başımı salladım.

Dante kapıyı açtı ve elini hâlâ sırtıma bastırarak beni beş kapısı daha olan uzun bir koridora götürdü.

"Sanırım bunlar ana kattan ayrılan kapıların aksine halkın gözü için değil?"

"Evet. Burası sadece siz ve diğer çalışanlar için. Dışarıdaki kapılar fahişelerin müşterileriyle birlikte kullanabilecekleri birkaç odaya açılıyor."

Başımı salladım. Yakında burada çalışacak olmam gerçeküstü bir şeydi.

Dante beni koridorun sonundaki kapıya doğru yönlendirdi ve kapıyı açtı. Arkasında bir masa, altı sandalyeli bir toplantı masası, bir kanepe ve masaya bakan iki sandalyenin bulunduğu penceresiz geniş bir ofis vardı. Sandalyelerde benden birkaç yaş küçük Raffaele ve orta yaşlı, bıyıklı bir adam oturuyordu. Dante ve ben içeri girdiğimizde ikisi de ayağa kalktı. Gözlerim hemen Raffaele'nin eline takıldı. Parmağı Outfit doktoru tarafından yeniden dikilmişti ama dışarıda kalmıştı ve belli ki sertti.

"Raffaele, Leo," dedi Dante soğukkanlılıkla, elini sırtımdan indirip onların elini sıktı. Sonra bana doğru işaret etti. "Bu benim karım, Valentina. Dün de söylediğim gibi, Dino'nun yerini o alacak." Ceplerini Outfit parasıyla dolduran adamın bu olduğunu düşündüm.

Kendimden emin görünmeyi umarak başımı öne eğdim. Önce benden birkaç santim küçük olan Leo'nun, sonra da Raffaele'nin elini sıktım. Her iki adam da beni dostça karşıladı ama gözlerinden Dante'nin beni Outfit işlerine dahil etme tercihindan memnun olmadıklarını görebiliyordum. Yönetim işlerinin çoğunu Leo yapsa bile, patronlarının bir kadın olmasından hoşlanmaları mümkün değildi.

"Neden Valentina'ya etrafı göstermiyorsun? Buranın giriş ve çıkışlarını benden daha iyi biliyorsun," dedi Dante Leo'ya. Leo başını sallayıp sert bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu taraftan," dedi odadan çıkıp ana kata geri dönerken. "Çalışma saatlerimiz akşam altıdan sabah altıya kadardır. Elbette bazen bir grup yüksek bahisçi

farklı bir zaman dilimi için yer ayırtmak istiyor. O zaman biz de onlar için açıyoruz."

Henüz öğlen bile olmamıştı, yani kumarhanenin kapılarını açmasına daha çok zaman vardı. Bu da her yerin neden hâlâ ıssız olduğunu açıklıyordu. Bir kabini işaret ettim. "Müşterilerin paralarını fişlerle değiştirdikleri yer burası mı?"

Leo başıyla onayladı. "Evet. Bir müşterinin hiç parası yoksa, onlara kredi teklif ediyoruz."

"Uygun faiz oranlarıyla, eminim," diye şaka yaptım.

Leo dişsiz bir gülümsemeyle, "Elbette," diye kabul etti.

"Peki ya paramızı geri ödemezlerse, o zaman kim ilgilenecek?"

"Bütün paramızı toplayan aynı askerler," dedi Dante. Arkamızdan geliyordu. Adamların uygarca davrandıklarından emin olmak mı istiyordu, yoksa kendimi nasıl idare ettiğimi mi görmek istiyordu, emin değildim.

"Sanırım burası sadece davetle girilen bir yer, peki bu nasıl duyuluyor? Müşteriler bir tür gizlilik maddesi imzalamak zorunda mı?"

Raffaele homurdandı ama Dante ona ters ters bakınca sustu.

"Gizlilik maddelerine ihtiyacımız yok. Müşterilerimize, bizden önceden izin istemedikleri ve kişi hakkında geçmiş araştırması yapmadığımız sürece bunu kimseye söyleyemeyeceklerini söylüyoruz. Müşterilerimiz çenelerini kapalı tutmaları gerektiğini biliyorlar."

Raffaele gururla, "Ölmek istemedikleri sürece kimse bizimle uğraşmak istemez," dedi.

Raffaele sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Kendinden biraz fazla emindi. Bir parmağını kaybetmesi kendine olan saygısını azaltmışa benzemiyordu. "Peki kızlardan sen mi sorumlusun?"

"Fahişelerin müşterilerimizi mutlu ettiğinden emin oluyorum. Erkekleri azdırmak için barda oturacak fahişeleri ben seçiyorum ve ayrıca kimin ücretsiz kızlardan biri olacağına da ben karar veriyorum. Nasıl sakso çekeceklerini bildiklerinden emin olmak için hepsini test ediyorum.

ve kışlarına alabilirler. Anal şart. Çoğu zavallı piç bunu evde bulamaz."

Dante'nin gözleri öfkeyle yanıyordu ama müdahale etmiyordu. Belki de bunun beni zayıf göstereceğini düşündü. Ne de olsa bu kumarhanenin başına ben geçecektim. "Umarım müşterilerin yanında böyle konuşmazsın," dedim Raffaele'ye.

Raffaele'nin boğazı kızardı, öfkeden mi utançtan mı bilemedim. Muhtemelen ikisinden de biraz. Ağzını açtı ve Dante'ye bir bakış attıktan sonra kapattı. İçimde Raffaele'nin bana Leo'dan daha fazla sorun çıkaracağına dair bir his vardı.

"Kızlardan herhangi biri geldi mi? Onlarla konuşmak istiyorum."

Raffaele'in gözleri Leo ve Dante arasında gidip geliyordu, sanki basit bir soruyu yanıtlamadan önce onların onayına ihtiyacı varmış gibi. "Çoğu saat beşe kadar Club Palermo'da çalışıyor ve ondan sonra buraya geliyor."

Burada çalışan kızlar Club Palermo'dan mıydı? İçlerinden biri Dante'yle yatmış mıydı? Bibiana'ya Dante'nin kulübe sık sık geldiğinde seçtiği kadınların isimlerini bilip bilmediğini sormalıydım. "O zaman onlarla yarın konuşurum. Erken gelmelerini sağla ki kapılar açılmadan önce onlarla konuşabileyim."

"Konuşacak ne var ki? Onlar beyinsiz fahişeler, üç delikli sürtüklerden başka bir şey değiller."

"Raffaele, bu kadar yeter. Karımla bu şekilde konuşmana tahammül edemem," dedi Dante tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Raffaele başını eğdi ama bana sert bir bakış göndermeden önce değil. Şimdilik onu görmezden gelmeye karar verdim. "Bugün ziyarete gelen önemli birileri var mı?"

Leo başını salladı. "Hayır. Ama yarın iki senatör ve birkaç arkadaşı gelecek. Çok fazla kumar oynamazlar. Geceleri çoğunlukla kızlarla geçirirler."

"Yani Senato'da çıkarlarımızı korumalarını istediğimiz için mi onlara mizah yapıyoruz?"

"Kesinlikle," dedi Leo şaşkınlıkla, sanki bir kadının kendi kendine böyle bir sonuca varabileceğine inanamıyormuş gibi. Erkekler

Dünyamız, eşlerinin ve kızlarının onları korumaya çalıştıkları hayat hakkında ne kadar çok şey bildiklerine şaşıracaktı. Bir mafya ailesinde büyüüp de olup bitenlerin çoğunu anlayamazsınız.

Dante onaylarcasına başını salladı ve içimi garip bir gurur duygusu kapladı.

"Tamam, o zaman yarın kendimi onlara tanıtmak ve diğer çalışanlarımızla tanışmak için orada olacağım. Umarım birlikte iyi çalışırız."

Leo başını salladı ama Raffaele belli ki bunu yapacağımızı düşünmüyordu. Dante elini sırtıma koydu ve arabamıza geri döndük.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

"Sanırım Raffaele bana sorun çıkaracak. Belli ki benden hoşlanmıyor."

"Fahişe olmadıkları ve onun dediklerini yapmak zorunda kalmadıkları sürece genel olarak kadınlarla arası iyi değildir. Kişisel algılama."

"Umurumda değil. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil." "Hayır," diye karşı çıktı Dante.

"Sana saygı duymalı."

"Çünkü eğer yapmazsa bu size kötü yansiyacaktır."

"Bu ve sen onun patronu olduğun için. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaksın. Leo umarım sana yardımcı olacaktır."

"İyi görünüyordu. Ama ona güvenmiyorsun?" "İkisine de güvenmiyorum."

Başımı salladım. "Zekice bir şey söylediğimde şaşırmış görünüyordlardı. Bu beni gerçekten sinirlendirdi."

"Çoğu erkek, kadınlarını cahil ve bilgisiz olarak düşünmeyi tercih eder. Tecavüze karşı verdiğim kararı onaylamayan aynı erkeklerin senin kumarhanemizde çalışmanı da onaylamayacaklarını biliyorum."

"Bence mafya kadınları küçümsemeyi bırakmalı."

Dante bana yandan bir bakış attı. "Belki onları ikna

edebilirsin."

Buna gerçekten inanıyor muydu? Dilimin ucuna bir soru geldi. "İlk karın çalıştı mı?"

Yüz ifadesi karardı. "Hayır. Dünyamızdaki çoğu kadının yaptığı gibi o da sosyal faaliyetlerle meşguldü."

"Ah, elbette." Bana kumarhanede bir iş teklif etmesine rağmen, çalışma isteğimden memnun olup olmadığını merak ettim. Bir ödöl karısını mı tercih ederdi? Partilerde iyi görünen, yatağını ısıtan ve personeli kontrol altında tutan birini mi? Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Annem beni davet etti. Sanırım yapacak işlerin var?"

"Evet, öyle. Ama istersen seni ailenin evine götürebilirim. Yol üstünde. İşin bittiğinde Enzo ya da Taft'a seni almalarını söyleyebilirim."

"Annem çok sevinecek," dedim gözlerimi devirerek.

"Eve gitmemizi ve ailene bensiz gitmeni mi tercih edersin?"

"Hayır," dedim hemen. "şaka yapmıyordum. Annem seni tekrar görmekten büyük mutluluk duyacak."

"Baban benim alt patronlarımdan biri. Sanki annen benimle sayısız kez karşılaşmamış gibi."

"Ama damadı olarak değil. Onu, benimle evlenmeye tenezzöl ettiğini öğrendiği andaki kadar mutlu görmemiştim."

Dante'nin kaşları birbirine çatıldı. "Daha önce evli olduğunuz için mi?"

"Elbette. Bizim standartlarımıza göre ben hasarlı bir maldım. Gianna ya da partilerde sana yaltaklanan diğer kızlar gibi saf ve masum bir kız değildim."

"İnanın bana, Gianna'yla evlenmeyi kabul etmediğim için çok mutluyum. O tam bir baş belası. Onun gibi biri için sabrım yok. Partilerdeki kızlara da pek ilgi göstermem."

Öfkelendim. "Sen bir erkeksin. Onların için için yanan bakışlarını nasıl fark etmezsin?"

"Yanıyor mu?" Dante biraz da eğlenerek sordu. "Fark etmediğimi de söylemedim. Etrafımdaki bir odada olup biten her şeyin farkında olmaya özen gösteririm ama onların aptalca flört girişimleriyle ilgilenmiyorum. Benimle ilgili kafalarındaki bir imaja yaltaklanıyorlar ama ben o adam değilim."

"Bilmiyorum. Kızlar senin seksi olduğunu düşünüyor çünkü güçlü ve mesafelisin. Kalbini eritmek istedikleri buz prensi."

Dante başını salladı, sonra yüzünde bir şey değişti ve bana bir bakış daha attı. "Yani annen ilk evliliğini hiç yapmadığını bilmiyor muydu?"

"Tabii ki hayır. Onunla böyle şeyler hakkında konuşmam. Ve inan bana, sana bekaretimden bahsetmenin bir yolunu bulurdu çünkü bu benim değerimi artırırdı. Benim namusumu alan adamın sen olduğunu öğrense mutluluktan ölürdü." Donup kaldım. "Antonio'dan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?"

Dante düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Bunun kime ne faydası olacağını anlamıyorum. Elbette, adamlarımı da işin içine katabilirim Antonio'nun sevgilisini aramam daha kolay olur."

"Sana onun adını söylemeyeceğim," diye araya girdim, bunun nereye varacağını biliyordum ve gerçekten tekrar sinirlenmemesini umuyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dante eski evimin önünde durdu ve benimle yüzleşmeden önce motoru kapattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nedenini hâlâ anlamıyorum. Koruduğun adam senin kanından değil ve anladığım kadarıyla hiçbir zaman yakın olmadınız, ne de olsa kocanı çaldı, öyleyse neden onu bana tercih etmekte ısrar ediyorsun?"

"Onu sana tercih etmiyorum," dedim, dürüstçe şok olmuş bir halde. "Ama ona ne yapacağını, Outfit'i korumak için ne *yapman gerektiğini* biliyorum ve onu ölüme mahkûm edemem. Eğer ona zarar gelmeyeceğine dair yemin edersen fikrimi değiştirebilirim."

"Yemin edemeyeceğimi siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Kuralların olmasının bir sebebi var. Outfit'in sırlarını korumak zorundayız. Yapılarımız, işimiz ya da geleneklerimizle ilgili ayrıntılar kamuoyuna açıklanırsa, ben ve baban da dahil olmak üzere tanıdığınız pek çok kişi hapse girer."

"Outfit hakkında kimseye bir şey söylemezdi. Antonio ona yeminlerimizden bahsetti."

"Ama o buna bağlı değil. Hepimiz sessizliğimizi koruyoruz çünkü onur ve görevle bağlıyız ve bunu yapmazsak hepimiz bedelini öderiz ama Antonio öldüğüne göre o adamın sırlarımızı saklamak için bir nedeni yok. Herkes ölü bir adamın dileğine sizin kadar saygı göstermez."

"Ama Antonio'yu seviyordu."

"Bunu nereden biliyorsunuz? Ama durum böyle olsa bile, bu onun dünyamızdan daha fazla nefret etmesine neden olmaz mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Outfit'in kuralları yüzünden Antonio cinselliğini açıkça yaşayamıyordu. Arzularını ve sevgilisini saklamak zorundaydı."

Nihayetinde bir Made Men olduğu için öldü. Ruslar onu bizden biri olduğu için öldürdü. Gördüğünüz gibi, koruduğunuz adamın dünyamızı küçümsemek ve yok olmasını istemek için pek çok nedeni var."

Bu açıdan hiç düşünmemiştim ve ciddi korkmuştum. Ya Dante haklıysa? Frank'e bir yıl önce Antonio'nun ölümünden bahsettiğimden beri onu görmemişim. Sessiz ve kendinden geçmiş bir halde hemen gitmişti. Bana ulaşmaya çalışmamıştı ve ben de sadece cep numarasını biliyordum ama o da cenazeden kısa bir süre sonra çalışmamaya başlamıştı. Frank'in kendisini mafyayla ilişkilendirecek her şeyi ortadan kaldırmak istediğini düşünmüştüm. Antonio hakkında kimseyle konuşmuş muydu? Outfit hakkında? Buna inanmak istemedim. Outfit'ten ve yöntemlerinden nefret etmek için sebepleri vardı. Antonio'yla ilişkisini saklamak zorunda kalmakla kalmamış, ona veda etme şansı bile bulamamıştı. Ben de öyle. Antonio'dan geriye kalan tek şey yanmış bir cesetti. Onu hiç görmedim. Babam bunu yapmamı yasaklamıştı. Geriye tanıyabileceğim bir şey kalmadığını söylemişti. Ruslar onu ateşe vermeden önce kafasını bile kesmişlerdi. Outfit onu asla bulamadı.

Dante beni yakından izledi. Yoksa beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Öyle bile olsa, söyledikleri doğrudu.

"Anneme merhaba demek için kapıya gelir misin? Arabada kalırsan hayal kırıklığına uğrar," dedim dikkatini dağıtmak için.

Dante bilmiş bir bakış attı ama Antonio'nun sevgilisi konusunu açmaya çalışmadı. Mercedes'ten indi, kaputun etrafında yürüdü ve benim için kapımı açtı. Ön kapıya doğru yürürken eli belimde her zamanki yerini buldu. Kapı çoktan açıldığında ve annem bize gülümsediğinde zili zar zor çalmıştım. Muhtemelen pencereden bizi gözetliyordu.

"Dante, gelmeni beklemiyordum. Bizi ziyaret etmen ne kadar harika," dedi geniş bir gülümsemeyle. Dante'yi bir kucaklamanın içine çekti. Dante kaskatı kesildi ama kısaca sırtını sıvazladı. En azından sadece benimle değil, genel olarak sevgi gösterilerine karşıydı.

"Buraya sadece Valentina'yı bırakmaya geldim. Kalacak zamanım yok. Hâlâ yapacak çok iş var." Doğruldu ve Mamma'nın onu serbest bırakmaktan başka çaresi kalmadı.

Yüzü düştü. "Elbette. Artık Capo olduğunuza göre pek çok sorumluluğunuz var. Valentina'yı şehirde gezdirmek için yoğun programından zaman ayırman ne kadar harika." Annem bana gülümsedi. "Kendine bir beyefendi bulmuşsun."

Dante'ye sana söylemiştim bakışı attım. İzin isteyip arabasına dönmeden önce gözlerinde daha yumuşak bir ifade belirdi. O gider gitmez annem kapıyı kapattı, kolumdan tuttu ve beni oturma odasına sürükledi. "Giovanni! Valentina geldi!" diye bağırdı.

"Babam burada mı?"

"Ona geleceğini söyledim. O da seninle konuşmak istedi."

İnledim.

"Böyle davranma. Baban ve ben senin iyiliğin için endişeleniyoruz. Evlilik hayatının sana iyi davranıp davranmadığını bilmek istiyoruz."

"Yani Dante'yle aramı bozmadığımdan emin olmak istiyorsun."

Annem dudaklarını büzdü. "Bugün sözlerimi ağzımda evirip çeviriyorsun."

Babam oturma odasına geldi, kol düğmelerini kapattı, kareli ceketini omzuna attı. "Fazla zamanım yok. Aslında daha sonra Consigliere ve kocanızla bir toplantı yapacağım. Patronla aranız nasıl?"

"Madem kocamla tanışacaksın, o zaman Dante'ye evliliğimin nasıl gittiğini ve benden memnun olup olmadığını sorabilirsin," dedim aşırı tatlı bir sesle.

"Bazen sana karşı yeterince katı olmadığımı düşünüyorum. Küçük bir kızken küstahlığın çok daha sevimliydi," dedi şefkatle. Ayağa kalktım ve kollarımı ortasına doladım. Şakağıma bir öpücük kondurdu. I

Papà'nın neredeyse Dante kadar acımasız olduğunu ve muhtemelen benim parmaklarımdan daha fazla adam öldürdüğünü biliyordum ama o benim için her zaman gençken beni omuzlarında taşıyan adam olarak kalacaktı.

"Dante'yle aramız iyi gidiyor, merak etme," dedim geri çekilirken. "Sanırım hâlâ ilk karısını unutabilmiş değil."

Babam annemle bakıştı. "Fiore'nin Dante'yi evlenmeye ikna etmesi uzun zaman aldı. Seni seçmesine sevindim. Onu zorlama."

"Babanı dinle Valentina. Erkekler ısrarcı kadınları sevmez."

"Dante'yi sana iş vermesi için ikna ettiğini duydum, ne oldu?" Papa sordu.

"Bu konuda her şeyi bilmiyormuş gibi davranma. Bahse girerim Outfit'in yarısı şimdiden bu konuda atıp tutuyordur."

"Ne bekliyorsun ki? Senin statündeki bir kadının çalışmaması gerekir," dedi annem.

"Bazı insanlar kadınların da kocalarının sözünü kesmemesi gerektiğini düşünüyor ve siz bunu her zaman yapıyorsunuz."

Annem ofladı. "Ben babanın sözünü kesmem."

"Bilmiyor musun?" Papa alaycı bir şaşkınlıkla "Yok mu?" dedi. Evlilikleri her zaman aşk için olmamıştı. Dante ve benim gibi, onlar da mantık evliliği yapmışlardı ama zamanla birbirlerini sevmeye başlamışlardı. Onları gördüğümde kendi evliliğim için yeni bir umut doğdu.

Gülümsememi engelleyemedim. "Dante çalışmama aldırıyor. Sanırım faydalı bir şeyler yapmak istemem hoşuna gidiyor."

"Güzel çocuklar yetiştirmekten daha faydalı ne olabilir? Ne zaman büyükanne ve büyükbaba olacağız?"

Babama yalvaran bir bakış attım ama o omuz silkti. "Fiore gerçekten de adına bir varis istiyor. Dante'nin sorumlulukları var. Ya unvanını devralacak bir oğlu olmadan öldürülürse?"

"Öyle söyleme. Kimse öldürülmeyecek. Zaten bir kocamı kaybettim, ikincisini kaybetmeyeceğim," dedim çaresizce.

Babam yanağımı okşadı. "Dante kendine nasıl bakacağını biliyor, ama çocuk sahibi olmanın nesi yanlış?"

"Bunda yanlış bir şey yok. Çocuk istiyorum ama bir varis üretmek benim görevim olduğu için değil. Çocuk istiyorum çünkü seveceğim ve beni koşulsuz seven bir şey istiyorum." Tanrım, bu konuşma ne zaman bu kadar korkunç derecede duygusal bir hal almıştı?

"Val," dedi Papa dikkatle. "Dante bir şey mi yaptı?"

Ona titrek bir gülümseme verdim, endişesi için minnettarım ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Dante bir şey yapmış olsa ve ben bunu babama söylesem bile, yapabileceği pek bir şey yoktu. Kaptanına karşı gelmezdi, benim için bile. "Hayır, o bir centilmen." Yatak odasının dışında sessizce ekledim. Umursadığımdan değil. "Sadece gerçekten içine kapanık. Kendimi yalnız hissediyorum ama çalışmak beni meşgul edecek, bu da durumu daha iyi hale getirecektir."

"Ona zaman ver," dedi Papa. Duygusallığımdan giderek rahatsız olmaya başladığını söyleyebilirdim. Neden Made Men duygularını ifade etme konusunda korkaktı da ölümle yüzleştğinde gözünü bile kırpmıyordu? Rolex'ine baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Gerçekten gitmem gerek." Anneme düzgün bir öpücük vermek için eğilmeden önce şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra da gitti. Annem kanepede yanındaki yeri okşadı. İç çekerek oturdum. "Şu anda gerçekten pastaya ihtiyacım var."

Annem zili çaldı ve hizmetçimiz elinde hamur işleri ve İtalyan makaronlarıyla dolu bir tepsiyle oturma odasına girdi. Bahse girerim ben geldiğimden beri kapının önünde bekliyordu. Kendimi bildim bileli hep biraz fazla meraklı olmuştu. Bana hızlıca gülümsedi, tepsiyi yere bıraktı ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Badem ezmesi, çikolata ve milföy hamurundan yapılmış bir lezzeti kaptım ve büyük bir ısırık aldım. Annem gözlerini benden hiç ayırmadan bana kahve doldurdu. "Bunlara dikkat et. Yağ ve kalori doludurlar. Vücuduna iyi baktığından emin olmalısın. Erkekler tombul kadınları sevmez."

Kalan böreğimi bitirmek için bir gösteri yaptım, sonra da kahve ile yıkadım. "Belki de bir kitap yazmalısın

erkeklerin ne istedikleri hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyorsun." Kaba sözlerimin etkisini azaltmak için gözlerimi kocaman açtım.

Anne kendine bir börek almadan önce başını salladı. "Baban haklı. Sana karşı daha katı olmalıydık."

"Orazio'ya karşı çok katıydın ve bunun bir faydası olmadı."

"O bir çocuk. Hepsi gürültülüdür. Ve gerçekten çok iyi geliyor. Yuva kurmayı bile düşündüğünü söyledi." Bundan şüpheliydim. Muhtemelen bunu sadece annemi rahatlatmak için söylemişti. Chicago'da yaşamadığı, Detroit ve Cleveland'da işlerimizin yolunda gitmesine yardımcı olduğu için ailemiz onu sık sık rahatsız etme fırsatı bulamıyordu. Ve tabii ki o bir erkekti. Gerçekte kim olduğunu söylemediği sürece her gece yeni bir kızla yatması kimsenin umurunda değildi.

"Hiçbir zaman senin isteklerine karşı gelmedim, bu yüzden neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Ne de olsa Dante'yle sen istediğin için evlendim."

Annem gücenmiş görünüyordu. "O umabileceğimiz en iyi av. Onun gibi bir adamla kim evlenmez ki?"

Cevap verme zahmetine girmeden kahvemi içtim. Zaten retorik bir soruydu.

"Dante geceleri seni arıyor mu?"

Neredeyse ağzımdakini tükürecektim. "Seninle *bu konuda* konuşmayacağım anne." Yanaklarım utançtan yanarken annem bana bilmiş bir gülümseme verdi.

Onu severdim ama bu gezegendeki en sinir bozucu kadındı.

Enzo beni SUV ile aldı. Kısa yolculuk boyunca ufak tefek konuşmalar dışında hiç konuşmadık. Bibiana'nın sokağının yanından geçerken, "Bekle. Köşeyi dön. Bibiana Bonello'yu ziyaret etmek istiyorum." dedim. Ona Dante'yle aramızdaki ilişkinin nasıl ilerlediğini anlatacağıma söz vermiştim. Umarım beni gördüğüne sevinirdi.

Enzo itiraz etmedi. Arabayı Bibi'nin evine doğru yönlendirdi ve kaldırımın kenarına park etti. "Beklememi ister misin?"

Tereddüt ettim. "Sakıncası yoksa?"

Enzo başını salladı. "Bu benim işim. Koltuğunun arkasına uzandı ve Oldtimers hakkında bir dergi çıkardı.

Bibiana'yla saatlerce sohbet edebilecek olsak da, "Uzun sürmez," dedim.

Arabadan çıktım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Zili çaldım, sonra bekledim. Bir süre hiçbir şey olmadı ve ben arabaya dönmek üzereyken kapı açıldı.

Tommaso önümde durdu. Gözlerim önce şaşkınlık, sonra da endişe içinde açıldı. "Merhaba Tommaso," dedim sesimi hoş olmaya zorlayarak. "Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir. Bibiana'yla konuşmak istiyordum. O orada mı?" İyi mi sorusu gerçekten sormak istediğim soruydu. Tommaso terliydi, teni kızarmıştı ve fermuarı hâlâ açıktı. İçimi bir korku kapladı.

Tommaso geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Elimi iki elinin arasına aldı. "Birazdan iner. Dante'nin karısı için her zaman vaktimiz var."

Kendimi geri çekme dürtüsüyle savaştım. Teni terden nemli bir hal almıştı ve buruşuk görüntüsünün sebebinin Bibiana'yla yaptıklarıyla bir ilgisi olduğu düşüncesi, üzerimde ondan hiçbir iz kalmayana kadar avuçlarımı ovmak istememe neden oldu. "Bibiana, acele et. Valentina Cavallaro geldi." Sanki Bibiana kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Ellerimi tuttuğu yerden nazıkçe çektim.

Tommaso merakla, "Duyduğuma göre kumarhaneyi devralıyormuşsun," dedi, küçük böcek gözleri keskin bir şekilde beni izliyordu.

"Bunu sana Raffaele mi söyledi?"

Tommaso kahkahalarla güldü. "Gerek yoktu. Herkes bunun hakkında konuşuyor. Bibiana'nın çalışmasına izin vermezdim ama Dante bir süredir, Fiore emekli olmadan önce bile Outfit'te bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu."

Sözlerini hainlik olarak yorumlayıp yorumlayamayacağımı anlamaya çalıştım, ama ne yazık ki sadece hafif eleştirildi. Hiçbir şey

Dante'nin Tommaso'nun kafasına bir kurşun sıkmasına neden oldu. "Outfit bile zamana ayak uydurmak zorunda," dedim tarafsızca.

Bibiana merdivenlerin başında belirdi, saçları dağılmıştı, bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmişti ve ayakkabı giymemişti. Tommaso bana göz kırptı. "Lütfen beni mazur görün. Raffaele ile yarın geceki kızları konuşmak üzere bir toplantım var."

Gülümsemeyi sürdürmek neredeyse acı vericiydi ve o gözden kaybolduğu anda maskaralığı bırakıp merdivenlerden inen Bibiana'ya doğru koştum. "Hey, her şey yolunda mı?"

Yutkundu. "Yukarıda konuşabilir miyiz? Gerçekten duş almam gerek."

"Elbette," dedim çabucak. Bana küçük bir gülümseme verdi. Tommaso'ya duyduğum öfkeyi bastırmaya çalışarak onu sessizce yukarı kadar takip ettim. Şimdiden Dante'ye onu öldürtmenin yollarını arıyordum ve bu asla düşünmemem gereken bir şeydi. Hiç kimsenin ölümünden sorumlu olmamıştım. Tommaso yeryüzündeki en aşağılık pislik olsa bile, ölmesini istememeliydim.

Bibiana beni yatak odalarına götürdü. Onu bitişikteki banyoya kadar takip ederken fırırlı çarşafı fark etmemiş gibi davrandım. Bibiana ve ben birbirimizi daha önce de çıplak görmüştük, özellikle de gençken, o yüzden benim yanımda soyunmasına şaşırmadım. Küvetin kenarına tünedim.

"Tommaso'nun evde olduğunu bilseydim gelmezdim."

"Hayır," dedi Bibiana. "Burada olmana sevindim. Böylece en azından Tommaso hemen ikinci bir raunda kalkışmaz." Gözlerim kalçalarındaki, iç baldırlarındaki ve kollarının üst kısmındaki morluklarda gezindi. Bakışlarımı kucağıma indirdim ve öfkeli gözyaşlarımı kırıştırdım. Bibiana duşa girdi ve suyu açtı. "Val?"

Ayağa kalktım ve duş kabinine yaklaştım. Bibiana'nın yüz ifadesi yalvarır gibiydi. "Bunu sana sormamam gerektiğini biliyorum ama yapabileceğin bir şey var mı?"

"Dante'ye ya da Outfit'e karşı herhangi bir şey yapıyor mu? Herhangi bir şey?"

Su siyah saçlarını alnına yapıştırırken Bibi başını salladı. "O Cavallaros'a sadıktır."

Ben de bundan şüphelenmiştim. "Dante hain değilse harekete geçmez ama belki ona tuzak kurabiliriz."

Bibiana'nın gözleri kocaman oldu. "Bunu yaparsak Dante'yi kandırmış olursun. Ona karşı gelemezsin Val. Senden bunu isteyemem." Cesur bir gülümseme takındı. "Aşırı dramatik davranıyorum. Kadınlar yüzyıllardır bunu yaşıyor ve hepsi de hayatta kaldı."

Belki, ama bu Bibiana'nın acı çekmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Duștan çıktı ve ben de ona bir havlu uzattım. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Dante ile aranız nasıl? Sen?"

Başımı salladım, yanaklarım kızarmıştı. "İki kez." "Ve? Kötü müydü?"

"Hayır, aslında öyleydi..." Ne yaptığının farkına vararak sözümü yarıda kestim. Bibi domuz kocası tarafından daha yeni ata bindirilmişken Dante'yle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımdan bahsedemezdim. "...tamam," diye yarım ağızla bitirdim.

Bibi bana bir bakış attı. "Seni tanıyorum Val. Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Benim yüzümden kendini tutmana gerek yok. Seksten hoşlanan kadınlar olduğunu biliyorum."

"İyiymiş," dedim.

Bibi elimi tuttu ve sıktı. "Bu çok iyi. Antonio ile geçirdiğin yıllardan sonra biraz eğlenceyi hak ediyorsun."

Kollarımı ona dolamak ve sarılmak istedim, Tommaso'yu onun için öldürtmek istedim ama bunun yerine sadece sıkmakla yetindim. "Bir gün Tommaso gidecek ve sonra sıra sana gelecek."

Başını salladı ama gözlerindeki umutsuzluk içimi parçaladı. "O 52. Şansım yaver giderse bir otuz yıl daha yaşayacak. O zaman yaşlı ve acılı olacağım."

Yirmi dakika sonra Enzo'yla birlikte arabaya binmiş eve doğru gidiyorduk.

Binanın kapısının önüne geldiğimizde, gözlerim sokağın diğer tarafında duran bir adama takıldı ve şaşkınlıkla irkildim. Bu Frank'ti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Frank mi? Kızıl saçlarını ve uzun boyunu nerede görsem tanırdım. Enzo bana bir bakış attı ama Enzo bakışlarımı takip etmeden önce gözlerimi Antonio'nun eski sevgilisinden hızla ayırdım. Frank'in burada ne işi vardı? Bir mafya üyesinin, özellikle de Outfit'in patronunun evinde dolaşmaması gerektiğini iyi biliyor olmalıydı. Ama Antonio sevgilisine benim bildiğimden daha fazlasını anlatmadıysa Frank muhtemelen Dante'nin ne olduğunu bilmiyordu.

Garaj yoluna çıkarken pasif bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim. Enzo kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ve sürekli bana bakıyordu. "Beni aldığın için teşekkürler," dedim ve garajda durduğumuz anda arabadan indim. Evin içine girdiğimde, üst katta sokağa bakan misafir yatak odalarından birine doğru yürüdüm ama pencereden dışarı baktığımda Frank çoktan gitmişti.

Ne istediğini öğrenmek için onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama nasıl?

Artık evi korumasız bırakmamam gerekiyordu. Frank'in nerede yaşadığını bile bilmiyordum ama yakında tekrar ortaya çıkacağına dair bir his vardı içimde. Benimle konuşması gereken bir şey olmalıydı. Ya bana şantaj yapmak istiyorsa?

Harika, şimdi de Dante'nin manipülasyonu beni paranoyak yapıyordu. Bir dahaki sefere Frank etraftayken onunla konuşmak için evden gizlice çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Kapı çalınca sıçradım. Kapı aralıktı ve Gaby başını içeri uzattı. "Yemek hazır," dedi utangaç bir sesle. "Bay Cavallaro sizi bekliyor."

"Bunu bana kendisi söyleyemez miydi?"

Gaby kızardı. "Özür dilerim. Seni almam için beni o gönderdi."

Yanından geçerken omzuna dokundum. "Merak etme. Seni suçlamıyorum."

Aşağı inerken o da birkaç adım arkamdan geldi. Oturma odasına girmeden önce ona döndüm. "Arkamdan gelmene gerek yok. Yan yana yürüyebiliriz Gaby."

Personel bölümüne açılan kapıdan kaybolmadan önce başıyla onayladı. İç çekerek oturma odasına adım attım. Dante masanın sonundaki her zamanki yerinde oturuyordu. Oturma alanını geçtim ve ona doğru yöneldim. Tabağım diğer akşamlarda olduğu gibi masanın diğer ucuna yerleştirilmişti. Nedense bu durum bugün beni nedensiz yere sinirlendirmişti. Sandalyemin yanında durdum ama oturmadım. "Neden senden bu kadar uzakta oturmam gerekiyor?"

Dante bir kaşını kaldırdı. "Kızgın mısın?"

"Elbette kızgıyım. Sanki yabancıymışız gibi yemek yemek istemiyorum. Beni becerirken asla aramızda bu kadar mesafe bırakmaya çalışmıyorsun." Bu kelime tüylerimi diken diken etse de kendimi tuttum.

Dante'nin gözleri bir parça kısıldı, her zaman çok soğukkanlı ve hesapçıydı. "Seks yapmamız için ısrar eden ben değildim. Hatırladığım kadarıyla sen bu konuda oldukça kararlıydın."

Bundan zevk almamış gibi davrandığına inanamıyordum. Belki ben tecrübeli değildim ama onun çok eğlendiğini biliyordum. Tabağımı ve atal bıçak takımımı alıp Dante'nin yanına götürdüm ve onları biraz fazla kuvvetle oturtup yüksek sesle tıngırdatmaya başladım. Kendimi sandalyeye bıraktım ve meydan okurcasına Dante'ye baktım.

"Lütfen Zita'ya bundan sonra masayı bu şekilde hazırlamasını söyleyin." "Eğer istediğın buysa," dedi kayıtsızca.

Zita içeri girdi ve ben başka bir şey söylemeye fırsat bulamadım. Gözleri Dante'den bana kaydı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Gerçekten ığlık atmak istedim. Tabaklarımızı yerleştirdi. Ev yapımı tatlı patates gnocchi, adaçayı tereyağı ve dana pirzola. Tekrar gitmeden önce tatlı zamanını aldı.

Bir gnocchi mızrakladım ve ağzıma attım, sonra çok lezzetli olduğu için neredeyse iç geçirecektim ama Dante'nin bunu yapmasını istemedim.

Sanırım ona olan kızgınlığımı çoktan atlatmıştım.

Dante acele etmeden dana etini kesti. Gözlerim güçlü ellerine takıldı, tenimde nasıl hissettiklerini hatırladım ve sinir bozucu davranışına rağmen onları tekrar hissetmek istediğim için kendimden nefret ettim.

"Ailenle ziyaretin nasıl geçti?" Dante sonunda sordu. Sesi o kadar umursamaz geliyordu ki, soruyu kabalığını telafi etme çabası olarak bile sayamadım.

"Babam size bir rapor vermedi mi?"

Dante bakışlarını bana çevirmeden önce ağzına bir parça dana eti attı. "Toplantılarımızda iş konuşuyoruz," dedi, sonra biraz daha sertleşti. "Neden huysuz bir çocuk gibi davrandığınızı anlamıyorum. Bunu yapan bir eş isteseydim, Gianna'yı seçerdim."

Çatalımı bir çınlamayla düşürdüm. "O zaman belki de ona sormalısın. Ben Matteo'yla evlenirim. En azından onun soğuk bir balık olmadığını duydum."

"Soğuk balık, hm? İnsanlar bana böyle mi diyor?"

"Size pek çok şey diyorlar ama karakteriniz hakkında şu ana kadar rastladığım en doğru tanım bu."

"Matteo ile ilgileniyor musun?"

"Affedersiniz?" Bu ani soru beni şaşırttı.

"Düğünümüzde onunla dans etmiştin ve her zamankinden daha çok eğleniyor gibiydin."

"Matteo'yu kıskanıyor musun?"

"Kıskanç değilim, hayır. Sadece benim olanı korumaya çalışıyorum."

Bu bana çok kıskançlık gibi geldi. "Neden umursadığını bile bilmiyorum. Yatak odası dışında benimle ilgileniyor gibi görünmüyorsun ve o bile senin de yardımsever bir şekilde belirttiğin gibi benim tarafımdan başlatıldı. Şu anda beni Matteo'yla yatakta yakalasaydın muhtemelen bana o soğuk bakışlarından birini atar ve sonra da işine geri dönerdin." Matteo'nun neden konu olduğundan bile emin değildim. Onunla hiç ilgilenmemiştim. Benim zevkime göre her zaman fazla öngörülemez olmuştu.

"İşe geri dönerdim, evet," dedi yırtıcı bir gülümsemeyle. "Matteo'nun bağırsaklarını deştikten ve kan kaybından ölmesini izledikten sonra." Beyaz şarabından bir yudum aldı.

Vazgeçtim. Dante ile karı koca gibi konuşmanın mümkün olmadığı açıktı. Yemeğimizin geri kalanını sessizlik içinde yedik, sadece bıçaklarımızın tabakları çizmesi ve bardakları masaya koyduğumuzda ara sıra çıkan gümbürtüler bozdu.

Dante yatağa girdiğinde yarı uykuluydum. Şilte eğildi ve sonra sıcak vücudu bana doğru bastırdı. Kıpırdamadım. Dante saçlarımı sırtımdan çekti ve boynuma sıcak bir öpücük kondurdu, ardından da nazikçe ısırdı. Yüzüstü yattığım ve nefesimi yastığa bastırabildiğim için mutluydum. Dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini, vücudumun onun bakımını ne kadar arzuladığını bilmesini istemiyordum. Akşam yemeğindeki sözleri için ona hâlâ kızgındım ama bedenimin kendi aklı vardı.

Dante tepkisizliğimden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dilini kürek kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra gecelik yoluna çıkana kadar omurgamın çıkıntıları boyunca ilerledi. Tekrar yukarı çıktı ve nabız noktamın üzerindeki deriyi ağzına aldı, ardından kulağıma doğru yumuşak öpücükler bıraktı. Daha da yaklaştı, böylece pijama pantolonunun kumaşından ereksiyonunu hissedebiliyordum. Uzanıp parmaklarımı ereksiyonunun etrafında kıvrırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Kulak mememi yalarken nefesi kulağıma sıcak geliyor, beni arzuyla titretiyordu.

Parmak eklemleriyle boynumu okşadı, sonra popomun üstündeki çukura ulaşana kadar aşağı indi. Nefes alışım hızlanmıştı ve külotumun uyarılmaktan merkezime yapıştığını hissedebiliyordum ama yine de hareket etmedim. Bu sefer hiçbir şeyi başlatan ben olmayacaktım.

Dante bacaklarımın arasına dalmadan önce elini popomun üzerinde kaydırdı. Parmakları külotuma değdiğinde inledi. Biraz sürtünme için kendimi onun eline bastırmamak için tüm irademi kullandım. Ağzı kulağıma buldu. "Beni görmezden geldiğini biliyorum,

Ancak bunu başarmak istiyorsanız vücudunuzu kontrol etmeyi öğrenmelisiniz."

Şu sinir bozucu piç.

Dante doğrulup geceliğimi yukarı itti ve parmaklarını külotumun kemerinin altından geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. Yüzümü yastıktan kaldırdım ve omzumun üzerinden baktım. Oda çok karanlık olduğu için pek bir şey seçemiyordum. Pencerelerden süzülen gümüşü ay ışığı Dante'yi gölgede bırakıyordu ama beni izlediğinden emindim. Sonra elleri tekrar üzerimdeydi. Baldırlarıma masaj yapıyor, yavaşça yukarı doğru ilerliyordu. Karanlıkta derin ve sakin nefes alıyordu. Elini bacaklarımdan arasına soktu ve onları birbirinden ayırdı. Parmakları kıvrımlarımı bulup klitorisimi okşamaya başladığında yüzümü yastığa gömdüm. Yer değiştirdi ve sonra dudakları popomdaydı. Yanağımı hafifçe ısırıldı, sonra diliyle ve dudaklarıyla o noktayı yatıştırdı. Neredeyse o anda boşalacaktım. Bunun yerine daha uzun süre dayanmak için dişlerimi alt dudağıma gömdüm. Bu kadar çabuk bitemeyecek kadar güzeldi. Dante boğazıma kadar ilerleyene kadar hareketleri tekrarladı ve ben kemiksiz bir arzu yığınınına dönüştüm.

Bacaklarımla onun için daha da açtım, sadece birkaç saat önce bana yatak odasının dışında soğuk davranmayı bırakana kadar onu görmezden gelmeye yemin ettiğimi umursamıyordum, ama klitorisimi ovuştururken ihtiyaç mantığının önüne geçti. Islaklığımı yaydı, sonra iki parmağını içime kaydırıldı. Açılışıma daha iyi erişmesini sağlamak için kıkırımı yukarı kaldırdım. Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı, dudakları boğazım ve omzumdaki bakımlarını sürdürdü, her zaman kemirme, yalama ve öpme arasında değişti. O da nefes nefese kalmıştı. Bu onu etkiliyordu. Elini pantolonundaki şişkinliğe götürdüm ve kumaşın üzerinden sürtmeye başladım. Kulağıma sert bir nefes verdi. "Günün her anı seninle yapmak istediğim şeyleri düşünüyorum, kendimi senin tadını, kokunu hatırlarken yakalıyorum. Bazen kendimi sana gömmezsem delireceğimi düşünüyorum."

İnledim. Neden bunu bana gün içinde gösteremiyordu? Neden muhtaç bir eşten başka bir şey değilmişim gibi davranmak zorundaydı? Parmaklarını içime daha hızlı soktu ve ben de kalçalarımı oynattım.

Onlara karşı, onu daha derinde istiyordum. İçimde tatlı bir noktaya çarptı; ateş karnımı ve göbeğimi yaladı, zevk içimde dalgalanırken haykırmama neden oldu. Ben kalçalarımı umutsuzca sallarken Dante içime pompalamaya devam etti, orgazmımın dalgalarına biniyordu. Yatağa doğru yığıldım, kıcıımı yukarıda tutmak için yeterli enerjim yoktu. Dante'nin parmakları hâlâ içimdeydi ama yavaşça, neredeyse şefkatle içime girip çıkıyorlardı.

Birkaç derin nefes aldım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama Dante'nin başka planları vardı. Yer değiştirdi ve kıyafetlerim hışırdadı, sonra tekrar yanımdaydı. Eğildi ve kulağıma bir şeyler fısıldadı. "Sıcak ağzını tekrar hissetmek istiyorum."

Titredim. Döndüm ve dirseklerimin üzerinde durdum. Gölgelelerin arasında, yanımdaki yatakta diz çökmüş olan Dante'nin dış hatlarını görebiliyordum. Aleti yüzümden birkaç santim ötedeydi, uzun ve sertti ve beni bekliyordu. Dante ellerini saçlarıma doladı ve beni nazıkçe ereksiyonuna yaklaştırdı. Temiz, sabun, baharatlı ve taze kokuyordu. Ereksiyonu dudaklarıma değdi, dudaklarımı ayırdım ve onu ağzıma aldım, ucundaki pre-cum'un tuzluluğunu tattım. Bu benim uyarılmamı hızlandırdı. Buz adam benim için çok istekliydi. Dilimi sikinin etrafında döndürdüm, sonra ucumu başındaki küçük yarığa daldırdım. Dante boğazının derinliklerinden bir ses çıkarırken saçlarımdaki parmakları sıkılaştı. Tutuşu acı verici değildi ve garip bir şekilde erotikti. Dante yavaşça içime doğru itti ve neredeyse öğürene kadar onu ağzımın derinliklerine aldım, sonra tamamen dışarı kaymasına izin verdim. Kısa süre sonra Dante durumu kontrol altına almak ister gibi göründü ve ağzıma önce yavaşça, sonra daha hızlı girip çıkmaya başladı. Ağzımı alırken saçlarımdaki eli beni yerimde tutuyordu. Onaylayarak mırıldandım. Bu hayal edebileceğimden çok daha ateşliydi. Dante'nin ağzımı sikmesi, üstümde olması, başımı istediği şekilde yönlendirmesi büyük bir tahrikti ve biraz sürtünme umuduyla amımı çarşaflara doğru hareket ettirmeye başladım.

Dante'nin eli popomun üzerine indi ve onu yerinde tuttu. "Yapma," dedi kabaca, yanağımlı sıkarak. Ağzımda siki varken zor olsa da itiraz eder gibi bir ses çıkardım.

Dante aniden çekildi, dişlerim sikine değdiğinde tısladı. Bir yastığı kavradı ve leğen kemiğimin altına itti. Sonra da

arkamdaydı. Kıç yanaklarımı kavradı ve ucu açıklığını dürttü. "Sikeyim. Çok ıslaksın, Valentina." Bir uyarıda bulunmadan, içime tamamen girerek beni tamamen doldurdu. Nefesim kesildi, zevk ve acı damlaları içimden geçerken kamburlaştım. Dante popomu ve belimi ovarken bir an durdu. Göğsünü sırtıma bastırana kadar eğildi ve beni ağırlığının altına sıkıştırdı. Dirseklerini iki yanıma dayayarak kendini destekledi. Her santimini hissedebiliyordum. İstesem bile hareket edemezdin. Başımı yana eğdim ve sert bir öpücük için Dante'nin dudaklarını buldum. Tekrar içime girmeden önce sadece ucu içeride kalana kadar yavaşça içimden çıktı. Kısa süre sonra hızlı ve sert bir ritim tutturdu. Aletini her sokuşunda meme uçlarım çarşafın üzerinde kayıyor, sürtünmeden dolayı nefesim kesiliyordu. Taşakları kıvrımlarımı tokatlıyor, klitorisime zevk şimşekleri gönderiyordu.

Dante'nin pantolonu daha hızlı iniyordu. Göğsü sırtıma doğru kayganlaşıyordu. Her itişinde popoma çarpan kalçalarının sesi karanlığı dolduruyor ve ikinci orgazmıma doğru ilerlerken çaresiz inlemelerim ve sızlanmalarım karışıyordu. Kendimi tutmaya çalıştım ama Dante elini altına soktu ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Benim için gel," diye fısıldadı kulağıma.

Zevk bir sel gibi içime akarken paramparça oldum. Dante kolunun üzerinde yükseldi ve her zamankinden daha sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye başladı. Çarşafı pençeledim. Ellerini kalçalarımın kenetledi ve içime girerken popomu daha yukarı kaldırdı, parmakları neredeyse acı verici bir şekilde tenime batıyordu. İçimde dalgalanan başka bir orgazmın hain işaretlerini hissederken dişlerimi yastığa gömdüm.

Dante sertçe içime girdi ve alçak bir inilti çıkardı, parmakları kalçalarımın doğru gerildi. İçime boşalırken ereksiyonu kanalımda genişledi ve ben tekrar uçurumun kenarından yuvarlanırken karnımdaki ateş vücuduma yayıldı. Dante üstüme yığıldı, duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldarken omzuma ve boynuma ağzı açık öpücükler bıraktı. Göğsüm göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Muhtemelen yarın ağrım olacaktı ama buna değmişti. Artık ona verdiğim sözü tutmamış olmayı umursamıyordum bile.

kendim. Dante'yi cezalandırmak için neden kendimi iyi bir zamandan mahrum edeyim ki? Sadece kendimi cezalandırmış olurum.

Dante ağırlaşıyordu. Bu şekilde daha rahat nefes almayı umarak başımı çevirdim. Üzerimden kalkmasını isteyebilirdim ama bunu yaptığım anda her zaman yaptığı gibi yine çekileceğini biliyordum. Onun ağırlığı altında ezilmek anlamına gelse bile, yakınlığımızın tadını biraz daha çıkarmak istedim. Sıcak ve güçlü hissediyordu ve bu şekilde bastırıldığında vücudunun nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğini söylemek zordu.

Dante başını kaldırdı ve dudaklarımız başka bir öpücük için buluştu, durgun ve telaşsız, neredeyse tatlı, ama sonra üzerimden yuvarlandı. Yüzüm ona dönük olacak şekilde arkamı döndüm. Sırt üstü yatmış, tavana bakıyordu. Yüz ifadesi seçilemeyecek kadar karanlıktı. Dikkatlice yaklaştım ve başımı göğsüne yasladım. Gerildi ve ben de kendimi reddetmesine karşı hazırladım. Bedenim azarlanma beklentisiyle kaskatı kesildi ama azarlama hiç gelmedi. Rahatladı, bir kolunu omzuma doladı ve sonunda ona daha da sokulmaya cesaret edebildim. Giderek daha tanıdık hale gelen sıcak kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldım; seksin misk kokusuyla karışmıştı. Elim karnına gitti ve onu hafifçe okşadım. Karanlık onu daha ulaşılabilir mi yapıyordu? Ona kim olduğunu, kim olmak istediğini unutturan bu muydu?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Beni neyin uyandırdığından emin değildim ama gözlerimi açtığımda güneş henüz doğmamıştı. Gökyüzü çoktan aydınlanmıştı ve etrafımı seçmeme yetecek kadar ışık sağlıyordu ama hepsi bu kadardı. Dante sırtıma yaslanmıştı, yüzü yarıya kadar omzuma gömülmüştü, nefesi tenimi ısıtıyordu. Rahatsız edici derecede sıcaktı ama uzaklaşmadım. İlk kez uyandığımda Dante hala yataktaydı ve beni gerçekten kollarının arasında tutuyordu. Belki de bilinçaltı onun kabul edemediği şeyi kabul etmişti; bana yakın olmak istediğini.

Onu uyandırmamak için nefes alış verişlerimi düzenli tuttum, uyuyor gibi görünmeye çalıştım. Yine uyuyakalmış olmalıyım çünkü Dante benden uzaklaştığında irkilerek uyandım. Dikkatle dinledim ama yataktan kalkmıyordu. Ritmik nefes alıp verişinden anlaşıldığı kadarıyla uykuda benden uzaklaşmıştı. Onu görebilmek için yavaşça diğer tarafıma döndüm. Sırt üstü yatmış, bir kolunu yüzünün üzerine atmıştı. Çarşaflar kalçalarının lezzetli kıvrımlarına kadar inmişti. Ses çıkarmamaya dikkat ederek bir kolumun üzerinde doğruldum. Parmaklarım sarı saçlarını geriye doğru okşamak, gergin karnının çıkıntılarını gıcıklamak, ince tüylerin izini ereksiyonuna kadar takip etmek için kaşınıyordu.

Tereddütle uzandım ve parmaklarımı hafifçe saçlarına dokundurdum. Dante'nin eli şimşek hızıyla dışarı fırladı ve bileğimi ezici bir şekilde kavradı. Aynı anda ayağa kalktı ve gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir sarsıntıyla bileğimi bıraktı. Bileğimi ovuşturdum, gözlerimi çoktan oluşmaya başlamış morluklara diktim. Dante çıplak belime dokundu, eli tenimde sıcak ve hafifti. "Seni incittim mi?" Sesinde gerçek bir endişe vardı.

Şaşırarak yukarı baktım. "Sorun değil. Seni korkuttum."

Elimi kavradı ve sıkı kavrayışının bileğimde bıraktığı izleri inceledi. Başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla tenimin üzerinde gezindi. "Artık birinin yanında uyanmaya alışkın değilim."

Bu benimle paylaştığı en kişisel şeydi. Kendimi daha derine inmekten, daha fazlasını istemekten alıkoymak zorundaydım. "Biliyorum. Sorun değil. Buna alışacaksın."

Bakışlarını kaldırdı ama parmakları bileğimi hafifçe okşamaya devam etti. "Antonio'yla aynı yatağı mı paylaşıyordunuz?"

"Başlangıçta, evet. Çoğunlukla görünüş içindi. O zamanlar hala bir hizmetçimiz vardı ve onun şüphelenmesini istemiyorduk. Başlarda bir arkadaşla yatıya kalmak gibiydi ama sonunda, özellikle de eve sevgilisi gibi kokarak geldiğinde garipleşti, bu yüzden hizmetçiyi kovdu ve ayrı odalarda yatmaya başladık."

Gözleri açıkta duran g   slerimde oyalandı. "Sana bakıp da sana sahip olmak istemeyen bir erkek hayal edemiyorum."

Mutluluktan kızardım ama daha duygusal bir yanıtın Dante'nin tekrar geri çekilmesine neden olacağından endişelenerek havayı hafif tutmaya karar verdim. "Sanırım Antonio da senin için aynı şeyi söylerdi. Bence sen onun tipi olabilirdin."

Dante güldü ve tüm yüzü değışti. "Bu düşünmek istediğim bir şey değil."

Gülümsedim. "Sanırım bilmiyorsun." Merakla durakladım. "Adamlarınızdan biri size gelip eşcinsel olduğunu itiraf etse ne yapardınız?"

"Ona eğilimini gizli tutmasını ve bununla mücadele etmesini söylerdim."

"İnsanlar eşcinsel olmayı se miyorlar. E cinseldirler ya da değildirler. Adamlarınızı bir yalanı yaşamaya zorlarsınız."

"Bir yalanı yaşayabilirler ya da sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar."

"Birini sevdiği için  ld rebilirsin."

"Toplum uzun bir yol kat etmiş olabilir ama mafya gelenekler üzerine kuruludur Valentina. Made'i kabul ettiğimi açıkladığım an

Erkekler eşcinsel olursa, Outfit'te kıyamet kopar. Bu benim kabul ettiremeyeceğim bir değişiklik olurdu. Sır olarak sakladıkları sürece bana güvenen birini öldürmezdim. Outfit'te erkeklere ilgi duyan ama kendilerini dizginlemeyi öğrenmiş askerler olduğundan şüphem yok. Muhtemelen evlidirler ve bir yalanla yaşarlar, ama bunu yaptıkları sürece güvendedirler."

Hâlâ birbirimize yakın oturuyor, gün ışığında konuşuyorduk. Dante'nin göğsüne uzandım, parmak uçlarımı oradaki uzun yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdim. Dante bileğimi bu kez nazikçe kavradı ve elimi çekti. Bacaklarını yataktan dışarı kaydırıp ve ayağa kalktı. Banyoya yönelişini izledim, tamamen çıplaktı ve yine de asla nüfuz edemeyeceğim yüzlerce görünmez katmanla kaplıydı.

Elimi kucağıma bıraktım. İç çekerek ben de yataktan kalktım. Tek başıma uzanmanın bir anlamı yoktu. Yoğun bir gün geçirmiştım. Dante olmadan kumarhanedeki ilk günümdü. Aynı anda hem endişeli hem de heyecanlıydım. Hızlı bir duştan sonra, farklı kıyafetler denemek için saçma sapan uzun bir zaman harcadım. Çok seksi görünmek istemiyordum ama kadınlığımı da saklamak istemiyordum. O adamların, özellikle de Raffaele'nin, bir kadının onlarla birlikte çalışmasından ve daha da kötüsü patronlarından hoşlanmadıklarını biliyordum ve bunu onlar için kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu. Güçlü kadınlarla başa çıkmayı öğrenmeleri gerekiyordu ve bunu yapamıyorlarsa bu onların sorunuydu. Diz hizasında lacivert bir kalem etek, ona uygun topuklu ayakkabılar ve yuvarlak yakalı, uzun puf kollu beyaz bir bluz seçtim. Bluzun eteklerini belime doğru çektişirdikten sonra saçlarımı topuz yaptım ve birkaç tutamın aşağıya sarkmasına izin verdim.

Yemek odasına girdiğimde ıssızdı. Kapı aralığında durdum ve gözlerimi Dante'nin her zamanki yerine diktim. Gazetesini boş tabağının yanına katlamıştı. İç çekerek kendi sandalyeme yöneldim. Kapı açıldı ve Gaby elinde taze portakal suyu dolu bir sürahi ve kahve cezvesiyle içeri girdi. Bana ıslıl ıslıl gülümsedi. "Günaydın, Mis...Valentina." Özür dileyen bir bakış attı ama ben sadece gülümsedim, sabahları dost bir yüz gördüğüm için mutluydum. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

Yanaklarım istemediğim bir şekilde ısındı. "Evet, teşekkür ederim."

Bana kahve ve portakal suyu doldurdu. "Yumurta ya da krep ister misin?"

"Hayır, sadece bir kruvasan ve biraz meyve alacağım." Önümdeki hamur işleri ve meyve dizisini işaret ettim.

Gaby gitmek için döndü. "Bekle," diye ağzımdan kaçırdım, sonra ne kadar çaresiz görüldüğümü fark edince kızardım. Gaby sanki beni gücendirecek bir şey yapmış ve cezalandırılacakmış gibi iri gözlerle bana baktı. "Neden bana eşlik etmiyorsun?"

Gaby dondu kaldı.

"Sadece sen istersen. Seni daha yakından tanımak isterim." Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı ama oturmadı.

"Ayakta durmak zorunda değilsin. Otur." Benimkinin yanındaki sandalyeyi çektim. Gaby sürahiyi ve cezveyi yere bıraktıktan sonra kendini yavaşça sandalyeye bıraktı.

"Kahvaltı yaptın mı?"

Gaby tereddüt etti, sonra başını salladı.

"O zaman bir Danimarka yemeği ye. İkimiz için fazlasıyla yeterli yiyecek var." Sepeti aldım ve ona doğru ittim. Mırıldanarak teşekkür ettiği çikolatalı kruvasanı aldı, yanakları kızarmıştı.

Kendim için bir tane aldım, bir ısırık aldım ve ardından sıcak bir yudum kahve içtim. Gaby'ye gerginliğini atlatması için biraz zaman tanımak istedim. "Nerede yaşıyorsun? Bana hikâyeni anlattığından beri bunu merak ediyordum."

"Zita ve kocasıyla birlikte yaşıyorum. Bay Cavallaro için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra beni yanlarına aldılar."

"Sana iyi davranıyorlar mı?" Zita'yı ne zaman görsem suratını asıyor ya da kaşlarını çatıyordu. Gaby gibi gençliğinde cehennemi yaşamış bir kızla ilgilenecek birine benzemiyordu.

Gaby şiddetle başını salladı. "Evet. Zita katıdır ama bana aileden biri gibi davranır." Kruvasanın son kırıntısını da ağzına attı ve yarı mahcup bir ifadeyle yutkundu.

"Sana ısınmaya başlıyor. Zita'nın yeni insanlara alışması için her zaman biraz zamana ihtiyacı vardır."

"Gerçekten mi? Benden daha çok hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Gaby küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eminim yakında fikrini değiştirecektir."

Gaby'den hoşlanmadan edemedim. Nazik biriydi. Bileğimdeki saate baktım. "Artık gitmem gerekiyor. İşteki ilk günümde erken olmak istiyorum."

Gaby sandalyesinden kalkarak, "İyi şanslar," dedi. "Bence çalışmak istemen harika bir şey. Senin statünde olup da sadece evde oturmayan tek kadın sensin. Yani, sadece bir eş olmanın yanlış bir tarafı yok."

Kırılmadığımı göstermek için kısa bir süre omzuna dokundum, ardından Enzo'nun kahve içtiği personel bölümüne kadar onu takip ettim. Beni görünce hemen ayağa kalktı. "Kahveni bitirebilirsin. Aceleye gerek yok," dedim ona. Sözlerime rağmen fincanını aldı ve bir yudumda bitirdi. Zita bana onaylamayan bakışlar fırlatıyordu. Bana ısındığını kesinlikle göremiyordum. Kısık bir 'günaydın' dışında henüz bir şey söylememişti ama söylemek istediği belliydi.

"Benim zamanımda bir Capo'nun karısı asla çalışmayı düşünmezdi," diye mırıldandı zaten tertemiz olan tezgahları silerken.

"Zaman değişiyor," dedim basitçe.

"Merhum Hanımefendi, Tanrı ruhunu şad etsin, evin hanımı rolünden memnundu. Günlerini kocasını mutlu etmeye ve onun güzel bir eve sahip olmasını sağlamaya çalışarak geçirirdi."

"Zita," dedi Enzo sertçe. "Bu kadar yeter."

Zita parmağıyla onu işaret etti. "Benimle böyle konuşma."

"Belki de artık gitmeliyiz," dedim Enzo'ya. Benim yüzümden kavga etmelerini istemiyordum. Başını salladı, sandalyeden silah kılıfını aldı ve sessizce garaja doğru yürüdük.

Arabada otururken, "Benim adıma konuştuğun için teşekkür ederim," dedim.

"Zita sana saygı göstermeli. Sen Kaptan'ın karısısın. Kimsenin sana böyle davranmasını onaylamaz." Gerçekten umursar mıydı? "Ona söylemelisin."

Başımı salladım. "Hayır, kendi başımın çaresine bakabilirim ama teşekkür ederim."

Enzo başını eğdi ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Şaşırtıcı bir şekilde Enzo beni sadece kumarhaneye bırakmadı. Beni içeri kadar takip etti ve yanımdan hiç ayrılmadı. Dante'nin ona bana göz kulak olmasını söylemiş olabileceğini hissediyordum. Acaba adamlarının bana iyi davranacağına güvenmediği için mi, yoksa işleri berbat etmeyeceğine güvenmediği için mi böyle yapmıştı? Her iki seçenek de beni daha iyi hissettirmede.

Leo beni gördüğünde şaşırmış görünüyordu. "Seni henüz beklemiyordum. Raffaele ve kızlar henüz gelmedi. Şu anda yapacak pek bir şey yok."

Doğruca ofislerin bulunduğu arka tarafa yöneldim. "Biliyorum ama yüksek bahisçilerimiz hakkında bilgi edinmek istiyorum. Sanırım onlar hakkında belgeleriniz ve istatistikleriniz vardır?"

Leo'nun gözleri benimle, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Leo'nun kafasını ezmek için fırsat kolluyormuş gibi görünen Enzo arasında gidip geliyordu. Aralarındaki dostluk kaybolmuş gibi görünmüyordu. "Evet, var. Dur sana getireyim."

Masamın arkasındaki pelüş sandalyeye yerleştim, kendimi yerinde hissetmiyordum ama Leo elinde kâğıt dolu klasörlerle döndüğünde başımı dik tuttum ve masama koymasını işaret ettim. "Onları okuyacağım. Raffaele ve kızlar geldiğinde lütfen bana haber verin ki onlarla konuşabileyim."

Leo başını salladı ve başka bir şey söylemeden çıktı. Enzo tereddüt etti, sonra o da çıkıp gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Sandalyeye çöktüm ve gözlerimi penceresiz ofisime diktim. İlk dosyayı elime aldım, iyi bir iş çıkarmak için bilmem gereken her şeyi öğrenmeye kararlıydım. Dante'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu işte bir kadının çalışmasına izin vererek birçok Made Men'in gazabını göze aldığını biliyordum.

Klimanın kuru havasından gözlerim yanıyordu ve daha iki klasör bitirmiştım ki kapım çalındı. "İçeri gel," diye seslendim kısık sesle. Kapı açılıp Enzo kafasını içeri soktuğunda boğazımı temizledim. "Raffaele burada. Onu içeri alayım mı?"

Bir gülümsemeyi bastırdım. Enzo artık sekreterim gibi mi davranıyordu? "Evet, teşekkür ederim."

Enzo kapıyı ardına kadar açtı. Raffaele, Enzo'ya sert bir bakış fırlatarak içeri girdi, Enzo da ona aynı hararetle karşılık verdi. Kapıyı kapattı ve önünde durdu, kollarını kavuşturdu ve sert bakışlarını Raffaele'ye dikti. "Benimle bekçi köpeğin olmadan konuşamaz mısın?" diye sordu kötü bir gülümsemeyle.

Doğrulmuştum. Yüksek topuklu ayakkabılarımla onun kadar uzundum ve hemen kendimi daha rahat hissettim. "Yapabilirim ama yapmayacağım," dedim, sanki bu Dante'nin emri değil de benim kararımış gibi.

Raffaele şaşırılmış gibiydi ama hemen toparlandı. "Fahişelerle konuşmak istiyordun. Soyunma odalarında hazırlanıyorlar."

"Güzel. Yolu göster."

Raffaele tek kelime etmeden dışarı çıktı ve ana kattan ayrılan kapılardan birine yöneldi. Enzo arkamızdaydı. Raffaele kapıyı çalma zahmetine katlanmadı, sadece kapıyı açtı. Kızlardan birkaçı şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı ama gelenin kim olduğunu görünce sustular. Anlaşılan onun bu tür davranışlarına alışıklardı. Raffaele sahte bir süpürme hareketi yaparak beni soyunma odasına davet etti. "Dikkatli ol," diye tısladı Enzo, yüzünü Raffaele'ninkine çok yaklaştırarak. "Yoksa bir parmağını daha mı kaybetmek istiyorsun? Dante onu tekrar dikmene izin vermez."

Raffaele kıpkırmızı oldu ama yüz ifadesinden bunu yapmak istediği belli olmasına rağmen kötü bir karşılık vermeye cesaret edemedi.

Soyunma odasına doğru bir adım attım, sonra durdum. "Sizinle biraz konuşmamın sakıncası var mı?" Toplanan kızlara sordum. Yaşları onlu yaşlarının sonlarından -en azından ben öyle umuyordum- yirmili yaşlarının sonlarına kadar değişen on kız vardı. Bazıları

Diğerleri daha egzotikken, diğerleri komşu kızı, amigo kız zevkine hitap ediyordu. Neredeyse hepsinin silikon göğüsleri vardı. Yüz ifadeleri şüphecilikten endişeye ve korkuya kadar değişiyordu. Sanki koreografi yapılmış gibi bakışları Raffaele'i arıyor, sessizce onun iznini bekliyorlardı. Kendinden memnun sırtıtışından ve daha da büyümesinden bundan ne kadar keyif aldığını anlayabiliyordum.

"Kızlarla yalnız konuşmak istiyorum," dedim ona kararlı bir şekilde. "Ama-"

Enzo Raffaele'yi yakasından tutup dışarı iterken ben de aynı anda "Hayır ama," dedim, sonra peşinden gidip kapıyı kapattım ve kızlarla yalnız kaldım. Tüm dikkatimi, yaptıkları işi bırakmış beni izleyen kızlara çevirdim. "Belki kendinizi tanıtabilirsiniz. İsminiz, yaşıınız, ne zamandır Outfit için çalıştığınız."

Hiçbirinin başlamak istemediği anlaşıldığında köşedeki minyon bir Asyalı kızı işaret ettim. Ondan sonra hepsi rahatlamış görünüyordu ve fazla zorlamadan bana bilgilerini verdiler. İçim rahatladı, en genç kız yirmi yaşındaydı, tabii yaşı hakkında yalan söylemiyorsa.

"Size nasıl davranılıyor?" Yine sessizlik.

Amanda adında bir kız, "Outfit bize çok iyi davranıyor," dedi. "Ben gerçeği istiyorum. Raffaele size saygılı davranıyor mu?"

Kızlardan birkaçı eğlenerek ifadeler takındı ve sonunda içlerinden biri şöyle dedi. "Biz fahişeyiz. Neredeyse hiç kimse bize saygılı davranmıyor. Raffaele de bundan muaf değil."

"O en kötüsü değil."

"Bu senin fikrin, benim değil."

"Kapa çeneni."

Kollarımı kaldırdım ve kızlar sessizliğe gömüldü. "Pekâlâ. Kim Raffaele'den daha kötü?"

"Müşterilerden birkaçı bizi dövmek istiyor. Tommaso da bazı kötü şeyler istiyor." Bu sürpriz olmadı.

Bibi bana her şeyi anlatmadı ama Tommaso ile olan seks hayatı hakkında benimle paylaştığı birkaç şey midemi bulandırmıştı.

"Sert severim."

"Sen her şeyi seviyorsun ama ben sevmiyorum."

"Kendine gel. Vücudunuzu satın alıyorlar, böylece onunla ne yapacaklarına onlar karar veriyor."

"Raffaele gibi konuşuyorsun."

"Tamam, tamam," dedim yavaşça. "Raffaele tam olarak ne yapıyor?"

"O bizim pezevengimiz gibi. Burada çalışacak kadar iyi olup olmadığımıza karar vermeden önce bizi test ediyor. Ve müşterileri mutlu ettiğimizden emin olur. Eğer yapmazsak, bizi cezalandırır."

"Sanırım testler sizinle yattığını gösteriyor?"

"Bizi istediği gibi beceriyor demek daha doğru olur."

"Peki seni cezalandırmak için tam olarak ne yapıyor?" Sordum ama ben içeri girmeden önce kızların makyajla kapatmak üzere oldukları morluklar bana iyi bir fikir verdi.

"Bizi tokatlıyor ya da çok sert beceriyor. Ya da bizi şehrin dışındaki genelevlerden birine gönderiyor."

"Oradaki müşteriler en kötüsü. Sarhoşlar, acımasızlar ve şişmanlar."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Bana söyleyebileceğin iyi bir şey var mı?"

"Para harika. Güzel kıyafetler alabiliyorum ve harika bir daire kiralayabiliyorum. Bu iş olmadan asla yapamayacağım bir şey bu."

Birçok kız başını salladı ve ben de rahatlamaya çalıştım. Hepsi kendi özgür iradeleriyle fahişelik yapmaya başlamıştı ve üniversite mezunu çoğu insandan daha fazla para kazanıyorlardı. Onlarla biraz daha konuştum ve bir müşteri çok acımasız olduğunda bana söylemelerini istedim. Yapacaklarına söz verdiler ama bunu sadece beni başlarından savmak için mi söylediklerinden emin değildim. Leo ve Raffaele ile durum hakkında konuşmam gerekecekti.

Soyunma odasından çıktığımda Enzo beni bekliyordu. "Raffaele nerede?"

Enzo başıyla bara doğru işaret etti. "Surat asmaya gitti. Babası olmasaydı o çocuk uzun zaman önce Outfit'ten uzaklaştırılmış olurdu. İşe yaramaz herif." Çenesini kapattı. "Kaba dil için özür dilerim."

"Gerek yok. Daha kötülerini de duydum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Dante'nin adamlarıyla ilerleme kaydettiğim için mutlu bir şekilde Raffaele'ye doğru yöneldim. Bar taburelerinden birine tünemiş, martiniye benzeyen bir şey içiyordu. "Alkole başlamak için biraz erken değil mi?"

Raffaele bardağını boşalttı. "Biz mafyayız, manastır değil."

"Yine de iş sırasında herkes aklını başına toplarsa memnun olurum."

"Belki bir kadeh seni sarhoş etmeye yeter ama ben içkimi nasıl tutacağımı bilirim. Ben şımartılmış bir kadın değilim."

"Raffaele," Dante'nin sesi odayı bir bıçak gibi kesip geçti. Dante bize doğru yürürken arkamı döndüm, vücudu öfkeli bir enerjiyle dolup taşıyordu. Soğuk gözleri, bar taburesinden hızla kayarak ayağa kalkan Raffaele'ye odaklanmıştı, kendinden memnun kibrinin yerini bir anlık gerginlik almıştı. Enzo tehditkâr bir şekilde sırtıyordu. İçimden bir ses Dante'yi şu ana kadar işlerin nasıl gittiği konusunda bilgilendirdiğini söylüyordu.

Dante, Raffaele'in tam önünde durdu ve yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Ağzından bir saygısızlık kelimesi daha duyarsam, seni küçük parçalara ayırır ve babanın köpeklerine yediririm. Anladın mı?"

Raffaele aceleyle, "Evet, patron," dedi. Bana döndü. "Sizi kırdıysam özür dilerim." Sesi samimi geliyordu ama gözlerinde intikamcı ve acı bir şeyler vardı.

Dante sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Ofisime doğru ilerleyip içeri adım atarken ben de onun yanına düştüm. Dante kapıyı kapattı. O bir şey söylemeden önce, "Enzo seni aradı mı?" diye mırıldandım.

"Enzo'nun beni aramasına gerek yoktu. Başından beri seni kontrol etmeye niyetliydim. İlk gününün iyi geçtiğinden emin olmak istedim."

Ona kuşkulu bir bakış attım.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Çünkü şu ana kadar bana şefkatli bir koca gibi görünmedin."

Dante hiçbir şey söylemedi, sadece o tedirgin edici soğuk bakışlarıyla beni izledi.

"Beni savunmana ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim bir şey söylemeyeceği belli olduğunda.

Dante gözlerini kıstı. "Burası benim bölgem. Bunlar benim adamlarım ve onları hizada tutmak benim işim. Eğer size karşı saygısızlık ederlerse, bana da saygısızlık etmeye cüret etmelerine sadece küçük bir adım kalır. Buna izin vermeyeceğim."

"Beni işimi yapmaktan aciz gösterdin. Raffaele beni korumana ihtiyacım olduğu için zayıf olduğumu düşünecek."

Dante çok yaklaştı, tıraş losyonu ile beni sardı. "Valentina, bu adamların sana saygı duymasının tek nedeni benim karım olman. Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Güçlü olduğunu biliyorum ama bu adamlara benim gibi hükmedemezsin çünkü benim sahip olduğum silahlara sahip değilsin."

"Hangi silahlar?"

"Zalimlik, gaddarlık ve benim güç iddiamaya karşı çıkan herkesi öldürme konusundaki mutlak kararlılık."

Nefesimi tuttum. "Mecbur kalırsam birini öldürmeyeceğimi nereden çıkardın? Belki ben de seninle aynı vahşeti yapabilirim."

Dante neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Belki, ama bundan şüpheliyim." Bir parmağını boğazımda gezdirdi. "Belki de bizim dünyamızda erkeklerin yetiştirildiği gibi yetiştirilseydin, Outfit'te hayatta kalma potansiyeline sahip olabilirdin. On dört yaşımıdayken babamın emriyle ilk adamımı öldürdüm. Kafasına bir kurşun sıkmadan önce babamın gözümün önünde işkence ettiği bir haini. Ondan sonra babam, acıya ne kadar dayanabileceğimi görmek için askerlerinden birine bana işkence ettirdi.

ve durması için yalvardım. Otuz dakikadan az dayandım. İkinci kez neredeyse iki saat dayanabildim. Onuncu kez babam askeri durdurmak zorunda kaldı yoksa ölecektim. Hayatımı kurtarmak için bile yalvarmadım. Zalimliğini inşa etme şansına hiç sahip olmadığın için mutlu ol, Valentina."

Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldım. "Bu barbarlık. Sana yaptıkları için babandan nasıl nefret etmezsın?"

Dante'nin parmağı göğsümün kabarıklığında oyalandı. Bluzumun kumaşı orada olmasa da olurdu, sanki çıplak tenime dokunuyormuş gibi hissediyordum. "Ondan nefret ediyorum. Ama ona saygı da duyuyorum. Korku, nefret ve saygı bir Capo'nun diğer insanlara aşılması gereken en önemli üç duygudur."

"Karınızda da mı?"

Dante elini çekti. "Nefret ve korkunun bir evlilikte yeri yoktur." Benden uzaklaştı ve okumaya niyetlendiğim dosyalarla dolu masama doğru yürüdü. "Gördüğüm kadarıyla yüksek bahisçilerimizi tanımaya çalışıyorsun."

Ani konu değişikliğini idare etmekte zorlandım. Aklım hâlâ Dante'nin bana gençliğiyle ilgili anlattığı korkunç şeylerdeydi. Babasının ona uyguladığı zulümden sonra kendini kapatma konusunda bu kadar iyi olmasına şaşmamalı. Vücudunu saran yara izlerinin kaçının o işkence seanslarının, kaçının da bir düşman saldırısının sonucu olduğunu merak ediyordum. "Evet. Yüzlerini, isimlerini ve tuhafliklerini ezberlemek istiyorum."

"Yüksek bahisçiler gelene kadar kalıp seni onlarla tanıştırmam gerektiğini düşündüm. Bu şekilde daha resmi görünecek. Leo onlara erken bir resepsiyon için davetiye gönderdi. Kumarhanenin olağan karmaşası olmadan onlarla konuşma şansınız olacak ve onlar da bir süre özel olarak kumar oynama şansı bulacaklar."

İşlerin benim için sorunsuz gitmesini sağladığı için Dante'ye minnettardım. Elbette bunun en azından bir kısmının, işlerin kendi kontrolünde olmasından hoşlandığı için olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi, sonra saatini kontrol etmeden önce bir süre daha bana baktı. "Neden kendini biraz daha hazırlamıyorsun? İlk yüksek bahisçiler bir saat içinde gelecek. Leo'yla konuşup resepsiyon için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım."

Yanımdan geçmeye çalıştığında, onu durdurmak için elimi koluna koydum. Sonra parmak uçlarımda durdum ve masama doğru yürüyüp bir dosya almadan önce yanağından öptüm. Bir süre sonra kapının açılıp kapandığını duydum.

Resepsiyonun başlamasına on beş dakika kala, bardakların ve şampanya şişeleriyle dolu buz kovalarının bulunduğu birkaç masanın kurulduğu ana kata doğru yöneldim. Ayrıca küçük bir kanepe büfesi de vardı. Dante beni görür görmez bana doğru ilerledi. Onun varlığı beni rahatlattı.

Çok geçmeden ilk yüksek bahisçiler geldi. Çoğu en az ellili yaşlarındaydı. Pahalı tasarım takım elbiseleri, golf sahasında geçirdikleri uzun saatler nedeniyle bronzlaşmış tenleri ve aşırı özgüvenli gülümsemeleriyle yaşlı, zengin adamlar. Bu adamlar dünyayı ele geçirmek için kendilerinin olduğunu düşünüyorlardı. Yine de Dante'yle karşılaştıklarında gözlerinden geçen saygı dolu bakışı kaçırmadım. Elini sıkma şekillerinden ona hürmet göstermeye çalıştıkları anlaşılıyordu. Dante dikkatlerini hemen bana çevirir, beni yeni müdür ve eşi olarak tanıttırdı. Son kısım her zaman güzelliğime saygılı bir övgü dalgasına yol açardı. Görünüşümden dolayı övülmeyi kesinlikle umursamasam da, bu kumarhane personelini kontrol altında tutmama yardımcı olacak bir şey değildi. Sohbeti görünüşümden uzaklaştırdım ve erkeklerle ayaküstü konuşmaya başladım. Neyse ki bana izin verdiler, IRS'yi kandırmakla ilgili hikayelerini, golf sahasındaki başarılarını ya da şarap mahzenlerindeki seçimleri paylaşmaya çok hevesliydiler ve kadınların her sözlerine asılı kalmalarına alışkın oldukları belliydi.

Onları gülümseyerek rulet masasına doğru yönlendirdim ve kısa süre sonra övünmek ve beni etkilemekle meşgul oldukları için neredeyse hiç fark etmeden para saçmaya başladılar. Göz ucuyla Dante'nin kumarhaneden ayrılmadan önce Enzo'yla konuştuğunu fark ettim. Meşgul olduğunu biliyordum ama keşke biraz daha kalsaydı. I

Ancak bu düşünce için fazla zamanım yoktu; Capo'nun karısını ayartmaya hevesli başka bir yüksek bahisçi grubu için mükemmel bir ev sahibesi olmalıydım.

İşler benim ayrılmama yetecek kadar ilerlediğinde saat gece yarısını geçmişti. Yüksek bahis oynayanların birçoğu arka odalarda kızlarla birlikte kaybolmuş ya da benim ilgime ihtiyaç duymayacak kadar kumara dalmışlardı. Bitkin düşmüştüm, birkaç saatlik konuşma ve dinlemenin bir insanı yapabileceğinden çok daha fazla bitkin düşmüştüm.

Yolcu koltuğuna oturduktan sonra, sonunda ayaklarımın yerden kesilmesiyle rahat bir nefes aldım. Uzun süre ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyordu, özellikle de rahatsız topuklu ayakkabılarımla. Erkeklerin işi daha kolaydı. Onlar oxford ya da Budapeşte ayakkabılarını giyebiliyor ve ayak parmaklarını sivri uçlu ayakkabıların içine sıkıştırmıyorlardı.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey Enzo'nun garajda motoru kapattığı oldu. Utanarak doğruldum. "Uyuyakaldığım için özür dilerim. Kabalık ettim."

Enzo başını salladı. "Benim için fark etmez."

Bu ifadeyi analiz edemeyecek kadar yorgundum. Eve doğru ilerledim, gözlerim Dante'nin ofisinin kapısına kayd, hala orada olup olmadığını merak ediyordum. Ona akşamki olayı anlatamayacak kadar yorgun olduğuma karar vererek üst kata çıktım, ayaklarım yere her çarptığında yüzüm buruşuyordu. Topuklu ayakkabılarımdan bir an önce kurtulmam gerekiyordu yoksa çıldıracaktım. Yatak odasına girdim ve donakaldım. Dante yataktaydı ve tabletinde bir şeyler okuyordu. Her zamanki gibi vücudunun üst kısmı çıplaktı, ama şimdi gözlerim derisini çizen yara izlerini tararken, Dante'nin on dört yaşındayken babası tarafından onu sertleştirmek için işkence gördüğünü hayal etmekten kendimi alamadım.

"Ben gittikten sonra her şey yolunda gitti mi?" Dante okuduğu şeyden başını zorlukla kaldırarak sordu.

"Evet, yüksek oynayanlar epey para kaybetti." Topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum ve rahatlayarak ağlayabilirdim. "Ben hızlıca bir duş alacağım." Dante dikkati dağılmış bir şekilde başını sallamakla yetindi. Bunu umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Duştan sonra saten bir kombinezon ve ona uygun bir külot giydim ve yatak odasına dönüp yatağın kenarına oturdum, sırtımı

Dante. aba gösterecek havada değildim. Ayağımı kaldırdım ve masaj yapmaya başladım. Belki de bir dahaki sefere babet giymeliydim. Hâlâ zarif grnrlerdirdi ama bu kadar acıtmazlardı. Yatak yerinden oynadı ve sonra Dante'nin sesi kulağıma geldi. "Bırak beni."

İtiraz edemedim beni sırtüstü yatırdı ve ayaklarımı kucağına koydu. Parmakları yorgun ayaklarımı ve baldırlarımı doğru miktarda basınçla ovmaya başladı.

"Bu gece bir istisnaydı. Yüksek bahisilerin seni tanınması gerekiyordu. Gelecekte bu kadar uzun kalmanıza gerek yok. Sadece bir görün, onları selamla, hoş karşılandıklarını hissettir ve sonra git. Leo yetenekli bir adam."

Mırıldandım, masajının altında rahatlarırken gözlerim kapalıydı. Arada sırada Dante'nin parmağı daha yukarılara çıkıyor, dizlerimi ve hatta kalçalarımı okşuyordu ve nefes alışverişim derinleşiyordu. Dante de etkilenmemiş değildi. Hâlâ kucağında duran ayaklarıma bastırarak ereksiyonunu hissedebiliyordum. "Arkanı dn," diye emretti Dante.

Dante'nin tam olarak ne istediğini bilerek yüzüstü yatacak şekilde yuvarlandım. Bu gece yüzüme hiç bakmak istememesi bile beni rahatsız etmiyordu. Parmakları külotumun kemerinin altından geçip külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırđında popomu kaldırdım. Yastığa doğru i çekerek, Dante'nin yorgun bedenimi dokunuşuyla uyandırmasına izin verdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dante haklıydı. Sonraki birkaç hafta en geç saat onda kumarhaneden çıkmış olmaya dikkat ettim. Kızlarla, barmenlerle ya da krupiyelerle konuşarak geçirdiğim zaman hoşuma gidiyordu ama müşterilerin çoğunu dinlemek yorucuydu. En azından Raffaele benden uzak durmayı başarmıştı, bu da büyük bir artıydı.

Enzo geceleri beni eve bıraktığında, Frank'ten bir iz var mı diye her zaman sokağı kontrol ederdim ama kaldırımda düzenli olarak gördüğüm tek kişi Yorkshire Terrier'ini gezdiren yaşlı bir kadındı. Şimdiye kadar, onu gördüğümü hayal ettiğime neredeyse kendimi ikna etmiştim. Belki de zihnim bilinçsizce Antonio'yu özlüyordu ve Frank'i hayal etmek bununla başa çıkmanın bir yoluydu. Dante hayatımda olmasını istediğim varlık değildi. Beni her gece, çoğunlukla karanlıkta ve her zaman sırtım ona dönük, bazen diz çökmüş, bazen de yüzükoyun yatarken götürüyordu. Şikayet ettiğimden değil. Her zaman içimdeyken en az bir kez boşalmamı sağlardı, ama başka bir şeyi özlemeye başlamıştım. Bu bana çok fazla sadece sevişmek gibi geliyordu, sanki onun için gerginliği azaltmanın bir yolundan başka bir şey değilmişim gibi, ama ne zaman Dante'nin eli geceleri bacaklarımın arasından geçse, bir dahaki sefere onunla konuşmak için kendime söz veriyordum, dokunuşu için çok çaresizdim.

Enzo arabayı evin kapısından geçirirken her zamanki gibi gözlerim kaldırımda geziniyordu. Ama bu gece onu yine gördüm. Frank caddenin karşısındaki kaldırımda yürüyor, sanki sadece biraz temiz hava almaya çalışıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Başarılı olamadı. Bana şüpheli göründü, bu yüzden Dante'nin muhafızlarına nasıl görüneceğini düşünmeye cesaret edemedim. Onu göndermenin bir yolunu bulmalıyım. Bu çok riskliydi. Doğruca sokağı görebildiğim misafir yatak odasına yöneldim ama geçen seferki gibi Frank ortadan kaybolmuş gibiydi.

Telefonum çaldı ve bir an için arayanın Frank olduğundan emin oldum ama o beni aramaktan daha iyisini biliyordu. Ne de olsa aramalarımı kimin takip ettiği belli değildi ve numaramı birkaç ay önce değiştirmiştım. Ekranda Bibiana'nın adı yanıp sönüyordu. Telefonu açtım. "Selam Bibi."

"Val," dedi Bibi fısıltıyla. Sesi titriyordu. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Buraya gelebilir misin?"

Gerildim, sırtımı pencereye döndüm. "Sorun nedir?"

"Tommaso, o..." Burnunu çekti. "Bugün kötü bir ruh hali içindeydi." "Ne yaptı? Hâlâ orada mı?"

"Hayır, Raffaele ile görüşmek için ayrıldı ama yakında dönecek. Buraya gelebilir misin? Geri döndüğünde yapacaklarından korkuyorum." Gözlerim saatin neredeyse dokuz olduğunu gösteren saate kaydı.

"On dakika içinde orada olacağım, Bibi."

Misafir odasından aceleyle çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Enzo'nun nerede olduğundan emin değildim. Muhtemelen onu bulmak kolay olurdu ama kendimi açıklayacak havada değildim. Bunun yerine garajdaki kancadan anahtarları aldım ve SUV'a bindim. Kapılar tamamen açılmadan önce gaza bastım ve garajdan dışarı fırladım, arabanın tavanı kapının altını birkaç santimle ıskaladı. Sadece kapının benim için ayrılmasını beklerken yavaşladım. Dante çok kızacaktı.

Sokağın sonundaki köşeyi döndüğümde tanıdık bir sırt gördüm ve frene bastım. Frank sıçradı ve omzunun üzerinden panikle baktı. Telefonunu kulağına dayamıştı ama beni görünce aramayı sonlandırdı. Camı indirmeden önce etrafımızı kontrol ettim ve ona yaklaşmasını işaret ettim. "Ne yapıyorsun burada?"

Yaklaştı, gözleri endişeyle etrafta geziniyordu. Endişesini çok iyi anlıyordum. Burada bulunarak çok fazla şeyi riske atıyordu. "Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Antonio hakkında, Outfit hakkında, her şey hakkında."

Dikiz aynasını tekrar kontrol ettim. "Şu anda konuşamam. Yarın 5:30 gibi benimle buluş." Kumarhaneyi saklayan deponun bulunduğu sokağa giden yolu tarif ettim ama ona bundan bahsetmedim.

"Orası yeraltı kumarhanelerinden birinin olduğu yer, değil mi?"

Bakakaldım. Antonio ona söylemiş miydi? Lanet olsun. Frank neden uzak duramamıştı? "Yarın konuşuruz." Camın tekrar yukarı kaymasına izin verdim ve uzaklaştım. Kimse beni takip etmemiş gibiydi ya da en azından ben kimseyi görmemişim. Yarın fark edilmeden kumarhaneden gizlice çıkabileceğimi umuyordum. Frank'le aramı düzeltmem gerekiyordu. Ama ya gerçekten bana bir şekilde şantaj yapmak istiyorsa? Bunu yaparsa bana Dante'ye söylemekten başka seçenek bırakmayacağını biliyordum.

Neden bugün böyle bir karmaşaya dönüşmek zorundaydı?

Bibi'nin evine varmam on dakikadan az sürdü. Her zamanki gibi evin önündeki arabada bir koruma oturuyordu. Arabadan indiğimi görünce başıyla onayladı. Neredeyse kapıya doğru koşacaktım. Ben daha zili çalmaya fırsat bulamadan Bibi kapıyı açtı. Yüzünü gördüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Alt dudağı patlamıştı ve kurumuş kan çenesinin alt kısmına ve gömleğine yapışmıştı. Sol yanağında bir çürük oluşmaya başlamıştı ve üstündeki gözü şişmeye başlamıştı. Beni içeri aldı, sonra da kapıyı hızla kapattı. Bir şey söylememe fırsat kalmadan kendini kollarıma attı. Onu kucakladım ama kaburgalarına dokunduğumda yüzünü buruşturdu ve ben de ona olan bağlılığımı gevşettim. Yüzüne bakmak için geri çektim. "Seni neden dövdü?"

Bibi omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. Kıyafetlerinin altında vücudunun nasıl görüldüğünü bilmek bile istemiyordum. Boğazında ve köprücük kemiğinde mavimsi kırmızı parmak izleri oluşmuştu. "Bütün gün kötü bir ruh hali içindeydi ve ona hala hamile olmadığımı söylediğimde kendini kaybetti." Aklımın bir köşesi gıdıklandı ama şimdilik bir kenara ittim.

"Belki de bu onun hatasıdır. Belki de yaşlı aptal kısırdır," diye mırıldandım. 'Nefret' kelimesini ya da arkasındaki duyguyu sevmiyordum. Nefret her zaman daha fazla nefrete yol açardı ama ben kesinlikle

Tommaso. Dante başka birinin canını alabilecek kapasitede olduğumdan emin değildi ama aldım.

"Olamaz. Club Palermo'daki fahişelerden birkaçını hamile bıraktı."

Gözlerim açıldı. Bibi bana hiç söylememişti. "Yani başka kadınlardan çocukları mı var?"

"Hayır, onları kürtaj yaptırmaya zorladı. Kimse hamile bir fahişeyi becermek istemez, söylediği buydu."

"Çok üzgünüm, Bibi."

"Sevgililer Günü'nde seni Dante'den ayırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Bunu tamamen unutmuştum. Gerçi Dante birlikte yaptığımız kahvaltı sırasında bugünün özel olduğuna dair herhangi bir işaret vermemişti.

"Saçmalama. Her zaman yanında olduğumu biliyorsun. Ne yapabilirim ki?"

Küçük bir hıçkırık kaçtı ve elini ağzına kapattı, gözleri kocaman ve korku doluydu. Elini indirdi. "Bilmiyorum. Bilmiyorum ama çok korktum ve başka kimi arayacağımı bilemedim. Umursuyor gibi görünen tek kişi sensin."

"Umursuyorum, Bibi. Bunu biliyorsun."

"Geri dönmesinden korkuyorum. Bana her şeyin bitmediğini söyledi. Raffaele ile vakit geçirdikten sonra hep daha acımasız oluyor. İkisi de iğrenç birer sadist. Val, Tommaso'nun bazen bana yaptığı şeyleri, beni yapmaya zorladığı şeyleri sana anlatamam bile."

Elini tuttum. "Gel. Geceyi benim evimde geçir."

"Ondan kaçamam. Bana asla izin vermeyeceklerini biliyorsun. O ne yaparsa yapsın beni her zaman ona dönmeye zorlayacaklar."

Biliyordum. Bibi'nin durumu çok daha kötüyken nasıl olur da sevgisiz evliliğim için kendime acıyabilirdim? "Biliyorum ve taşınman gerektiğini kastetmedim. Ama biraz daha

Tommaso'nun sakinleşmesi için bu gece bizimle kal, yarın kahvaltıdan sonra seni eve götüreceğim."

Bibi yavaşça başını salladı. "Dante'nin aldırmayacağından emin misin? Birlikte geçireceğiniz zamanı zorlaştırmak istemem."

Neredeyse gülecektim. "Aldırmaz, merak etme," dedim. "Şimdi gitmek istiyor musun?"

Titredi, ince kolları yukarı doğru kalkarak ortasına dolandı. Bileklerinde de çürükler vardı. Öfkem tek başına Tommaso'yu öldürebilseydi, şimdi ölmüş olurdu.

Onu evden çıkarmadan önce Bibi'nin birkaç eşyasını toplamasına yardım ettim. Gardiyan başını kaldırıp baktı, sonra başladı, belli ki ne yapacağını bilemiyordu. Tommaso muhtemelen ona Bibi'nin evden çıkmasına izin verilmediğini söylemişti ama ben onun asıl patronu olan Capo'nun karısıydım. Bibi kolumda gerildi ama yürümeyi bırakmadı. Telefonunu eline alıp birini, şüphesiz Tommaso'yu aradığında bile durmadı. Ona parmak sallamak için içimde çocuksu bir istek uyandığını hissettim, ama bunu harekete geçirmeyi düşünecek yaşı geçmiştım. Bibi yolcu koltuğuna oturdu ve ben de direksiyonun arkasına geçtim. "Koruman yok mu?"

Omuz silktim. "Enzo ya da Taft'ı arayarak zaman kaybetmek istemedim."

"Benim yüzümden başının derde girmesini istemiyorum," dedi perişan bir halde.

Arabayı çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaştım. Bibi'nin koruması bizi takip etmeye çalışmadı. Zaten nereye gittiğimizi biliyordu. "Gitmeyeceğim."

"Dante seni hiç dövdü mü ya da seni zorladı mı?"

"Hayır. O şiddet yanlısı değil. En azından evliliğimizde değil. Elbette onun korkunç eylemlerde bulunabileceğini biliyorum. Bana korku ve nefretin bir evliliğe ait olduğuna inanmadığını söyledi. Muhtemelen bu yüzden."

"O iyi bir adam."

"Ben öyle demezdim. Eğer iyi bir adam istiyorsanız, Outfit'in dışına çıkmalısınız."

"Gençken beyaz atlı prensimizi bulup onunla evlenmeyi hayal ettiğimiz zamanları hatırlıyor musunuz? Disney prenslerine kafayı takmıştım. Hepsi çok cesur ve iyiydi."

Bu anıya gülümsedim. "Genç ve aptaldık. Birkaç saatliğine de olsa tekrar o kadar budala olabilmek için her şeyimi verirdim."

"Evet."

Nihayet evime adım attığımızda saat neredeyse on olmuştu. "Bir şeyler yemek ister misin yoksa biraz uyumaya mı çalışacaksın?"

"Gerçekten a değilim," dedi Bibi tereddütle. "Ama şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Kütüphanede oturup biraz konuşabiliriz. Ya da sana bir banyo hazırlayabilirim, böylece rahatlayabilirsin."

"Sanırım konuşmayı tercih ederim. Yalnız kalmak istemiyorum."

"Tamam, ben..." Dante'nin bize doğru geldiğini gördüğümde sözümü yarıda kestim. Bibi yanımda kaskatı kesildi, dehşet dolu bakışları bana yöneldi. Nedenini bilmiyordum ama kendimi Dante ile Bibi'nin arasında konumlandırımdı. Tabii ki fark etti ve bana araştıran bir bakış attı. "İyi akşamlar Bibiana," dedi kibarca.

"İyi akşamlar," dedi sessizce. Dante'nin soğuk mavi gözleri, bana sabitlenmeden önce kısa bir süre onun morarmış yüzünü ve kollarını taradı. "Tommaso karısının burada olup olmadığını sormak için beni aradı. İzni olmadan onu evlerinden aldığını söyledi."

"Onun izni mi?" Tısladım. "O bir köpek değil. Hiçbir şey için ondan izin almama gerek yok."

"Ben de ona öyle söyledim," dedi Dante sakince ve beni şaşırttı. "yle mi dedin?"

Bibi bizi geniş gözlerle izledi.

"Elbette, sen benim karımsın. EĞer askerlerimin eşlerinden biriyle konuşmak istiyorsan, bunu yapmaya hakkın var."

İkimiz de Bibi'nin burada olmasının nedeninin bu olmadığını biliyorduk. Dante kr değildi. Desteği için ne kadar minnettar olduğumu görebilmesini umuyordum. "Yani geceyi burada geçirmesi onun için sorun değil mi?"

"Bana haber vermediğin için böyle bir planın olduğunu bilmiyordum," dedi basitçe. Ses tonundaki azarlama imasını duyabiliyordum. *Yine* korumasız gittiğimi biliyordu.

"Zamanım yoktu," dedim. "Ama bence Bibi burada kalmalı, böylece Tommaso sakinleşebilir."

"Eğer buraya gelir ve onu isterse, onu reddetmek geleneklerimize aykırı olur. O onun karısı."

Bibi başını salladı. "O haklı. Gelmemeliydim." Gözlerindeki ve sesindeki yenilgi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Dante'ye yalvaran bir bakış attım.

Dante cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına dayadı. İki kez çaldıktan sonra, diğer uçta derin bir ses duyabiliyordum ama kelimeleri duyamıyordum.

"Evet, Tommaso. Raffaele yeni malları kontrol ederken ona eşlik etmeni istiyorum. Kararlarına güveniyorum ve Palermo Kulübü'nün taze kana ihtiyacı var. Yarın raporunu istiyorum." Dante, Tommaso'nun söylediği bir şeyi dinledi. "Karım ve Bibiana'nın planları var. Endişelenmeyin. Bibiana burada güvende. Yarın şoförüm onu eve bırakacak." Dante telefonu indirdi ve cebine geri koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Bibi titrek bir sesle. Sessiz kaldım, Dante'nin nezaketi karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Kocanızı yeni fahişelerimizle yatmaya gönderdiğimin farkındasınız ama sanırım sizin için bir sakıncası yok."

"Hayır, istemiyorum. Sonunda beni tercih edeceği bir metres bulacağı günü bekliyorum."

Dante anladığını göstermek için başını eğdi. Sonra gözleri benimkileri buldu. O tek bakışla ona yapabileceğim tüm minnettarlığı göndermeye çalıştı. Bunu görebildiğinden oldukça emindim. "Ben işime döneyim. Eminim Bibiana'yla konuşacak çok şeyiniz vardır."

Arkasını döndü ve ofisine doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Bana ağzı açık bakan Bibi ile kollarımı birleştirdim. "Bunu senin için yaptığina inanamıyorum. Seni gerçekten önemsiyor olmalı."

"Sana yardım etmeye çalıştı. Çürüklerini gördü."

Bibi güldü. "Bunu senin için yaptı. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu." Durakladı, sonra hemen ekledi. "Umursadığımdan değil. Sadece Tommaso'dan şimdilik kurtulduğu için mutluyum."

"Hadi, oturma odasına geçelim. Bir film koyacağım ve bir kadeh şarap içeceğiz. Bunu hak ettin. Yanında Tylenol ister misin?"

Bibi yüzünü buruşturdu. "Evet, lütfen. Ağrım var. Sanırım Tommaso kaburgalarımı zedeledi."

Bugün Tommaso'yla olanlardan son kez bu kadar bahsetmiştik. Gecenin geri kalanını çocukluk ve gençlik yıllarımızı hatırlayarak, gülerek ve sarhoş olarak geçirdik.

Ertesi gün şiddetli bir baş ağrısı beni uykudan uyandırdığında dün gece içtiğim şaraba pişman oldum. İnleyerek doğruldum. Bir avucumu alnıma bastırarak, mide bulantısına iyi geleceğini umarak birkaç derin nefes aldım. Kırmızı bir şey gözüme çarptı. Dante'nin yatağının yanında küçük bir paket duruyordu. Koliye yaslanmış olan kartı kaptım.

Kartın üzerinde düzgün bir yazıyla '*Bunu sana dün gece verecektim ama seni uyandırmak istemedim*' yazıyordu. Memnuniyetle hediye aldım ve paketini açtım. Küçük kadife kutunun içinde zümrüt kolye uçlu beyaz altın bir kolye vardı. Yataktan sendeleyerek kalktım ve aceleyle makyaj masama doğru ilerleyerek kolyeyi gözlerime doğru tuttum. Zümrüt neredeyse tamamen aynı renkteydi. Bu bir tesadüf olamazdı. Sandalyeye çöktüm ve titreyen ellerimle kolyeyi boynuma taktım.

Frank'e benimle orada buluşmasını söylemeseydim muhtemelen o gün işe hiç gitmeyecektim - Leo her şeyi bensiz halledebilirdi -.

Bibiana'yı evine bıraktıktan ve Tommaso eve gelir gelmez beni arayacağına dair ona söz verdikten sonra, Enzo bizi kumarhaneye götürdü ve her zaman yaptığımız gibi içeri girdik. Şansıma Raffaele kızlardan birine bağıırıyordu,

Bu da tek seferlik bir şey değildi ama bugün ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydı. Enzo'ya döndüm. "Lütfen Raffaele ile özel olarak konuşup kızlarımızı hırpalamasından hoşlanmadığımı açıkça söyler misin?" Enzo bunu yapmaya çok hevesli görünüyordu.

Doğruca Raffaele'ye yöneldi ve onu özel odalardan birine itti. Leo bana doğru geliyordu ama başımı salladım ve meşgul olduğumu söyledim. Kafası karışmış gibiydi ama asansöre adım attığımda beni durdurmaya çalışmadı. Suçluluk duygusu neredeyse birkaç kez beni durduruyordu. Frank ile gizli buluşmam Dante'nin güvenine ihanet olarak yorumlanabilirdi. Bu sabahki düşünceli hediyesinden sonra, ona bu şekilde karşı gelme fikri beni daha da kötü hissettirdi. Denemeye istekli görünüyordu ve ben Frank yüzünden her şeyi riske atıyordum.

Üç dakika sonra depodan hızla uzaklaştım. Etrafıma endişeyle bakındım; sadece takip edilmekten endişe ettiğim için değil, aynı zamanda burası ıssız ve ürkütücü bir alan olduğu için. Hava kararmaya başlamıştı, bu da endişeme hiç yardımcı olmuyordu. En azından babet giyiyordum, böylece biri bana saldırırsa kaçabilirdim. Uzakta, başka bir boş deponun duvarına yaslanmış, uzun boylu bir figür seçebiliyordum. Ona doğru acele ettim, sonra yavaşladım çünkü pek bir şey seçemiyordum. "Frank?" diye fısıldadım. "Sen misin o?"

Duvardan bir adım uzaklaştı, benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu. "Hey Valentina."

Aramızda kalan mesafeyi kapattım. "Neler oluyor? Neden sürekli evimin önünde belirip duruyorsun? Outfit'in seni öğrenmesini mi istiyorsun?"

Frank saçlarını ovuşturdu, gözleri etrafta geziniyordu. "Tabii ki hayır." Onun bariz gerginliği beni de geriyordu. "Seninle konuşmam gerek."

"O zaman konuş. Fazla zamanım yok. Şu anda konuşarak ne tür bir risk aldığımızın farkında değil misin?"

"Dante Cavallaro ile evlenmeyi kabul etmeniz tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Şaşırmıştım. Bana konuşmak istediğini söylediğinde beklediğim bu değildi. "Neden umursuyorsun ki? Outfit'le olan bağlantın Antonio'yla birlikte öldü." Kulağa ne kadar duygusuzca geldiğini bir an geç fark ettim ama Frank fark etmemiş gibiydi. Etrafımızı, özellikle de arkamızda yayılan karanlığı kontrol etmekle meşguldü.

"Şunu keser misin?" Sabırsızca sordum. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Özür dilerim. Karanlık sokaklarda gizlice dolaşmaya alışık değilim. Bu Antonio'nun işi."

Hâlâ onu unutamamış mıydı? Sözleri beni buna inandırdı. Belki de bu yüzden buradaydı. Belki de eski hayatının peşini bırakamıyordu ve onunla tek bağlantısı bendim. "Dante'yle evlenmek benim kararım değildi. Evliliklerin genellikle güç ya da strateji nedeniyle başkaları tarafından kararlaştırıldığını bilmelisin."

"Onu sevmiyorsun."

"Seninle duygularımı tartışmayacağım, Frank. Ne istiyorsun?"

"Cavallaro'ya Antonio ve benden bahsettin mi?"

"Ona Antonio'nun eşcinsel olduğunu söyledim."

"Bunu neden yaptın?" Frank öfkeyle sordu, bana doğru birkaç adım attı, patlamasıyla beni şaşırttı ama geri çekilmeme yetmedi. Başka tür erkeklere alışkındım. Frank gerçekten de yeterince korkutucu değildi.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ama Antonio'ya onun sırrını saklayacağına söz vermiştin!"

"Biliyorum ama o öldü Frank ve ben hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Antonio hâlâ hayatta olsaydı, sırrını mezara götürürdüm ama gerçek artık ona zarar veremez. Dante de zaten Outfit'ten kimseye söylemeyecektir."

"Yapmayacak mı?" Frank umutla sordu. "Peki ya ben? Ona adımı söylemedin mi?" Endişesi tüm gücüyle yüzüne geri döndü.

"Hayır. Yapmayacağım. Güvendesin, ama bunun böyle kalması için sokağımızda dolaşmayı bırakmalısın. Dante'nin adamlarından hiçbirinin seni henüz fark etmemiş olması sadece aptalca bir şans. Ve fark ettiklerinde, başın büyük belaya girecek. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve yoluna devam et."

"Yapamam," dedi Frank sessizce. "Onu özlemiyor musun? Onu geri istemiyor musun? Onu geri almak için her şeyi yapmaz mıydın?"

"Gerçekten gitmelisin. Bu bizi bir yere götürmez. Söz veriyorum güvendesiniz."

Frank kolumu tutarak uzaklaşmamı engelledi. "Valentina-"

Gölgelerin arasından soğuk bir ses "Çek ellerini," diye bağırdı ve ben bir çığlık attım. Frank arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ama Enzo oradaydı ve onu kafasından yakaladı. Dante yanımda belirdi ve kolumu çelik gibi kavradı.

Deponun kapısına doğru başıyla işaret etti. Enzo, Frank'in çırpınışlarına rağmen onu kapıya doğru sürükledi.

Dante bana ters ters baktı. "Yani ben yokken yaptığın şey bu mu? Başka erkeklerle buluşmak mı?"

"Hayır!" Böyle düşündüğü için dehşete kapılarak itiraz ettim. "Düşündüğün gibi değil."

"İki defadır evin etrafında dolanıyor patron," dedi Enzo, sonra Frank'in dizi kasığına çarpınca homurdandı.

"Açıkla," diye hırladı Dante. Enzo hâlâ Frank'in onu tekmelemesini engellemeye çalışıyordu. Frank şaşırtıcı derecede iyi bir mücadele veriyordu.

"Ben Frank," dedim çabucak, kendimi koruma arzum Frank'i koruma arzumun önüne geçmişti.

Dante'nin kolumdaki tutuşu gevşedi. "Antonio'nun sevgilisi."

Bu Enzo'nun dikkatini çekti. Antonio'yu tanıyordu. Outfit, Made Men'in birbirini tanımadığı kadar büyük bir organizasyon değildi.

Birden bir yerden silah sesleri duyuldu. Enzo haykırarak kolunu tuttu ve bu sırada Frank'i serbest bıraktı. Daha fazla silah sesi duyuldu. Bir tanesi başımın iki metre üstündeki duvara isabet etti. Dante

Beni yere itti ve önümde çömeldi, kendi silahını çekti ve ateşin geldiği yöne doğru ateş etti. Enzo kendi silahını çekti ama sağ eli işe yaramıyordu ve sol eliyle ateş etmeye alışık olmadığı belliydi. Frank bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde bizden uzaklaşıp gölgelere doğru koşuyordu. Dante silahını ona doğrulttu. Tetiği çektiğinde elini çektim ve kurşun Frank yerine yere isabet etti. "Valentina," diye hırladı Dante, tekrar nişan aldı ama Frank karanlığın içinde kaybolmuştu. Dante, kanayan kolunu tutmuş, nefesinin altında mırıldanan Enzo'ya baktı.

"Bu da neydi böyle?" Dante sordu, gözleri benimkileri tutarken öfkeyle parlıyordu.

"Bilmiyorum! Yalnız olduğunu sanıyordum. Frank silah kullanabilen birini tanımıyor bile."

"Onu vurmama izin vermeliydin. Bir daha asla böyle müdahale etme."

"O masum. Ölümü hak etmiyor."

"Saçmalık. O herif bir tuzak kurdu ve sen de tuzağa düştün," diye mırıldandı Enzo.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum. Dante başını salladı. "Seninle neden görüşmek istediğini merak etmedin mi? Belki de Ruslar ona yaklaştı ve onlara yardım etmeyi kabul etti. Seni öldürmeyi çok isterler."

"Frank bunu yapmazdı."

"Emin misin?" Hayır, emin değildim. "Bratva çok ikna edici olabiliyor. Belki de ona yüklü miktarda para teklif etmişlerdir. Para çoğu azizi günahkâr yapar."

Enzo telefonunu kaldırdı. "Takviye çağırdım."

"Hadi," dedi Dante, doğruldu ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Bunun gerçekten bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun? Frank'in yalnız olduğunu ve Antonio hakkında biriyle konuşmak istediğini hissettim."

Dante basitçe, "Biri bize ateş etti," dedi. Buna itiraz edemezdim. Ve Frank kesinlikle ateş edilen yöne doğru koşmuştu.

Nişancılar. Yavaş yavaş Dante'nin neden kimseye güvenmediğini anlamaya başlıyordum.

"Özür dilerim," dedim sessizce, ama Dante bana bakmıyordu. Daha fazla adamı kumarhane yönünden bize doğru koşuyordu. Onlara emirler yağdırdı ve onlar da saldırganları aramak için bölgeye dağıldılar.

Dante, Enzo'nun itirazlarına rağmen başka bir adama "Enzo'yu doktorumuza götür," dedi. Sonra Dante bana döndü. "Şimdi eve gidiyoruz."

Sesindeki öfke karşısında ürperdim. Dante bir eliyle belime vurarak beni ileri doğru itti. Beni arabaya doğru götürürken de, eve dönerken de konuşmadı. Başımın ne kadar belada olduğuna karar vermeye çalışarak ona doğru bakmaya devam ettim. "Gerçekten çok üzgünüm."

Beni görmezden geldi ama çenesindeki bir kas seğirdi. Yolcu penceresine doğru geri döndüm. Dante arabayı garajımıza park etti ve hemen dışarı çıktı. Onu eve kadar takip ettim. Arkamdan yürürken öfkesinin sırtımı yaktığını hissedebiliyordum. Yatak odasına girdim.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrar denedim, sonra Dante kapıyı fırlatıp beni kapıya doğru bastırınca nefesim kesildi. Onun kaslı vücudu ile kapı arasında sıkışmışım. İrkildim ve kafam karıştı ama korkmadım. Dante'nin beni incitmemek için dikkatli davrandığı belliydi.

"Neden bana itaatsizlik edip duruyorsun Valentina?" Eteğimi yukarı itti ve popomu kabaca kasıklarına ve kaya gibi sert ereksiyonuna doğru çekti. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. "Bilmiyorum," dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak.

"Bu yanlış cevap." Dante külotumu kenara itti - tayt giymiyordum, sadece askı vardı - ve iki parmağını içime soktu. Başka bir cevap vermeme fırsat kalmadan Dante parmaklarının yerine sikini geçirdi ve beni kapıya yaslayarak sikmeye başlamadan önce tek bir sert darbeye içime girdi. Bunun bir cezadan olabildiğince uzak olduğunu fark ettiğinden oldukça emindim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dante'nin beni kapıya yaslayarak becermesinin onun ceza anlayışı olmadığını çabucak anladım. Bunu takip eden günlerde anladım. Dante bana eskisinden daha da soğuk davranıyordu ve Frank ile suç ortaklarını aramakla meşgul olduğu için onu çok az görebiliyordum. Artık geceleri beni arayıp sormuyordu bile ve bunu ona itiraf edemeyecek kadar gururlu olsam da, bedenim bana tekrar dokunmasını arzuluyordu.

Bir öğleden sonra, Frank'le yaptığım berbat görüşmeden yaklaşık bir hafta sonra, evimizin lobisinde Rocco Scuderi'yle karşılaştım. "Valentina, seni görmek ne güzel," dedi ön kapıya doğru giderken.

Şaşırmış olmama rağmen gülümsedim. Scuderi bana her zaman nezaket ve saygıyla davranırdı ama onunla karısıyla ya da Aria'yla olduğu gibi kişisel bir ilişkim yoktu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi.

"Elbette." Bir Consigliere'in patronunun karısına yaklaşp ondan bir iyilik istemesi alışılmadık bir şeydi ama o aynı zamanda benim amcamdı, belki de bu işleri değiştirdi.

"Biliyorsun kızım Gianna'nın Matteo Vitiello ile evlenmesi gerekiyor, ancak evlilik konusunda hala biraz tereddütleri var."

Duyduğuma göre, tereddüt etmek Gianna'nın Matteo ile evliliği hakkındaki hislerini karşılamaya başlamıyordu bile, ama yine de başımı salladım.

"Belki onunla konuşabilirsin diye düşündüm."

Gianna'yla hiçbir zaman çok yakın olmamıştım, bu yüzden bu istek beni şaşırttı. "Aria Gianna'yla konuşsa daha iyi olmaz mı? Ne de olsa başka bir Vitiello'yla evli?"

"Gianna kız kardeşini dinlemez. Bence birinci dereceden akrabası olmayan birinin ona ulaşma şansı daha yüksek olabilir." Ben Gianna'nın kuzeniydım ama tabii ki haklıydı.

"Elbette deneyebilirim ama söyleyeceklerimi dinleyeceğine dair söz veremem."

"Yapabileceğin tek şey denemek," dedi, neredeyse teslim olmuş görünüyordu. "Özellikle değinmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Belki ona evliliğin altın bir kafese hapsolacağı anlamına gelmediğini söyleyebilirsin? Yani, kendine bir bak, çalışmana bile izin var."

Evet, ama büyük bir muafiyetim vardı. Gianna da bunu bilirdi. Dante adamlarını eşlerinin çalışması için zorlamaya başlasa bile bu Gianna'ya yardımcı olmazdı. New York'ta Vitiello'ların yönetimi altında yaşıyor olacaktı. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

"Neden sen ve ailen yarın akşam yemeğine gelmiyorsunuz?"

"Bu harika bir fikir. Böylece Gianna şüphelenmez ve sen de konuyu rahatça açabilirsin." Bir süre öpüştükten sonra başını eğerek bir kez daha teşekkür etti ve dışarı çıktı.

Kapıyı kapattım ve mutfığa doğru yöneldim. Ben içeri girdiğimde Zita akşam yemeği hazırlıyordu -görünüşe bakılırsa ricotta ile doldurulmuş Canneloni-. Gaby mutfağın bir köşesinde Dante'nin gömleklerini ütülüyordu, kumaşın kokuyu emmesi riskini ortadan kaldıracak kadar yemekten uzaktaydı.

"Zita, Scuderileri yarın akşam yemeğine davet ettim."

Zita dudaklarını büzdü. "Hazırlanmak için biraz daha zaman olsa iyi olurdu. Market alışverişine çıkmam, bir menü belirlemem ve sonra da her şeyi pişirmem gerekiyor."

"Biliyorum ama yemek yapmayacaksın."

Zita'nın dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Gaby de ütü yapmayı bırakıp bana bakmaya başlamıştı.

"Her şeyle ben ilgileneceğim. İlk evliliğimde sık sık yemek yapardım ve akşam yemeği hazırlamak istiyorum."

misafirlerimiz için."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Belli bir standart bekliyorlar." "Merak etme. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Peki ne pişireceksin?" Zita kuşkuyla sordu.

Gülümsedim. "Bu bir sürpriz. Şimdi seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım." Aval aval bakan Gaby'ye göz kırparak mutfaktan çıktım ve Dante'nin ofisine gidip kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

İçeri süzüldüm. Dante silahlarını temizlemekle meşguldü. Masasının üzerindeki bir havlunun üzerine dizilmişlerdi. "Rocco Scuderi ve ailesini yarın akşam için yemeğe davet ettim. Umarım senin için sorun olmaz?"

Bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Belli ki bana hâlâ kızgındı. "Bunun kızı Gianna ile konuşabilmen için olduğunu varsayıyorum?"

"Önce sana sordu, değil mi?"

"Ben senin kocanım. Rocco sana yaklaşmamın sakıncası olmadığından emin olmak istedi."

Bazen yazılı olmayan kuralları ve gelenekleri beni çileden çıkarıyordu. "Tabii ki."

"Zita ve Gaby'ye söylemeyi unutmayın, böylece misafirlerimiz için her şeyi hazırlayabilirler." Silahının namlusundaki yağ lekesini ovuşturdu.

"Yaptım bile. Ama yemeği kendim pişireceğim."

Bu onun gözlerini kaldırmasına neden oldu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yemek yapabiliyor musun?"

"Evet. İlk evliliğimde sık sık yemek yapardım," dedim ve belli ki yanlış bir şey söylemişim çünkü Dante'nin ifadesi yine karardı. "Frank'i henüz bulamadın mı?"

"Hayır, görmedik. Eğer biraz akli varsa muhtemelen saklanmaya başlamıştır."

Başımı salladım, sonra kapının yanında durdum. Tartışmanın Dante için bittiğini söyleyebilirdim ama işlerin bu kadar gergin olmasından nefret ediyordum.

aramızda bir şeyler olmuştu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, herhangi bir şey, ama sonra cesaretimi kaybettim ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Tekrar ocağın başına geçene kadar yemek yapmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. Zita sürekli arkamdaydı, şahin gözleriyle her hareketimi izliyordu ama ben yaptığım işten emindim. Bugünkü yemeğin her parçasını sayısız kez pişirmiştım. Başlangıç olarak Vitello Tonnato, ardından ev yapımı gnocchi ve yeşil salata ile Saltimbocca ve son olarak da Tiramisu. Gaby ve Zita'nın yanında sessizce çalışırken, ara sıra yaşlı kadının yüz ifadesindeki onaylama belirtisini görebiliyordum. Zita'ya dönmeden önce başlangıç için pişmiş dana etine eşlik edecek sos için her şeyi karıştırdım. "Sen de dener misin? İyi olup olmadığını bilmek isterim."

Böyle olması gerektiğini *biliyordum* ama Zita'ya onun katkısını takdir ettiğimi göstermek istedim. Salata için hindiba doğramayı bıraktı ve ellerini önlüğüne silerek bana doğru yürüdü. Kaşığı ton balığı sosuna daldırırken bir adım geri çekildim. Kahverengi gözlerini bana dikmeden önce yavaşça başını salladı. "Güzel." O an aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım. Gülümsedim ve saate hızlı bir bakış attım. "Üstümü değiştirmem gerek. Lekeli kıyafetlerle misafirlerimizi karşılayamam."

"Gerisini biz hallederiz," diye güvence verdi Gaby.

"Teşekkürler," dedim aceleyle yukarı çıkarken, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Scuderiler kırk dakika sonra geldiler. Teyzem Ludovica, dokuz yaşındaki Fabiano'nun omzuna elini koymuş olan kocası Rocco ile birlikte önde duruyordu. Ona dönmeden önce ailesini selamladım. "Çok uzamışsın."

Omuzlarını daha da dikleştirerek bana baktı. Babası ona öyle bir baktı ki gülümsemesi yüzünden uçup gitti. Made Men neden oğullarına karşı bu kadar katı olmak zorundaydı?

Babam her zaman üzerime titrerdi ama kardeşim ondan tek bir övgü sözcüğü bile duymamıştı. Kar yeniden yağmaya başladığında onları içeri aldım. Kışın bitmesini bekleyemiyordum. Karanlık ve soğuk, evliliğim hakkında iyimser olmayı daha da zorlaştırıyordu.

"Kızlar, Kaptan'ın karısını selamlayın," dedi Ludovica sert bir sesle.

"Ben hâlâ onların kuzeniyim. Artık Dante'yle evli olduğum için bana farklı davranmak zorunda değiller." Başiboş kar taneleriyle parıldayan kızıl saçlarıyla muhteşem görünen Gianna'ya, sonra da her geçen gün daha da güzelleşen küçük kız kardeşi Lily'ye sarıldım.

Dante bize katılmak için o anı seçti. Rocco ile tokalaştı, ardından Fabiano'nun omzunu okşadı ve Ludovica, Gianna ve Lily'nin ellerini öpmeden önce o nazik gülümsemelerinden birini takındı. Ludovica öfkeyle kızarıırken Gianna buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Dante, Fabiano ve Rocco ile birlikte önden yürüdü. Yemek masasına doğru ilerlerken ben ailenin kadınlarıyla birlikte geride kaldım.

Yemek sırasında tek bir konudan bahsedilmedi: Gianna'nın Matteo ile düğünü. Normal şartlar altında, düğüne altı aydan az bir süre kaldığını düşünürsek, bu konunun ilgi odağı olması gerekirdi ama Scuderilerin bir olay çıkmasını önlemek için çaresiz olduklarını hissediyordum. İlk iki yemek için hakkım olan övgüyü aldıktan sonra ayağa kalktım ve kaşlarını çatarak masaya bakan Gianna'ya döndüm. "Tatlı için bana yardım eder misin, Gianna?"

Başını kaldırdı, şüphesi yüzünden okunuyordu ama görgü kurallarının bunu kabul etmesini gerektirdiğini biliyordu. Sandalyesinden kalktı, annesine sert bir bakış fırlattı ve ardından sol tarafımızdaki kapıdan geçerek beni takip etti. Mutfaka doğru ilerlerken, "Annem benimle mantıklı konuşmanı istedi, değil mi?" diye mırıldandı.

"Hayır, babandı."

"Vay canına. Bana yalan söylemen gerekmez miydi? Çoğu insan böyle yapar."

Omuz silktim. "Bence gerçeği bilersen daha kolay olur."

Mutfağa girdik. Zita Tiramisu'yu kareler halinde kesip tabaklara koyarken Gaby de meyvelerle süslüyordu. "Bundan sonrasını biz devralıyoruz," dedim onlara. Anlamış görünüyorlardı. Gianna'ya küçük bir selam vererek personel odalarına doğru uzaklaştılar. Spatulayı kaptığım gibi bir Tiramisu parçasını daha tabağa koydum ve Gianna'ya etrafına ahududu, çilek, mango dilimleri ve yıldız meyveleri yaymasını işaret ettim. "Konuş bakalım," dedi Gianna.

"Matteo ile evlenmek istemediğini biliyorum."

Gianna homurdandı. "Parmaklarımı kesip yemeyi tercih ederim."

Ona bir bakış attım. "Dünyamızdaki tüm kadınlar seninle aynı sorunla karşı karşıya. Çok azı kocasını seçebilecek kadar şanslı. Görücü usulü evlilik illa ki kötü bir şey olmak zorunda değil."

"Neden? Aşk zamanla büyüyebilir diye mi?" Gianna annesinin sesini taklit ettiğini varsaydığım bir ses tonuyla konuştu.

"Evet, bu da bir seçenek."

Gianna ters ters baktı. "Hadi ama. Ben kör değilim. Bana Dante'yle aranızda aşk olduğunu söyleme. Lanet olası yabancılar gibi davranıyorsunuz." Ağzını kapattı. "Bu çok kabaydı."

Öyleydi ama aklındakini ve gerçeği söylediği için onu suçlayamazdım. "Çok uzun süredir evli değiliz."

"Birine katlanıp katlanamayacağınızı anlamak için iki ayın yeterli olması gerekmez mi? Matteo ile ilk karşılaşmamdan sonra o kibirli pislikten hoşlanmadığımı anladım."

Spatulayı yere bıraktım ve tezgâha yaslandım. "Aria ve Luca'dan ne haber? Anlaşmalı evliliğinden memnun görünüyor."

"Aria kolay lokma. Luca'yla evlenmek zorunda kalan ben olsaydım, ya o ya da ben şimdiye kadar ölmüş olurduk. Matteo da bir o kadar kötü."

"Aria kaçamayacağı bir durumdan en iyi şekilde kurtuldu. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Hayır, öyle değil. Daha cesur olsaydı kaçabilirdi."

Durakladım. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? "Kimse mafyadan kaçamaz."

Gianny omuz silkti. "Belki de kimse gerçekten denememiştir."

"Bunu deneyen çok insan oldu ama eninde sonunda geçmişiniz sizi yakalıyor."

"Biliyorum," dedi usulca, sonra tabakları işaret etti. "Artık tatlı servisi yapmamız gerekmiyor mu?"

"Evet, haklısın." Kollarımızı tabaklarla doldurduk ve yemek odasına döndük. Gianna'nın anne ve babası bana umut dolu bakışlar attılar. Dante önce Gianna'yı süzdü, sonra benim bakışlarımla buluştu. Scuderilerin bilmediği bir şeyi biliyor gibiydi: Gianna'ya kimse ulaşamıyordu. Dante ve benim hakkımdaki sözleri gecenin geri kalanında beni rahatsız etmeye devam etti. Dante ile olan evliliğimin özlediğim ilişkiden ne kadar uzak olduğunu fark etmemi sağladı.

O akşam Gaby ve Zita'nın bulaşıkları yıkamasına yardım etmeye karar verdim, meşgul olmak istiyordum. Dante içeri girdiğinde neredeyse bitirmiştik, gözleri önündeki manzarayı duygusuzca inceliyordu. Dirseklerime kadar bulaşık suyuna batmıştım. "Evinize gidebilirsiniz," dedi Zita ve Gaby'ye, iki kez söylenmesine gerek yoktu. Hemen ayrıldılar. Kollarımı bulaşık suyundan çektim ve Dante'nin bana uzattığı bulaşık bezini aldım. "Teşekkür ederim."

"Sen harika bir aşçısın."

Buraya bana bunu söylemek için mi geldiğini merak ederek ona bir bakış attım. "Yemeği beğendiğine sevindim."

Başıyla onayladı. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım, sonra yorgun kaslarımı gerdim. Dante'nin gözleri vücudumu taradı. Ne kadar yakın olduğumuzun ve seks yapmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğinin farkına vardım. Fikrini mi değiştirmişti?

"Anladığım kadarıyla Gianna ile konuşmanız pek iyi gitmemiş."

İçimi çektim. "Tabii ki olmadı. Gianna'yı görücü usulü evliliğin onu perişan etmeyeceğine nasıl ikna edebilirim ki? Dinleyeceği en son kişi benim."

Dante sertçe gülümsedi. "Haklısın." Bir adım attı. "O zaman ben işime döneyim."

Onu durdurmaya çalışmadım. Belki birkaç hafta önce baştan çıkarma girişiminde bulunabilirdim ama bugün enerjim yoktu. Dante'nin mutfaktan çıkışını izlerken tezgâha yaslandım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tekrar saate baktım. Gece yarısını geçmişti ama uyuyamıyordum. Dante'nin yakınlığını, dokunuşunu özliyordum. Scuderis'lerle akşam yemeğinden bu yana bir haftadan fazla, Frank'in kaçıp Dante'nin beni becermesinden bu yana da iki hafta geçmişti. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Yataktan kayarak çıktım ve bornoz giyme zahmetine katlanmadan odadan çıktım. Koridor karanlıktı. Merdivene doğru ilerledim, sonra yavaşça indim. Koridorun sonunda, Dante'nin ofis kapısının altından ışık sızıyordu. Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim. Bu gece istediğimi alacaktım. Sessiz muamele sona ermişti.

Dante masanın arkasındaki deri koltuğunda oturuyordu. Saçları sanki elini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınıktı. Ceketini ve yeleğini koltuğun üzerine atmış, beyaz gömleğinin üst iki düğmesini açmış ve kollarını sıvayarak güçlü kollarını ortaya çıkarmıştı. Silah kılıfını çıkarma zahmetine katlanmamıştı. Dizüstü bilgisayarında bir şeylere bakıyordu ama ben içeri girince başını kaldırdı.

Yorgun görünüyordu. "Bir sorun mu var?" Sesi kullanılmamaktan çakıllı, neredeyse büyümüş gibiydi ve onu işinden alıkoyup üst kata çekmeye daha da kararlı olmamı sağladı. Ona doğru yürürken mavi gözleri dar ipek geceliğime takıldı. "Ben de ne zaman yatağa geleceğini merak ediyordum," dedim kayıtsızca masasının etrafından dolaşıp yanında dururken.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri çıplak bacaklarımla yüzüm arasında gidip geliyordu. Birkaç ay önce gözlerindeki bakışı tanıyamazdım ama şimdi bunun arzu olduğunu biliyordum. Belki duygusal olarak kendini kapatmıştı ama vücudum kesinlikle dikkatini çekmişti. Onu iyi bir zamanda yakalamış olmalıydım: ilgisiz rolünü sürdüremeyecek kadar yorgundu.

"Las Vegas benimle temasa geçti. Görüşmek istiyorlar."

Başımı salladım ama aklımda mafya işleriyle ilgili bir sohbetten çok daha farklı bir şey vardı. Dizüstü bilgisayarına uzandım ve kapattım.

Dante kaşlarını kaldırdı. "Valentina, gerçekten ihtiyacım var... "Ona doğru eğilip yavaşça diz çökerek ellerimi kalçalarında gezdirdiğimde sözünü yarıda kesti. Büyük gözlerle Dante'ye bakarken onlara masaj yapmaya başladım. "İş bekleyemez mi?"

Dante'nin gözleri şehvetle karardı. Bana bakarken siyah pantolonunda yavaşça bir şişkinlik oluşuyordu ve bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. "Aklında ne var?" diye sordu, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. Pantolonunu zorlayan ereksiyon onu ele veriyordu elbette.

Kumaşın üzerinden ereksiyonunu avuçladım. "Bilmiyorum."

Dante karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bundan şüpheliyim." Fermuarına uzandı ve aşağı çekti, sonra sertleşmiş sikini çıkardı. Birkaç kez okşadı, başparmağıyla ağzımın içinde gezinmeden önce başparmağını zaten ön sperm sızdıran ucun üzerinde gezdirdi. Dudaklarımı yaladım, onun tadına baktım ve Dante kısık bir nefes verdi. "Benimle alay etmeyi bırak, Valentina."

Öne doğru eğildim ve dilimi küçük açıklığa daldırmadan önce şaftını tabanından ucuna doğru yavaşça yaladım. Dante başımın arkasını kavradı ve dilimi ucunun etrafında tekrar tekrar dolaştırırken, ona zar zor dokunurken beni nazıkçe yerinde tuttu.

Saçlarımdaki parmakları kıpırdadı ve beni hafifçe öne doğru itti. "Sikimi yala, Val." Bana ilk kez takma adımla sesleniyordu. Ucunu dudaklarımla kavradım ve emmeye başladım, arada bir dilimi kenarlarında gezdirmeye özen gösterdim. Dante kafa derime masaj yaparken kapüşonlu gözlerle beni izliyordu.

Onu daha derine soktum ve sonra başımı onun sevdiği şekilde aşağı yukarı sallamaya başladım. Dante'nin gözleri beni hiç bırakmadı. Kalçalarını oynatmaya başladı ve ben onu daha sert emerken başımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Geliyorum," dedi uyarırcasına. Doruk noktasına ulaştığında gerildiğini hissettim. Aleti sarsıldı ve

ağzımda patladı. Emmeye devam ederken yutmaya çalıştım. Dante inledi, hâlâ kalçalarını sallıyordu ve kapüşonlu gözleri bana sabitlenmişti. Bu anlar, onun ihtiyatlı maskesinin arkasını ara sıra görmeme izin verdiği anlardı.

Ağzımda yumuşadığını hissedebiliyordum ve onu dudaklarımdan bıraktım. İçimdeki meydan okuyan bir parça ona bunun Frank'le yaşadığım karmaşa için beni affettiği anlamına gelip gelmediğini sormak istedi ama mantıklı tarafım kazandı.

Dante elini başımdan çekti ve gözlerini sıkarak gevşedi. O bakmadığı sürece hızla ağzımı sildim ve dekoltemde leke olup olmadığını kontrol ettim. Kendi uyarılmışlığım bacaklarımdan arasında zonkluyordu. Dante kımıldadı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu ve kendimi utangaç hissetmeye başlamıştım. Ayağa kalktım ama Dante de aynısını yaptı, beyaz şık gömleği, silah kılıfı ve yarı açık elbise pantolonuyla üzerimde yükseliyordu. Gözlerini aradım ama her zamanki gibi onu okuyamadım.

Boynumu kavradı ve ağzını benimkine çarptı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi ve dili içeri kaydı. Bacaklarım masasının kenarına çarpana kadar vücudunu kullanarak beni destekledi. Kalçalarımı kavradı ve beni soğuk yüzeyin üstüne kaldırdı, bacaklarımdan arasına girdi, hala ağzı ve diliyle beni ele geçiriyor, bacaklarımdan uyuşmasına ve kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oluyordu. Tanrım, Dante öpülebiliyordu. Bunu daha sık yapmasını dilerdim.

Omuzlarımı kavradı, beni öpmeyi bıraktı ve masasının üzerine uzanana kadar beni aşağı indirdi. Ona baktım, tek istediğim gömleğinin düğmelerini koparıp onu içime almakken, kendimi hareketsiz durmaya ve bana hayran olmasına izin vermeye zorladım. Dante ne istediğimi biliyor gibiydi. Karanlık gülümsemesi geri gelmişti ve soğuk sofistikeliğin yerini vahşi ve ateşli bir şey almıştı. Dudağımı ısırdım ve bacaklarımı daha da açarak geceliğimin yukarı kalkmasına neden oldum.

Dante'nin altında ne olduğunu görebildiğini biliyordum: hiçbir şey. Külot giymiyordum.

Sert bir nefes verdi ama hala bana dokunmuyordu ve bu beni umutsuzluğun eşiğine getiriyordu. Elini tutmaya çalıştım.

ama elimden kurtuldu. "Hayır," dedi otoriter bir sesle. Sadece askerlerine emir verirken kullandığı bir sestti bu. Dünyadaki en seksi sestti ama ben ihtiyaçtan yanıp tutuşuyordum. "Dokun bana."

"Sana hâlâ kızgınlım. Seks bunu değıştirmeyecek. Emrime itaatsizlik ettin."

Ciddi olamaz. Eğer bu başka bir cezalandırma yöntemiye, kendimi kaybederim.

"Bakalım dersini almış mısınız? Şimdi bana itaat edeceksin, değil mi?"

Sesinin tınısı ve gözlerindeki bakış karşısında neredeyse inleyecektim. "Evet," dedim çabucak.

Bir adım daha geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştu. "Bacaklarını daha geniş aç."

Hiç tereddüt etmedim. Ofisinin havası ısınan bedenime karşı serinlik hissi veriyordu ama bu yakıcı ihtiyacı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Dante acele etmeden silah kılıfını çıkardı, gözlerini benden ayırmadı. "Kendine dokun."

Gözlerim büyüdü ama yine itaat ettim. O sesi kullandığında, karşı koymakta zorlanıyordum. Elim vücutumdan aşağı ve bacaklarımın arasına kaydardım. Bir yanımdan utanmıştı. Anneme göre bu kesinlikle saygıdeğer bir eşin yapacağı bir şey değildi. Ama daha büyük bir parçam, Dante'nin parmaklarımın kıvrımlarımın arasından kayışını izlerken gözlerinin kararmasından ve dudaklarının aralanmasından zevk aldı. Silah kılıfını bir takırtıyla yere bıraktı. Parmaklarımın klitorisimin üzerinde küçük daireler çizmesini izlerken yeniden sertleşmeye başlamıştı.

"Amına bir parmak sok."

Emrini yerine getirirken tahrikten titriyordum. İşaret parmağımı sıcak çekirdeğime daldırdım. Dante'nin yanağındaki bir kas esnedi ve siki tekrar hapisanesine doğru gerildi. Bana dokunmayı, beni becermeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum ama Dante kendini ve başkalarını kontrol edemeyen biriydi. Bacaklarımın arasına girdi, bileklerimi kavradı ve parmağımı dar kanalımdan dışarı kaydardım, şimdi benim için yapmasını umuyordum.

"Hayır," diye hırladı. "Parmağınla kendini becermeye devam et."

Nasıl aynı anda hem bu kadar tehlikeli hem de seksi konuşabiliyordu? Bu soğuk adam nasıl böyle edepsiz şeyleri büyük bir otoriteyle söyleyebiliyordu? Klitorisim dikkat çekmek için adeta çılgık atsa da parmağımı tekrar içime soktum. Dante bana baktı, çenesi gerilmişti. Geceliğimin üst kısmını aşağı doğru iterek göğüslerimi ortaya çıkardı. Meme uçlarım soğuktan ve Dante'nin delici bakışlarından sertleşti. Meme uçlarımı işaret ve baş parmaklarının arasına aldı ve ileri geri yuvarlamaya başladı. Sırtımı dikleştirdim ama kendimi parmaklamayı bırakmadım.

Dante'nin gömleğine uzandım ama o beni uyarmak için meme uçlarımı çimdikledi. "Hayır," diye homurdandı. Vücudumda sallanan hislerle kalçalarımı salladım, şehvetli acıdan hiç düşünmediğim kadar zevk almaya başladım. Dante'nin parmakları meme uçlarımı acımasızca büktü ve yuvarladı. Göbeğim boşalma ihtiyacıyla titriyordu. "Dante, lütfen."

Bana dik dik baktı, sonra göğüslerimden birini serbest bıraktı ve kolumu kavrayarak kendime daha fazla dokunmamı engelledi. Elimi çekti ve yanımdaki masanın üzerine koydu. Geceliğimi yukarı itti, böylece amım gözlerinin önünde çıplak kaldı. "Sakın boşalma," diye uyardı.

"Ne?" Nefes nefese kaldım ama iki orta parmağını içime soktuğunda sesim bir iniltiye dönüştü. Kaslarım onun etrafında kenetlendi, parmaklarını demir gibi kavradı. Beni yavaşça sikmeye başladı, uyarı bakışları üzerimdeydi. "Yapma Valentina."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, doruk noktasıyla savaşmaya çalışıyordum. Dante parmaklarını içime soktu ve başparmağı klitorisimi okşarken onları yerinde tuttu. Dişlerimi sıktım, vücudum spazm geçirmeye başladı.

Dante boğuk bir sesle, "Gelme," dedi.

"Dante..." Başımı ileri geri salladım, her an patlayacağımdan emindim. Dante parmaklarını içimde kıvırdı ve klitorisime sertçe bastırdı. "Şimdi," diye sertçe emretti ve salıverilmem kör edici bir güçle üzerime çöktü. Serbest bırakıldığımı haykırırken kığım masadan kalktı. Ellerim masanın pürüzsüz yüzeyinde kayarak tutunacak bir şey aradı.

"Doğru," dedi Dante, gözleri üzerimdeydi. Kendimi tükenmiş ve doymuş hissederek hareketsiz kaldım. Dante parmaklarını yavaşça içimden çekerek içime bir zevk dalgası daha gönderdi. Açık pantolonunu yerinde tutan tek şey olan kemerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Aleti sertleşmiş, kızarmış ve parlıyordu. "Arkanı dön." Masadan kaydım ve diğer tarafa dönüp öne doğru eğilmeden önce bir süre dengesiz bacaklarımın üzerinde durdum. Dirseklerime dayandım ve kıcıımı dışarı çıkardım. Omzumun üzerinden bakma riskini göze alarak, Dante'nin beni gördüğünü fark ettim. Aletini kavrayıp girişime yönlendirmeden önce popomun yanaklarını yoğurdu. Hızlı bir hareketle kendini içime gömdü. Nefes verdim ve parmaklarımı masanın kenarına doladım, Dante içime girmeye başladığında kendimi sabitlemeye çalıştım. Kendini içime daha derin ve daha derine sokarken nefesim kesildi ve meme uçlarım soğuk, pürüzsüz masaya sürtündü.

"Affedildim mi?" Nefes nefese kaldım.

Dante homurdandı. Üzerime eğildi, parmakları mememi buldu. "Seni affetmemeliyim," dedi homurtular arasında, her kelimeyi sert bir itişle vurgulayarak. "Ama nedense sana kızgın kalamıyorum."

Dudaklarımda bir sırtış belirdi ama Dante g-noktama vurup doruk noktamın gücüyle paramparça olmamı sağladığında yüzümden düştü. Dante kendi salıverilmesi onu aştığında arkamda gerildi. Bacaklarımın çökmesine saniyeler kalmıştı ve göğsüm muhtemelen masanın üzerinde sürtünmekten ağrıyordu. Dante kolunu göğsüme doladı, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı ve omzumda bir öpücük izi bırakırken hala içime pompalıyordu. Tekrar ürperdi ve kulağımı yaladı. Dante geri adım atmadan önce birkaç dakika bu şekilde kaldık. Kendimi ayağa kaldırdım. "Benimle yukarı gelir misin?" Giysilerimi toplarken sordum.

Dante tereddüt etti ama sonra başını salladı. Sevinçli ifademi ondan saklamak için önden yürüdüm. Bu büyük bir zafer gibi hissettiriyordu.

Duş aldıktan sonra yatağa girdik. Dante'nin sırtına sokuldum ve kolumu karnına doladım. Neredeyse uykuya dalmak üzereyken, eli benimkini kapladı.

Frank fiyaskosundan önce kurduğumuz rutine geri döndük. Dante geceleri beni beceriyor, yemek sırasında kumarhane hakkında konuşuyor ve bunun dışında çoğunlukla beni görmezden geliyordu. Dante bir gece önce beni ne kadar uyanık tutmuş olursa olsun, her sabah yalnız uyanıyordum.

Kramplarla uyandığım sabah da durum böyleydi. Uyandığımda şiddetli bir sabah bulantısı dalgası beni vurdu. Hışımla banyoya girdim ve midemde ne kadar az şey varsa kustum, nefes nefese kaldım ve başım döndü. Yavaş yavaş aklıma bir şüphe düştü. Adetim en az bir hafta gecikmişti. Ama adet döngülerim her zaman oldukça değişken olduğu için buna pek aldırış etmemiştim.

Hamile miydim? Yavaşça doğruldum ve yüzümü ve ağzımı yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. Mantıklı açıklama bu olurdu. Dante ve ben aylardır birbirimizle korunmadan yatıyorduk. Baş dönmemin geçtiğinden emin olunca duş aldım, ardından rahat bir pantolon ve kazak giydim, saçlarımı at kuyruğu yaptım ve aşağıya indim. Hamile olup olmadığımı öğrenmem gerekiyordu.

Taft'ı aradım ve bir eczaneye gitmem gerektiğini söyledim. Enzo'nun kolu hala alçıdaydı, bu yüzden şu anda şoförüm olarak çalışamazdı. Taft nedenini sormadı, buna sevindim. Henüz kimsenin bir şeyden şüphelenmesini istemiyordum. Kimseye söylemeden önce emin olmam gerekiyordu. Ben eczaneye gidip iki gebelik testi alırken Taft arabada bekledi. Arabaya döndüğümde, aldıklarım güvenli bir şekilde çantama saklanmıştı, Taft'a döndüm. "Lütfen beni Bibiana'ya götür." Kumarhanede çalışmaya başladığımdan beri ona daha az zaman ayırıyordum ama bu onunla paylaşmak istediğim bir şeydi.

Ona mesaj attım, böylece geldiğimi bilecekti ve onu ve kocasını yine kötü bir zamanda şaşırtmayacaktım. Neyse ki Bibiana'nın evine vardığımda Tommaso evde değildi. Vücudunda görünür morluklar yoktu ve umarım Tommaso ona daha iyi davrandığı içindir, yoksa Bibi geceyi benim evimde geçirdiği için morlukları daha iyi sakladığından emin olduğu için değil. "İyi misin?" Selamlamak için sordum.

Bibi başıyla onayladı. "Tommaso'nun son zamanlarda keyfi yerinde." Beni oturma odasına götürdü. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Çalışman gerekmiyor mu?"

"Bugün gideceğimi sanmıyorum. Leo'yu daha sonra arayıp haber veririm."

"Bir şey mi oldu?"

Çantamdan hamilelik testlerini çıkardım.

Bibi'nin gözleri büyüdü. "Hamile misin?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden bunları aldım. Öğrendiğimde senin de orada olmanı istedim."

"Vay canına. Dante şüpheleniyor mu?"

Başımı salladım. "Ona söylemeden önce emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Ona söylersen ve sonra doğru çıkmazsa sadece hayal kırıklığına uğrar." Hamilelik testlerinden birini aldı. "Peki şimdi yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım, midemde sinirler uçuşuyordu. Bibi beni misafir banyosuna götürdü. İçeri yalnız girdim. Odada benimle birlikte başka insanlar varken işeme yeteneğinde asla ustalaşamamıştım. İşim bittiğinde iki testimi de lavabonun kenarına bıraktım ve kapıyı açtım. İkimiz de testlere bakarken Bibi kolunu belime doladı.

Birkaç dakika sonra, "Sanırım zamanı geldi," dedi.

"Tamam." Testlere uzandım ve derin bir nefes alarak onlara baktım. İkisi de pozitif çıktı. "Hamileyim."

Bibi bana sıkıca sarıldı. "Bu harika! Senin adına çok sevindim. Dante öğrendiğinde çok gurur duyacak. Çocuk sahibi olmak için yeterince bekledi ve sen sonunda ona bir çocuk veriyorsun. Ona bugün söyleyecek misin?"

Bunu düşündüm. "Sanırım jinekoloğumdan onay almalıyım. Dediğiniz gibi, ona söylemeden önce kesinlikle emin olmalıyım." Bir diğer neden de bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım olmasıydı. Her zaman çocuk istemiştim ve Dante ve ben hiçbir zaman karşı önlem almamıştık, ama şimdi biliyordum ki

bir yıldan kısa bir süre içinde bebek sahibi olacağımı öğrendiğimde sinirlerim bozuldu.

"Bunu bir sır olarak saklayamazdım. Özellikle de Tommaso hamile kalmamı çok istediği için."

"Belki birlikte hamile kalırız. Bu harika olur." Gülümsedi.

"Hadi, doktorunu ara."

"Yapacağım," dedim gülerek. O benden daha çok sevinmiş görünüyordu.

Her zamanki gibi ertesi gün için bir randevu aldım. Jinekologum Outfit ile ilişkiliydi, bu yüzden asla uzun süre beklemek zorunda kalmadım.

O akşam Dante'yle birlikte yemeğe oturduğumuzda gerçek dilimin ucundaydı. Hâlâ midem bulanıyordu ve Zita'nın lezzetli lazanyasından birkaç ısırıktan fazlasını yiyemedim. Şarap kadehime dokunulmadı ve sadece birkaç yudum su içebildim. Dante şarabının üzerinden bana baktı. "İyi misin? Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Belki de mide gribine yakalandım."

Dante'nin kaşları çatıldı. "Zita'ya sana çay ve tavuk çorbası yapmasını söyleyeyim mi?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkürler, ama sanırım erkenden yatacağım." Ayağa kalktım ve bir baş dönmesi dalgası beni yakaladığında masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Dante hemen yanımdaydı. "Doktoru çağırayım mı?"

Başımı salladım, sonra bu hareketten pişmanlık duydum. "Hayır. Uzandığımda kendimi daha iyi hissedeceğim." Dante beni yukarı çıkarırken yanımdan ayrılmadı, eli kalçamda duruyordu.

Dante beni izlerken pijamalarımı giydim. Sonra yorganın altına girdim. "Sana katılmamı ister misin?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Seks için yeterince iyi olduğumu sanmıyorum."

Dante yatağın üzerine tünedi. "Valentina, kastettiğim bu değildi. Ben o tür bir piç değilim."

"Sadece düşündüm ki..." Sözümü kestim. "Bana genellikle sadece benimle yatmak istediğinde yaklaşıyorsun."

Dante nefesini verdi, sonra başını salladı. "Uyuyana kadar sana eşlik etmemi ister misin?"

Muhtaç görünmek istemiyordum ama bundan da öte onun benimle kalmasını istiyordum. Bebeği vücudumda büyüyordu ve eğer jinekoloğum testlerin sonucunu onaylarsa ona söyleyecektim. "Seni işten uzak tutmak istemiyorum."

Dante koltuk başlığına yaslandı, ayakkabıları çarşafa değmesin diye bacakları kenardan sarkıyordu. Ona yaklaştım ve başımı karnına yasladım. Parmakları kafa derime masaj yapmaya başladığında gözlerim kapandı. Belki bir bebek bizi birbirimize daha da yakınlaştırırdı. Outfit'teki bazı çiftler için işe yaramıştı.

Ertesi gün jinekoloğum hamileliğimi ve yedi haftalık olduğumu doğruladı.

Sonrasında eve geldiğimde heyecanımı ve gerginliğimi zar zor kontrol edebildim. Dante ofisinde değildi. Bibi'yi aradım ve mutfaktan birkaç parça sade tost alıp kanepeye uzandım, bu şekilde tostun içeride kalacağını umuyordum. Jinekoloğum mide bulantımın birkaç hafta sürebileceğini söylemişti ama ben gerçekten de sabah bulantısını çok kısa bir süre yaşayan şanslı insanlardan biri olmayı umuyordum.

Çarparak kapanan bir kapının sesiyle uyandım ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde doğruldum. Oturma odasında uyuyakaldığımı fark etmem bir anımı aldı. Ağır adımlar oturma odasının kapısını geçti, sonra lobinin arkasına doğru çekildi. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi ve saçımı düzelttikten sonra Dante'nin ofisine doğru yöneldim. Kapı her zamanki gibi kapalıydı. Kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Dante masasının arkasında oturuyordu, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Kapı aralığına yaslandım. Yukarı baktı ama bir şey söylemedi.

"Ne oldu? Ruslar sana sorun mu çıkardı?" Frank'ten söz etmedim, Dante'ye yaptığım hatayı hatırlatmak istemedim.

Dante sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "Hayır, bu sefer sorun Ruslar değil," dedi soğuk bir sesle. "Kendi insanlarımız bu görevi üstlendi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Adamlarınızdan biri size ihanet mi etti?"

"Görünüşe göre bir düğün olmayacak."

"Gianna ve Matteo arasında mı demek istiyorsun? Neden? Yine mi kavga ettiler?"

"Bir kavga Matteo'yu Scuderi denen kızın karısı yapmaktan alıkoyamazdı. Ona kafayı takmış. Hayır, kız kaçtı."

Odaya girdim ve masanın kenarına tünedim, haber karşısında şaşkına dönmüştüm. "Gianna evden mi kaçtı? Peki korumalarından kaçmayı nasıl başardı?" Scuderi'nin onu bir saniye bile gözden uzak tutacağından şüpheliydim. Bunun için fazla dengesizdi.

"Rocco ile bir görüşme yaptım ama henüz tüm detayları bilmiyorum."

"New York bu durumdan hiç memnun olmayacak. Bunun onlarla aramızda yeniden savaşa yol açacağını mı düşünüyorsun?"

Dante'nin dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bundan şüpheliyim. Gianna kız kardeşi Aria'yı ziyaret ederken kaçtı, yani bu bizim olduğu kadar Vitiello'nun da hatası."

"Suç onlarda o zaman. Onların bölgesindeyse bu nasıl bizim suçumuz olabilir?"

"İnsanlar Scuderi'nin kızlarını doğru yetiştirmediğini söyleyecek. Bazıları bir Consigliere'in kendi kızını bile kontrol edemezken askerlerini nasıl kontrol edebileceğini merak etmeye başlayacak. Hatta çok azı, kızının başıboş dolaşmasına izin veren birinden tavsiye almamın beni kötü yansıttığını söyleyebilir."

"Bu çok saçma. Gianna her zaman gürültücü olmuştur. Kardeşleri gayet usludur, bu yüzden kimse Scuderi'yi ya da sizi suçlayamaz." Gianna'nın onun hakkında söylediklerini hatırladım.

onunla konuştuğumda kaçtı. Bunu daha ciddiye almalı mıydım? Sadece stres attığını düşünmüştüm.

"Ben o kadar emin değilim. Aria'nın kız kardeşinin kaçmasına yardım etmediğini kim söylüyor?"

Gözlerim büyüdü. "Ama Gianna'nın Aria'nın kayınbiraderiyle evlenmesi gerekiyordu. Kız kardeşinin kaçmasına yardım etseydi kendi kocasına ihanet etmiş olurdu."

Dante başını salladı, yüzünde hâlâ aynı soğuk gülümseme vardı. "İşler çok tatsız bir hal alacak."

Dalgınca karnımı ovuşturdum. "Ne yapacaksın? Matteo düğünü iptal etti mi?"

"Oh, hayır. Matteo'nun düğünü iptal etmeye niyeti yok. Gianna'yı bulmaya kararlı. Onu aramaya başladı bile." İçini çekti. "Scuderi Matteo'yla birlikte iki askerini gönderiyor. Üçü birlikte kızın izini sürebilirler. Onlar profesyonel ve kız da gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen, korunaklı bir kız."

İçimde yeni bir hastalık dalgasının yükseldiğini hissediyordum ama buna karşı koydum. "Gianna'yı hafife alma. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da odur."

"Olabilir. Ama aynı zamanda öfkeli biri ve bu da eninde sonunda hata yapmasına yol açacaktır."

Midem tekrar çalkalanırken dişlerimin arasından derin bir nefes çektim. Dante yüzümü inceledi. "Solgun görünüyorsun. Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun? Belki de doktorla konuşmalısın."

"Hayır, ben..." Cümlemi tamamlayamadan bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöktü. Dante'nin ofisinden çıkıp misafir banyosuna doğru koştum. İkinci kattaki ana banyoya ulaşamayacaktım. Tuvalet eğildiğim anda, o sabah yediğim azıcık şeyi boşalttım. Safra boğazımda yandı. Klozete tutunurken bir an için gözlerimi kapattım. Bu baş dönmesine yardımcı olmadı, hatta mümkünse işleri daha da kötüleştirdi. Arkamda adım sesleri duyduğumda ve Dante'nin siyah Budapeşte ayakkabıları çevresel görüşümde belirdiğinde gözlerim açıldı. Çabucak sifonu çektim ve sendeleyerek

ayağa kalktım. Dante sallanırken beni sabitlemek için kolumu kavradı. "Valentina?" Sesi kafa karışıklığını yansıtıyordu.

Lavabonun üzerinde ağzımı çalkaladım ve yüzümü yıkadım. Tüm bu süre boyunca Dante'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona döndüm ve titrek bir şekilde gülümsedim. "Ben iyiyim."

Dante ikna olmuş görünmüyordu. Beni lobiye kadar takip etti ve sonra üst kattaki yatak odamıza çıktı. Gömleğimi değiştirmek istedim. Kusmuk koktuğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Dante'nin şüphelendiğini biliyordum ama Gianna yüzünden bu kadar kötü bir ruh halindeyken ona bebeğimizden bahsetmek istemiyordum. Bunu biraz daha gizli tutmayı tercih ettim.

Dante belime dokundu. "Sır saklamandan nefret ettiğimi biliyorsun. Bunu alışkanlık haline getirme."

Bakışlarını karşıladım ve avucumu karnıma bastırdım. Dante hareketi takip etti, vücudu gerginleşti.

"Hamileyim," dedim sessizce, umutla. Ne beklediğimden emin değildim. Dante'nin aşırı duygusal bir tip olmadığını biliyordum ama en azından bir sevinç titreşimi ummuştum. Ama yüzünde sadece şüphe vardı. Bir adım geri çekildi, gözleri sert ve hesapçıydı. "Hamile misin?"

"Evet. Biz hiç korunmadık, bu yüzden neden bu kadar şaşırmış gibi davrandığını anlamıyorum. Benimle evlenmenin nedenlerinden biri de bir varis değil miydi?"

"Babamın tekrar evlenmemi istemesinin nedeni buydu."

"Yani çocuk istemiyor musun?"

Dante'nin ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Benim mi?"

Şimdi ondan sendeleyerek uzaklaşma sırası bendeydi, şok ve acı içime çökmüştü. Bir şey söyleyemedim bile. Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi sormuştu? Duygusal bir çöküşün eşiğindeydim.

Dante alçak bir sesle, "Soruma cevap ver," dedi.

"Tabii ki senin çocuğun. Yattığım tek erkek sensin. Böyle bir soruyu nasıl sorarsın? *Bu ne cüret?*"

"Yaptığın her şeyin kaydını tutmuyorum ve çalıştığın kumarhaneye sık sık gelen ve seninle bir gece geçirmeye hayır demeyecek pek çok erkek var. Benden bir şeyler saklamayı alışkanlık haline getirmişsin. Sana Frank'i hatırlatmama gerek var mı?"

Duyduklarıma inanamıyordum. İnanmak da istemiyordum. Hayal kırıklığı ve öfke dolu gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Hamile olmak öfkeme ve duygusallığıma pek yardımcı olmamıştı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Benden bu şekilde şüphe etmen için sana hiçbir sebep vermedim. Ben bu evliliğe sadığım. Sana Frank'ten bahsetmemekle seni aldatmak arasında fark var."

Dante hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "İlk karım ve ben yıllarca hamile kalmaya çalıştık. Hiç işe yaramadı. Sen ve ben evleneli dört aydan az oldu ve sen şimdiden hamilesin."

"Neden bu imkansızmış gibi davrandığınızı anlamıyorum. Eğer ilk eşiniz kısır, açıklamanız bu olmalı. Hiç doktora danışmadınız mı? Yoksa kısır olanın siz olduğunuzu mu düşündünüz?"

"Neden hamile kalamadığınızı öğrenmek için hiç doktora gitmedik. Bu seni ilgilendirmez. İlk evliliğimi seninle tartışmayacağım."

Neden hiç doktora danışmadığınızı biliyordum. Made Men'in aptal gururu. Boşa kürek çektiklerinin söylenmesi riskini almaktansa cehalet içinde yaşamayı tercih ediyorlardı. "Çok kötü. Şimdi bunu tartışıyoruz. Neden öğrenmek istemediğini biliyorum. Gerçeği bilmek istemedin, çünkü karının hamile kalamamasının senin hatan olmasının seni daha az erkek yapacağından endişelendin. Ama artık senin hatan olmadığını biliyoruz. Kısır olan Carla'ydı." İfademden dolayı içten içe irkildim. Ölmüş bir kadın hakkında kötü konuşmak istemedim.

Dante başını salladı. "Sana Carla hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Neden olmasın? Onu hala sevdiğin için mi? Hayatına devam edemediğin için mi?" Sertleşti. "Carla'yı kaybettiğin için üzgünüm, ama ben

artık karın." Birden içimde biriktirdiğim her şey yüzeye çıkıverdi.

Dante'nin kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum ve kaybetmesini istiyordum. Onun sofistike sakinliğinden, soğuk mantığından bıkmıştım. "Bana bir fahişe gibi davranmandan bıktım. Gündüzleri beni görmezden geliyorsun ve geceleri seks için bana geliyorsun. Şimdi de beni seni aldatmakla mı suçluyorsun? Bazen beni uzak tutmak için bilerek incittiğini düşünüyorum. Ne zaman hayatına devam edeceksin? Karın öleli dört yıl oldu, kendine acımayı bırakıp hayatın devam ettiğini anlamamanın zamanı geldi. Ne zaman ölü bir kadının anısına sarılmayı bırakıp hayatında seninle birlikte olmak isteyen biri olduğunu fark edeceksin?"

Dante hiçbir uyarıda bulunmadan önümdeydi, gözleri öfke ve kederle parlıyordu. "Onun hakkında konuşma."

Çenemi kaldırdım. "O öldü ve geri gelmeyecek, Dante."

Ellerini iki yanında kenetledi. "Onun hakkında konuşmayı kes." Sesinde belli belirsiz bir uyarı vardı.

"Yoksa ne olur?" Dante'nin gözlerindeki öfke sırtımdan aşağı bir korku titremesine neden olsa da söyledim. "Bana vurmak mı istiyorsun? Hadi vur. Beni başka bir adamın çocuğunu taşımakla suçlayarak sırtıma sapladığın bıçaktan daha kötü olamaz." Bu tam olarak doğru değildi. Eğer bana karşı elini kaldırırsa, bu evlilik sonsuza dek biterdi. Dünyamızdaki bazı kadınların fiziksel şiddeti kabul ettiğini biliyordum, birçoğunun bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu, Bibiana da onlardan biriydi, ama böyle bir adama asla boyun eğmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim. Aptal gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama onları geri çekmeye zorladım. Dante'nin önünde ağlamayacaktım.

"Onun anısını onurlandırmak ve zihnindeki imajını korumakla o kadar meşgulsün ki bana ne kadar kötü davrandığının farkında değilsin. İlk eşini kendi hatan yüzünden kaybettin ama beni kaybedeceksin çünkü onu bırakamıyorsun."

Dante bana baktı, tamamen donmuştu. Gözlerindeki sayısız duyguyu okumak imkansızdı ve ben de

Zahmet etmekten yorulmuştı. Yanından geçtim ve beni durdurmaya çalışmadı. Hiç hareket etmedi. "Ben misafir yatak odasına taşınacağım. Yatak odamızda bana ve geçmişin anılarına yetecek kadar yer yok. Eğer bu evliliğe bir şans vermek istediğine karar verirsen, o zaman bana gelip söylediklerin için özür dileyebilirsin. O zamana kadar, bizimle işim bitti."

Merdivenlerden aceleyle çıktım. Dante beni takip etmeye çalışmadı. Misafir yatak odaları konuklar için her zaman hazırды. İlkine girdim, kapı arkamdan kapandığında sevindim. Sürünerek yatağa girdim. Belki bugün evliliğimin kaderini mühürlemiştim ama her şeyin eski haline dönmesine izin veremezdım. Temiz bir sayfa açmayı tercih ederdim. Elbette Dante'den boşanamazdım ve o da buna asla izin vermezdi, istediğimden değil ama evli olmamıza rağmen tamamen ayrı hayatlar sürebilirdik. Bizim dünyamızdaki pek çok çift bunu yaptı. Günlerimize eskisi gibi devam eder, ayrı yataklarda uyur ve toplum içinde evli çifti oynardık. Çocuklarımızı birlikte büyütmek zorundaydık ama zaten çoğu erkek bu konularda geri planda kalırdı. Sonunda Dante Club Palermo'ya sık sık gitmeye başlayacak ya da pek çok Made Men'in yaptığı gibi bir metres bulacaktı ve ben de tüm enerjimi çocuklarımıza bakmaya odaklayacaktım. Pek çok kadının durumu daha kötüydü ve yine de geleceğimi çizdiğim fikri beni hasta ediyordu ama Dante bana o korkunç şeyleri söylememiş gibi davranamazdım.

Artık benim elimde değildi. Dante geçmişte yaşamak mı yoksa benimle bir geleceğe doğru ilerlemek mi istediğine karar vermek zorundaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dante özür dilemedi. Ne kavgamızın ertesi günü, ne de ondan sonraki haftalarda. Belki de bu sürpriz olmamalıydı. Bibi'yle birlikte jinekoloğa on haftalık kontrole gittim. Dante'ye bundan bahsetmedim bile. Hamile olduğum gerçeğini görmezden gelmek istiyorsa, bu onun sorunuydu.

Randevudan bir hafta sonra Dante'nin kız kardeşi Ines ve kocası Pietro bizi ziyarete geldi. Dört hafta önce üçüncü çocuğunu doğurduğu için Ines'i düğünden bu yana sadece iki kez görmüştüm. Çoğu zaman çok yorgun olduğum için akşam yemeğini Zita hazırlamıştı.

"Onu tutabilir miyim?" Ines kızını araba koltuğundan kaldırdığında sordum. Yüzüme baktı, sonra dudaklarının önünde küçük tükürük baloncukları olan ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli görünen bebeği bana uzattı. İkizler arka planda didişiyorlardı ama ben gözlerimi kolumdaki yumuşacık kızıdan alamıyordum. Onu oturma odasına götürdüm, ona mırıldandım. Kafamı kaldırdığımda Dante gözlerinde sıcaklığa yakın bir şeyle beni izliyordu. Bakışlarımı hemen indirdim. Yemekten sonra Ines ve ben konuşmak için kütüphaneye geçtik, erkekler ve ikizler oturma odasında kaldılar. Ines kızını emzirmeye başladı, sonra bana bilmiş bir bakış attı. "Hamilesin, değil mi?"

"Nereden biliyordunuz? Henüz kimseye söylemedik." İstemediğimden değil ama bunu halka duyurmak isteyip istemediği Dante'nin kararıydı.

"Yemek boyunca hiç şarap içmedin ve sürekli karnına dokundun."

Kızardım. "Bu kadar açık olduğunun farkında değildim." "Muhtemelen bir erkek için değil.

Henüz göstermiyorsun."

"Lütfen ailene bundan bahsetme. Dante'nin insanların bilmesini istediğini sanmıyorum."

Ines kızının yerini değiştirdi çünkü kız düzgün bir şekilde bağlanamayacak kadar huysuzdu. "Neden olmasın?" Bir yıldan kısa bir süre içinde bunun ben olacağımı düşünmek garipti.

Omuz silktim.

"İkinizin sorunları mı var? Hamile olduğun için mutlu değil mi?"

"Sanırım bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı var."

"Aptalca bir şey yaptı, değil mi? O benim kardeşim. İnatçı olabileceğini biliyorum."

"İnatçılık onu tanımlamaya yetmez bile. Yanlış bir şey yaptığında sizden hiç özür diledi mi?"

Ines güldü. "Hayır. Bazen gerçek kelimeleri söyleyemediğini düşünüyorum. Çoğu zaman ben pes edene ve artık ondan bir özür beklemeyene kadar sorunu görmezden gelmeye çalışıyor."

Bu tanıdık geldi.

"Carla'nın ölüm yıldönümüne bir hafta var."

"Oh," dedim, donakalmıştım. Bunu tamamen unutmuştum.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Dante o gün özellikle kötü bir ruh halinde oluyor. Belki de ondan uzak durmaya çalışmalısın."

Bu sorun olmazdı.

Sabah bulantılarım nihayet durmuştu ve fiziksel olarak kendimi mükemmel hissediyordum. Carla'nın ölüm günü olan 1 Haziran'dast misafir odasından çıktığımda Dante'nin ya evden çıkmış ya da ofisinde saklanıyor olmasını bekliyordum. Carla'nın eski eşyalarını sakladığı odanın kapısının aralık olduğunu görünce irkilerek durdum. Karıştırma seslerini duyabiliyordum. İçeride birlikte çekilmiş eski fotoğraflarına mı bakıyordu? Ines'in ne dediğini hatırladım. Dante'yi rahat bırakmam gerektiğini söylemişti ama yatak odamızdan taşınalı beş haftadan fazla olmuştu. Yakınlaştığımız anları özlemiştim. Yine de gurur beni olduğum yere mıhladı. Dante'nin

Kapı açıldı ve Dante bir taşıma kutusu taşıyarak kapının önünde durdu.

Özür dileyerek gülümsedim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Gözlerim hareket eden kutuya kaydı. "Ne yapıyorsun?" "Bu kutuları evden dışarı taşıyorum."

"Hepsi mi?"

Başıyla onayladı. "Enzo ve Taft mobilyaları daha sonra söküp atacaklar."

Yutkundum. "Neden?"

"Odayı daha iyi kullanabiliriz. İyi bir çocuk odası olur."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Bu doğru. Ama henüz çocuk odası için mobilyamız yok."

Dante boğazını temizledi. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde alışverişe çıkabilirsin."

"Yalnız mı?"

"Ben de seninle gelebilirim."

Başımı salladım. "Eğer istediğin buysa."

Hiçbir şey söylemedi. Neden bunu ikimiz için de kolaylaştıramıyordu? Rahatlamak için dizlerimin üzerine çökeceğimi mi düşündü? Özür bile dilemedi. İlk kez anne baba olacağımızı kabul ediyordu ve bunu sadece dolaylı olarak yapıyordu. Çocuğumun babası olduğunu bile kabul etmemişti.

"Kutuları taşımak için yardımına ihtiyacın var mı?" Odada onun arkasında yığılı duran kutulara doğru başımı salladım.

"Hayır. Ağır bir şey taşımamalısın."

"O kadar ilerlemedim." Yine sessizlik ve okuyamadığım bir ifade. Arkamı döndüm, aşağı inip kahvaltı etmeye hazırdım. "Yatak odamıza geri dönmeni istiyorum Val."

Durdum. Emir gibi ifade edilmiş bir ricaydı. Özür dilememişti. Tüm bunlara rağmen, "Tamam." dediğimi duydum.

O akşam yatak odamıza döndüm ve Dante'nin elleri sırtımı ve popomu ovmaya başladığında ve 'Seni istiyorum' diye fısıldadığında, başımı salladım ve dokunuşunun altında rahatladım.

Birkaç gün sonra, Bibi'nin evinden ayrıldıktan sonra, son birkaç gündür yeniden alevlenen mide bulantıma karşı bir şeyler almam için Enzo'nun beni eczaneye götürmesine izin verdim. Her zamanki gibi Enzo beni yalnız bırakmak için arabada kaldı. Bibi benden hamilelik testi de istemişti çünkü hamile olduğundan şüpheleniyordu ama Tommaso'nun bunu öğrenmesini istemiyordu; şüpheleri doğru çıkmadığında Tommaso çok öfkelenecekti. O adam onu hak etmiyordu. Hamilelik testlerinin olduğu reyona doğru yürüdüm.

"Val," diye fısıldadı biri. Yavaşça döndüm, bu sesi bir yerlerden tanıyordum.

İlk kocamın yüzüne bakarken yaşadığım şok beni yere yapıştırdı. Saçları omuz hizasındaydı ve eskisinden çok daha açık renkti. Muhtemelen ihtiyacı olmayan gözlükler takıyordu ve biraz kilo almıştı. Neredeyse tanınmaz haldeydi, özellikle de giyim tarzıyla. Ne giyeceğini pek düşünmeden yataktan fırlamış bir üniversite öğrencisi gibiydi. İyi bir maskeli baloydu.

"Antonio?" Titreyerek sordum, kendimi baygın hissetmeye başlamıştım. Gerçekten karşımda, hayatta ve tek parça olduğuna inanamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Cesedini bulmuşlardı; kafası olmayan, fena halde yanmış bir ceset. "Şşşt," dedi çabucak. "Çok yüksek sesle değil."

Antonio bana yaklaştı ve sıkı bir sarılmayla beni kendine çekti. İlk başta kaskatı kesildim ama sonra kucaklaşmanın içine gömüldüm. "Acele etmeliyiz. Korumanı dışarıda arabanın içinde gördüm. Şüphelenip içeri girmesini istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Geri çekildim, gözlerim yüzünün tanıdık çizgilerinde gezindi. "Yaşıyorsun."

Gülümsedi. Gülümsemesi hafiften bozulmuştu. "Öyleyim."

"Frank biliyor mu?"

"Evet, bu yüzden sizinle görüşmek istedi. Onu ben gönderdim." "Neden bana söylemedi?"

"Çünkü önce senin sadakatini anlamasını istedim."

Sadakatim mi? Antonio, Dante'ye ondan bahsedeceğimden mi endişelenmişti? Kaşlarımı çattım. "Tamam... Onunla buluştuğumda neden biri beni öldürmeye çalıştı?"

Antonio güldü. "Seni öldürmeye çalışmadım. Başının birkaç metre yukarısına nişan aldım. Frank'e yardım etmek zorundaydım. Bir şey yapmasaydım Dante onu öldürecekti."

Yine de bana yakın bir yere nişan alması hoşuma gitmemiştir. Kurşunlar başımın iki adımdan daha az yukarısındaki duvara isabet etmişti. "Yani bunca zamandır oradaydın ve bana söylemedin mi?"

"Ben dışarı çıkmak üzereyken Dante ve koruması geldi. Her şeyi mahvetti."

"Enzo hiçbir şey fark etmeden beni buraya kadar takip etmeyi nasıl başardın?"

"Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. O adamı her an alt edebilirim."

Başım dönüyordu. Ondan bir adım geri çekildim. "Mezarının başında ağladım! Aylarca yasını tuttum."

"Biliyorum," dedi. "Ama sana planımdan bahsedemezdim."

"Neden? Frank'e anlatmakta bir sorun yaşamadın."

Antonio bana yalvaran bir bakış attı. "Seni bu işe bulaştırmak istemedim. Bu çok tehlikeli olurdu."

"Buldukları ceset kimdi? Yanında senin en sevdiğin bıçak vardı."

"O sadece evsiz bir yabancıydı," dedi küçümseyerek.

"Onu öldürdünüz ve sizi Ruslar öldürmüş gibi mi gösterdiniz?"

Antonio başını salladı, gözlerinde gururlu bir parıltı vardı.

"Beni dişlerimin arasından teşhis etmeye çalışmasınlar diye kafasını kestim."

Gözlerimi diktim. "Outfit seni bulduktan sonra intikam almak istedi! Ruslara saldırdılar ve birkaçını öldürdüler."

"Ruslar ölümü hak ediyor. Dünya onlar olmadan daha iyi bir yer."

Tanıdığım pek çok insan olmasaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu. "Bana söylemediğine inanamıyorum. Seninle sana yardım etmek için evlendim ve sen beni planına dahil edecek kadar bana güvenmedin. Belki benim de bu hayattan çıkmak istediğimi hiç düşündün mü?"

"Sana güvenmiştim. Hâlâ da güveniyorum Val. Daha fazla güvendiğim çok az insan var ama seni bu işe bulaştıramazdım. Seni nasıl yanımda götürebilirdim ki? Senin ölümünü de taklit etseydik şüpheli görünürdü."

Bunun nasıl daha şüpheli görüneceğini anlayamadım. Evimizde bir suç mahalli oluşturup iki cesedi yakabilirdik. Ama Antonio'yu takip edebilmek için masum birinin ölmesini istemezdim. Antonio'yu evliliğimizin başındaki gibi sevmiyordum.

"Ve dürüst olun, bu hayatı gerçekten geride bırakmak ister miydiniz?"

Başımı salladım. Bildiğim tek hayat buydu. Normal bir toplumda nasıl yaşayacağımı bile bilmiyordum. Yüzünü taradım. "Ama neden buradasın? Eğer bu hayatı geride bırakmak istiyorsan, benimle buluşman pek de akıllıca değil. Neden hâlâ Chicago'dasın ki? Karayipler'de ya da Güney Amerika'da bir yerlerde mafyadan kurtulmuş özgürlüğünün tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?"

"Dante Cavallaro ile evlendiğinizi duydum."

Alay ettim. "Buraya bunun için dönmedin. Bunun için neden saklanmaktan vazgeçesin ki? Güvendeydin."

Antonio başka tarafa baktı. Soruma cevap vermeye isteksiz olduğu belliydi. "Denedim. Frank ve ben farklı bir hayat denedik, normal bir hayat. Bir süre Meksika'da rahatça yaşayacak kadar param vardı ve sonra planımız iş bulmak, normal insanlar gibi yaşamaktı."

"Ve?"

"Yapamadım Val. Çalışmayı denedim ama bir hiçmişim gibi çalışmak, çerez parasına çalışmak, parasız yaşamak onur kırıcıydı. Aklımı kaçırarak kadar sıkılmışım. Bir süre Frank için uğraştım ama o mutsuz olduğumu fark etti ve Chicago'ya dönmeye karar verdik."

"Ama neden?" diye sordum. "Dante'nin ofisine elini kolunu sallayarak girip ona hayatta olduğunu söyleyemezsin. Outfit'ten ayrılarak yeminini bozdun. Onlara ihanet ettin. Seni kollarını açarak karşılamayacaklardır."

Antonio acımasızca başını salladı. "Biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bir şey kafama dank etti. "Seni affetmesi için Dante'yle konuşmamı mı istiyorsun? Hayatını kurtaracak çılgınca bir yalan uydurmamı mı istiyorsun?" Dante'nin Antonio'nun kafasına bir kurşun sıkmasını engellemek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey olduğundan emin değildim. Mafyanın en önemli kuralını çiğnemişti. Outfit'ten öylece ayrılamazdın. Ömür boyu sürerdi.

Antonio omzumu tuttu, gözleri yalvarır gibiydi. "Elimde olsa yaptıklarımı geri alırdım. Seni geride dul bir kadın olarak bırakmazdım. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Val?"

Yavaşça nefes verdim. "Biliyorum Antonio. Beni kız kardeşin gibi sevdiğini birden fazla kez söylemiştin."

Antonio bizi daha da yakınlaştırdı. "Belki seni bundan daha fazla sevebilirim. Belki tekrar denersek, sahte bir çiftten daha fazlası olabiliriz."

"Ne diyorsun sen?"

"Eski hayatıma, sana dönmek istiyorum. Bu sefer gerçekten denemek istiyorum."

Hayatımda hiç olmadığım kadar kafam karışmıştı. "Antonio, Frank sende. Ne olmuş ona? Sen eşcinselsin."

Antonio gözlerimi kaçırdı. "Biliyorum. Ama sen muaf olabilirsin. Bir kocanın davranması gerektiği gibi davranırsam Frank'in umurunda olmaz. Paylaşmaktan çekinmez."

Gözlerimi kırptım, gülmenin eşiğindeydim. "Ne istiyorsun... aşk üçgeni mi?" Buna başka ne diyeceğimden bile emin değildim. Bu çok

düşünmek bile saçma.

Antonio bana en sevimli gülümsemesini verdi. Birlikte geçirdiğimiz gençliğimizin anılarını canlandıran, beni daha önce sayısız kez manipüle etmiş olan gülümseme.

"Artık Dante ile evliyim. Sen artık benim kocam bile değilsin. Öldüğün ilan edildi."

"Ama ben ölmediysem Dante'yle evli olamazsın, çünkü evliliğimiz hâlâ geçerli."

"Dante'nin senin bu çılgın önerini kabul etmekte isteksiz olabileceğinin farkındasın, değil mi?" Dedim. Bu gerçeküstü bir durumdu. Belki de bu konuşma gerçekleşmiyordu. Belki de uyuyordum ve rüya görüyordum.

"Evet. Buna izin vermez ve hayatta olduğumu öğrenirse beni öldürür. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Dehşet, kurşuni bir ağırlık gibi kemiklerime yerleşti. "Ne tür bir yardım?"

"Dante'yle evlenmek istemediğini biliyorum. O her zaman soğuk bir piç oldu. Onunla mutlu olamazsın."

"Antonio," dedim yalvarırcasına. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Chicago'ya dönmeye karar verdiğimde, Cavallaro'ların Outfit'i yönetme şeklinden, özellikle de yeni kurallarıyla Dante'den pek hoşlanmayan birkaç eski arkadaşımla temasa geçtim. Onlara Cavallaro'nun yönetimi altında hizmet etmekten bıktığım için sahte ölüm düzenlediğimi söyledim. Beni kollarını açarak karşıladılar. Onlar da en az benim kadar değişim istiyorlar. Dante çok uzun süredir Capo değil. Bu, değişimi zorlamak için mükemmel bir an."

Bunun nereye varacağından endişelenerek yutkundum. "Kim bu arkadaşlar?"

Antonio başını salladı. "Sana söyleyemem ama onlar Outfit için en iyisini istiyorlar. Onlar iktidara geldikten sonra güvenle geri dönebilir ve tekrar Outfit'in bir parçası olabilirim."

"Onlara eşcinsel olduğunu söyledin

mi?" "Henüz değil, ama eninde

sonunda söyleyeceğim." "Seni kabul

etmeyecekler."

"Zamanı geldiğinde bunun için endişelenmem gerekecek. Önemli olan yeniden Chicago'da yaşama ve sana dönme şansını elde etmem."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sessizce sordum.

"Dante'ye açık alanda saldırmak bizim için çok riskli. Açık bir savaş istemiyoruz. Dante yolumuzdan çekildiğinde, işler yoluna girecektir. Yaşlı Fiore Cavallaro'dan, oğlu öldükten sonra kurtulmak daha kolay olacak. Ama planımızın işlemesi için sana ihtiyacımız var." Antonio cebinden küçük bir şişe çıkardı, koridoru kontrol etti ama tezgâhta eczacıyla sohbet eden yaşlı bir kadın dışında tek müşteri bizdik. Şişeyi önüne uzattı. "Soracak kadar güvendiğim ve Dante'ye doğrudan erişimi olan tek kişi sensin."

"O da ne?" Bildiğim halde fısıldadım.

"Bu zehir, Val. Tek yapman gereken Dante'nin içkisine gizlice katmak ve ondan kurtulacaksın."

Antonio'nun elinden kurtulup geri çekildim. Midem çalkalanıyordu. "Kocamı öldürmemi mi istiyorsun?"

"Ben senin kocam Val," Antonio elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti, gözleri yalvarıyordu. "O da seni benim sevdiğim gibi seviyor mu? Hatta seni önemsiyor mu? Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık."

Nefes alamıyordum. Antonio'nun gözlerinde şaka yaptığına dair bir işaret aradım ama bulamadım. Şişeyi uzattı. "Al bunu."

Şişeyi aldım ve içindeki renksiz sıvıya baktım. "Fark etmeyecektir. Tadı ve kokusu yok, merak etmeyin."

Şişeyi hâlâ cebime koymamıştım. Tek bir kasımı bile oynatamıyor gibiydim.

"Çabuk etki eder. Bu bir kas gevşetici ve akciğer ve kalbin çalışmasını durduruyor. Hak ettiğinden daha hızlı bir ölüm."

"Gerçekten birini öldürmemi mi istiyorsun?" Sesim neredeyse tonsuz çıkıyordu. "Eğer bir şeyler ters gider ve ortaya çıkarsam beni öldürürler." Ya da daha doğrusu, Dante böyle bir ihanetten sonra muhtemelen beni kendisi öldürürdü.

"Yakalanmayacak kadar zekisin Val. Ve o öldüğünde, kısa sürede iktidarı ele geçireceğiz. Benim korumam altında olacaksın. Her şey yoluna girecek." Antonio eğildi ve dudaklarıma hafifçe dokundu. Geri çekilemeyecek kadar sersemlemiştim. Şişeyi yavaşça çantama yerleştirdim.

"Bu gece yapmalısın. Ne kadar erken hareket edersek o kadar iyi. Chicago'da bu şekilde daha fazla kalma riskini almak istemiyorum."

"Frank'in tüm bunlardan haberi var mı?" Sormak zorundaydım, bilmek zorundaydım. Gözlerime dolmak isteyen yaşlarla savaştım.

"Evet. Aslında bu onun önerisiydi. Silahlı çatışma riskinden daha güvenli olduğunu düşünüyor. Dante çok iyi bir nişancı ve evde olduğu zamanlar dışında gardını hiç indirmiyor." Antonio bana parlak bir şekilde gülümsedi. Ben onun için bir araçtım - yine. Daha önce beni sahte bir evliliğe çekmek için ona olan hislerimi kullanmıştı ve şimdi de kocamı öldürmem için beni manipüle etmek istiyordu. Belki de onu vazgeçirmeye çalışmalıyım ama bunu denediğim anda şüphelenecek, tekrar saklanacak ve Dante'ye bir kez daha saldıracaktı. Bu çok büyük bir riskti.

"Arkadaşlarının isimlerini bilseydim gerçekten daha rahat hissederdim. Sana güveniyorum ama ya onlar?"

"Onlara güveniyorum."

Ona yalvaran bir bakış attım.

Antonio bir tutam saçımı yüzümden çekti. Bu jest o kadar şefkatli ve sevgi doluydu ki duygulanmama neden oldu. Antonio bunu görmüş olmalı ki başını salladı. "Sana bir isim verebilirim ama diğerleri ortalık yatışana kadar sır olarak kalacak."

"Tamam."

"Raffaele, onu kumarhaneden tanıyorsun, değil mi?"

Raffaele'i tanırdım. Ve Outfit'te Antonio'nun eşcinselliğini kabul edecek son kişiydi. "Evet, kabul ediyorum."

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Antonio'dan saklamak için saatime bakıyormuş gibi yaptım. İçinde olduğumdan emin olduğumda

duygularımı kontrol ederek yüzümü kaldırdım.

"Peki bu gece yapacak mısın?" Antonio neredeyse hevesle sordu. "Benim için mi, *bizim için mi?*"

Şişenin saklı olduğu çantamı okşadım, sonra uzandım ve Antonio'nun yanağını avuçladım. "Seni on dört yaşımdan beri seviyorum. Evlendiğimizde çok mutlu olmuştum."

Antonio gülümsedi, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Biliyorum Val. Sana daha iyi bir koca olmalıydım."

Evet, öyle olmalıydın.

"Ama yakında her şey değişecek. Ve bu sefer her şey daha iyi olacak."

Başımı salladım. *Hayır, olmayacak.*

Geri çekildim. "Enzo şüphelenmeden önce arabaya dönmem gerekiyor."

"İşte numaram. İşin bitince beni ara, tamam mı?" Cebime bir kâğıt parçası sıkıştırdı.

Tekrar başımı salladım.

Antonio göz kırparak, "Dante'ye benden hoşça kal de," dedi. Bir zamanlar benim üzerimde sahip olduğu güce hâlâ çok güveniyordu ama ben artık eskisi gibi sevecen, naif bir kız değildim.

Arkamı döndüm ve yavaşça eczaneden çıkıp arabaya doğru yürüdüm.

Güle güle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Şişeyi ellerimde tekrar tekrar evirdim çevirdim. Gözyaşlarım artık kurumuştı ve yüzüm ağlamaktan sıcak ve yapış yapış olmuştu ama kararımı vermiştim. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Dante'nin adımları koridorda çınladı ve ben de hemen zehri cebime attım. Kapı açıldı ve Dante içeri girdi, sonra beni pencerenin önünde görünce yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu.

"Valentina, burada ne işin var?" Bakışları ağlamaklı yüzümde gezindi. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

"Konuşmamız gerek."

Dante kapıyı yavaşça kapattı, her hareketi kasıtlı ve hesaplıydı. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Her şeyi ele verdiğini anlamak için yüzümü görmeme gerek yoktu, sadece şişmiş gözlerim yüzünden değil. Hayatımda hiç bugünkü kadar sarsılmamıştım. Bana dikkatlice yaklaştı, sonra ulaşamayacağım bir yerde durdu. Yüzünde bir şey, bir tür nezaket aradım ama sadece tetikteydi. Bu, beni onu aldatmakla suçlayan, doğmamış çocuğumuzu kendisinden olmadığını düşündüğü için reddeden adamdı. Yakınlaşmama asla izin vermeyen bir adam. Beni hiç sevecek miydi? Bu evlilikte umutsuzca istediğim şeyi bulabilecek miydim?

Dante'nin soğuk bakışları Antonio'nun şefkatinden ve rahat gülümsemesinden çok farklıydı. Antonio bana istediğimi vereceğine, hak ettiğim gibi bir koca olacağına söz vermişti. Üç yıl önce ondan bu sözleri duymak için her şeyi yapardım, hatta Antonio'nun ölmesini isteyen birinin bardağına zehir bile koyardım. Ama her nasılsa Dante'yle evliliğimin son aylarında bir şeyler değişmişti. Kalbim bir ulaşılmaz adamdan diğerine geçmişti. Dante'nin yaptığı ve söylediği her şeye rağmen, o benim kocamdı ve ben

Ne kadar aptalca olursa olsun onu sevmeye başlamıştım. O inanmak istemese de çocuğumun babasıydı.

"Valentina?" Dante'nin sesine bir parça sabırsızlık karıştı.

"Bugün Antonio'yu gördüm."

Dante kaşlarını çatı. "Onun mezarına mı gittin?"

"Hayır," dedim histerik bir ses tonuyla. "Onu bizzat gördüm. O ölmedi."

Dante hareketsiz kaldı. Bana inanması gerekip gerekmediğinden emin olmadığını söyleyebilirdim. Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Gözyaşları döküldü. "Ben de öyle dedim. O ölmedi." Dante'nin yüzü sertleşti ama sessiz kaldı.

"Frank bu yüzden benimle temasa geçti. Antonio o gece depodaydı. Frank'i kurtarmak için bize ateş etti. Ruslar değildi."

"Seni bir kez öldürmeye çalıştıktan sonra neden bana söylemeden onunla buluştun?"

"Ben yapmadım! Bugün beni eczaneye kadar takip etti."

Kuşku Dante'nin yüzüne yerleşmişti. "Neden Enzo'yu aramadın? Neredeydi o?" Sesi bir koca gibi değil, sanki o benim patronum ve ben de onun askerlerinden biriymişim gibi geliyordu.

"Bilmiyorum. Şok oldum. Antonio'nun öldüğünü sanıyordum ve birden yüzüne bakmaya başladım. Onu dinlemek istedim. Bana Outfit'ten kaçmak ve Frank'le yaşamak için ölü numarası yaptığını söyledi."

"Ve şimdi geri döndü. Beni affetmek mi istiyor? Benim verecek bir şeyim yok. Umarım ona sıcak bir karşılama yapmamı beklemiyordur. Sahip olabileceği tek şey hızlı bir ölüm."

Kollarımı ortama doladım. "Senden af dilemek istemiyor."

Dante yüzümü aradı.

"Senin ölmeni istiyor. O ve diğer birkaç kişi senin ve babanın gitmenizi ve iktidarı ele geçirmenizi istiyor."

Dante'nin çenesi büküldü. "Şimdi mi? Ve bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?"

"Antonio seni zehirlememi istedi."

Dante'nin gözleri benimkilere dikilmişti. "Neden senin kabul edeceğini düşünsün ki?"

"Çünkü onu hâlâ sevdiğimden emin. Çünkü bana güveniyor. Çünkü ne kadar mutsuz olduğum muhtemelen herkes için aşikâr." Elim bilinçsizce hâlâ çoğunlukla düz olan karnıma gitti. Çıplak olduğumda sadece ufak bir şişlik görünüyordu. Dante'nin gözleri hareketi takip etti ve gözlerinin etrafındaki sertliğin bir kısmı azaldı. "Peki ona ne söyledin?"

Öfkeli bir ses çıkardım. "Seni öldürmek istesem bütün bunları sana anlatır mıydım? Beni aldatmakla suçlaman ve birlikte olduğum tek erkek sen olduğun halde çocuğuna hamile olduğumu söylediğimde bana inanmaman yeterince kötüydü. Ama bu? Seni öldürmeyi kabul edeceğimi düşünmek, bu benim için bile çok fazla."

Dante bana doğru yürüdü ve kollarımın üst kısmına hafifçe dokundu. "Neye karar verdiğini sormadım. Beni öldüreceğini düşünmedim. Antonio'ya ne söylediğini sordum. Arada fark var."

"Planına katılıyormuş gibi davrandım. Seni öldürmek için başka bir yol bulacağından endişelendim."

"Muhtemelen. Ve bahse girerim seni de öldürmeye çalışırdı." Nefesimi içime çektim. "Antonio bana asla zarar vermez."

"Emin misiniz? Bildiğim kadarıyla bu adam istediğini elde etmek için her yolu deneyen biri."

"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Dante ellerini kollarımda tuttu. "Sana başka kimlerin bu işe karıştığını söyledi mi?"

Uyuşukça başımı salladım. "Raffaele'den bahsetti ama diğer isimleri söylemek istemedi."

"Tamam," dedi Dante nazikçe. "Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

"Onu öldüreceksin."

"Hepsini öldüreceğim Valentina. Yapmak zorundayım."

Kararlı mavi gözlerine baktım. Tereddüt yok, acıma yok, merhamet yok. "Numarası bende var."

"Ona bana zehir verdiğini ve şimdi cesedimle ne yapacağını bilmediğin için paniklediğini söyleyen bir mesaj göndereceksin. Seninle tekrar depoda buluşmasını iste."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Dante başparmağıyla sildi. "Tuhaf olan ne biliyor musun?" diye fısıldadım. "Bir noktada, ne kadar karşılıksız olursa olsun, Antonio'yu sevdiğim gibi birini asla sevmeyeceğimi düşündüm. Ve bugün beni asla sevmeyecek başka bir adam için onu ölüme mahkûm ediyorum."

Dante'nin parmakları yüzümde dondu kaldı. Bakışları titredi ve küçük bir parçam beni sevdiğini söylemesini umdu. Bu her şeyi daha kolay hale getirirdi. Boğazını temizledi. "Çok fazla beklememeliyiz. Belki seninle iletişime geçmenin aptalca olduğunu anlayacak ve saklanmaya geri dönmeye karar verecek. Bundan önce ona ulaşmalıyız."

Dokunuşundan uzaklaştım ve başımı salladım. Telefonumu almak için çantama uzandım, parmaklarım zehir şişesini okşuyordu. Dante'ye bundan bahsetmeliydim. Telefonumu çıkardım ve bir mesaj açtım. Dante'nin bana söylediklerini hızlıca yazdım ve gönderdim. Daha sonra endişeyle ekrana baktım. Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir cevap aldım.

30 dakika içinde benimle buluş. Cesedi getir. Ben her şeyle ilgileneceğim.

"Cesedini arabama nasıl taşıyacağım?" Dante kuru

bir sesle, "Sanırım sürüklemek işe yarar," dedi.

Güldüm, sonra t ı k a n d ı m . "Şimdi ne olacak? Takviyeye ihtiyacınız olacak."

Dante başını salladı. "Şu anda kime güveneceğimi bilmiyorum. Antonio'yla konuşana kadar olmaz."

Onunla öylece konuşmayacağını biliyordum ve bu düşünce kalbime bir bıçak gibi saplandı. "Ama ya Antonio yalnız değilse? Yalnız gitmek senin için çok riskli değil mi? Belki de muhafızlardan birine sormalısın. Bu eve giriş yetkileri var. Ölmeni isteselerdi, muhtemelen şimdiye kadar seni öldürmenin bir yolunu bulmuş olurlardı."

"Başka birini dahil etmeden önce durumun resmini çekmeyi tercih ederim. Adamlarımın önünde savunmasız görünmemem çok önemli. Kontrolün her zaman bende olması gerekiyor. Bunu tek başıma halledeceğim. Daha fazlasını öğrendiğimde, askerlerimi arayacağım. Zaten hainlere ne yaptığımı görmeleri gerekecek."

Yutkundum. "Antonio'yu çabucak öldürebilir misin? Raffaele'den istediğin bilgiyi alabilirsin."

"Raffaele şüphelenip ortadan kaybolabilir ya da Antonio'nun yaptığı her şeyi bilmiyor olabilir. Bu işe tam olarak kimin karıştığını bulmam gerekecek."

Koluna dokundum. "Ya vurulursan?"

"Kendimi idare edebilirim. Hayatım boyunca pek çok savaş verdim. Savaşmamış olsaydım Capo olamazdım."

"Ben de seninle gelmeliyim."

Dante hemen, "Hayır," dedi.

"Ya Antonio beni arabamda görene kadar dışarı çıkmazsa? Dürbünleri varsa direksiyonda senin olduğunu görürler. Kaçarlar ve bu darbenin arkasında kimin olduğunu asla öğrenemeyiz."

Dante bana saygıyla baktı. "Hayatını riske atmayacağım."

"Arabadan inmeyeceğim. Kurşun geçirmez, hatırladın mı? Tamamen güvende olacağım."

"Antonio'yu hallettiğimde orada olmak ister misin?"

Tereddüt ettim. Bu istediğim son şeydi. "Hayır," dedim dürüstçe. "Ama başka yolu yok. Durum kontrol altına alınıp adamlarınızı çağırdıktan sonra gideceğim."

Dante ve ben uzun bir süre birbirimize baktık. "Benim için hayatını riske atmamalısın. Ve bu sadece senin hayatın değil."

izgi."

"Bana ya da bebeğimize hiçbir Şey olmayacak. Bizi koruyacağını biliyorum."

Dante hiçbir Şey söylemedi. Onun bebeği olduğuna inandđđını söylemesini, söylediği kırııcı sözleri geri almasını diledim. "Gidelim o zaman."

Ben arabayı sürerken Dante arka koltuğa saklandı. Kapıdan geçerken Enzo bana garip bir bakış attı ama beni durdurmaya çalışmadı. Dante'nin silah tutucusuna bağlı iki silahı ve elinde bir tane daha vardı. Bacak odasında da bıçaklar vardı ve torpido gözünde de bir silahım vardı. Pek işime yarayacağından değil. Hayatımda hiç silah kullanmamıştım.

Arabayı terk edilmiş depolama tesisinin önündeki ıssız otoparka doğru srdğmde nabzım hızlandı. "Neredeyse geldik," dedim.

"Antonio'yu gördüğün zaman, çok gerekli olmadıkça benimle konuşmamaya alış. Yalnız olmadđđını bilmemeli."

Buluşma noktası göründü. Antonio arabasının yanında duruyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Frank yanında değildi ama yalnız da değildi. Kalbim hızlandı ve direksiyonu daha sıkı kavradđđım için ellerim nemli bir hal aldı. İkinci bir araba vardı. Raffaele ve tanımadđđım iki adam içerideydi.

"Antonio yalnız değil," diye fısıldadım, dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak. "Kaç kişi?"

" kişi daha var. Raffaele ve tanımadđđım iki adam."

Dante telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. "Enzo, ekibi hazırla. Bazı farelerden kurtulmam gerekiyor. Sadece yakın evrenizdekileri yanınıza alın." Enzo'ya hızlıca adresi verdi ve telefonu kapattı.

Arabayı yavaşlattım ve Antonio'nun durduğu yerden birkaç adım ötede durduğmda yüzüme titrek bir gülümseme yerleştirdim. Endişeli görünüyordu ve arabadan inmekte olan Raffaele'ye, ardından da arka koltuktaki adama bakıyordu.

Antonio neden Raffaele'i benimle buluşmaya getirmişti? Raffaele benden nefret ederdi. Beni Antonio'nun yanında görmektense ölmemi tercih ederdi.

Ya Dante haklıysa ve Antonio benden de kurtulmak istiyorsa? Buna inanmak istemedim. Motoru kapattım. Antonio, Raffaele'ye bir kez daha baktıktan sonra arabama doğru yöneldi. Gerildim ama yüzümü hiçbir şey belli etmemek için zorladım. Neredeyse bana ulaştığında gözleri arka koltuğa takıldı ve sarsılarak durdu. Dudakları muhtemelen bir uyarıda bulunmak için açılmadan önce bakışları kısa bir an için bana kaydı. Artık çok geçti, Dante kapıyı iterek açtı ve silahını Antonio'ya doğrulttu. İlk kurşun Antonio'nun karnına isabet ettiğinde midem üzüntü ve suçlulukla burkuldu, ikincisi ise silahını çekmek üzere olan sağ elini delip geçti. Antonio yere düştü, ortasını tutuyordu, yüzü acıyla buruşmuştu.

Tüm gücümle direksiyonu tırmaladım. Beynimin bir kısmı torpido gözünden silahı almamı, böylece bir çeşit korumaya sahip olacağımı haykırıyordu ama diğer, daha yüksek sesli olan kısmı sadece çığlık atıyordu. Acı, dehşet ve suçluluk içinde çığlık atıyordu.

Dante bir sonraki atışını yaparken kurşun geçirmez araba kapısı tarafından korunuyordu. Kurşun, Raffaele'den sonra arabadan inen adamın boğazını parçaladı.

Raffaele kendi arabasının güvenliğine ulaşmaya çalışıyor, bize doğru kurşun üstüne kurşun sıkıyordu ama hiçbiri koruyucu camlarımızdan içeri giremiyordu.

Raffaele arabanın yolcu kapısına doğru atıldığında, Dante onu koruyan kapının arkasından çıktı. Omuzlarını dikleştirip sakince nişan aldığı anda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Dante hızla tetiği çekti ve Raffaele'yi önce sol, sonra da sağ diz kapağından vurdu. Raffaele yere düştü, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Arabanın direksiyonundaki adam gaza bastı, kaçmaya ve kendi hayatını kurtarmaya çalışırken yolcu kapısını kapatmaya bile zahmet etmedi. Dante'nin takviye kuvveti olan diğer üç araba baş döndürücü bir hızla bize doğru geliyordu ama Dante düşman arabasının kaçmasına izin vermedi. Nişan aldı.

Silahını lastiklere doğrulttu ve birbiri ardına vurdu, bu da adamın aracın kontrolünü kaybetmesine neden oldu, araç dönmeye başladı ve sonunda terk edilmiş depoya çarptı. Hava yastıkları açılarak arabayı doldurdu ve sürücüyü bir anlığına gözden gizledi.

Etrafa sessizlik çöktüğü için sert bir nefes aldım ve gözlerimi önümden ayırmadım. Arkama, Antonio'nun yavaşça kan kaybından öldüğü yere bakarsam kendimi kaybederdim. Bana gelmemeliydi, benden Dante'yi öldürmemi istemmemeliydi. Daha iyi bilmeliydi. Artık onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Dante'nin acısını çok fazla uzatmamasını ummaktan başka. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve direksiyonu tuttuğum için parmak eklemlerim bembeyaz olmuş ve acıyordu. Göz ucuyla Raffaele'i seçebiliyordum. Bacakları işe yaramıyor, kollarıyla kendini ileri doğru sürüklüyor ve tozlu asfaltta kan izleri bırakıyordu.

Dante'nin takviye kuvvetlerini taşıyan arabalar yanımda durdu. Enzo, Dante'ye doğru koşmadan önce bana kısa bir bakış attı. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama Enzo Raffaele'ye doğru yürüdü, onu ensesinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. Tabii Raffaele'nin bacakları yine tutmadı ve Enzo, Raffaele'nin acı çığlıklarına rağmen onu arkasından sürüklemeye başladı. Taft'ın yardımıyla Raffaele'yi benimkinin yanındaki arabaya yüklediler.

Dante pencerede belirdi. Açmak için hareket bile edemedim. Parmaklarım, bedenim, tüm varlığım felç olmuş gibiydi. Bir süre sonra Dante kapıyı açtı. Yanımda çömeldi. Bu onun için o kadar alışılmadık bir hareket ki gözlerim yüzüne takıldı. "Valentina," dedi Dante dikkatle. "Kendi başına eve gidebilecek durumda mısın yoksa adamlarımdan birinin yapmasını mı istersin?"

Seni istiyorum. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var.
"Hayır, ben iyiyim. Ben sürebilirim."

Dante beni dikkatle inceledi. Saçları hâlâ mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı, takım elbisesi her zamanki gibi kusursuzdu. Az önce bir adam öldürüp üçünü de yaraladığını gösteren hiçbir şey yoktu. "Taft'ı seninle göndereceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Eve dönmem biraz zaman alacak." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Daha fazlasını duymak istemedim.

Basitçe başımı salladım. Dante ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yolcu koltuğuna kayan Taft'a el salladı. Bana hızlıca bir bakış attı. Muhtemelen kendimi kaybetmek üzereymişim gibi görünüyordum. Ve ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Dante kapımı kapatmadan önce tereddüt etti ve arabadan birkaç adım geri çekildi. Sanki transa geçmiş gibi ayağımı gaza bastım. Arkama bakmadım, bakamazdım da. Öğleden sonra Antonio'ya veda etmişim. Hayır, aslında onunla uzun zaman önce vedalaşmışım.

Taft sürekli bana bakıyordu. Çok yavaş sürüyordum ama yorum yapmadı. Boğazım sıkıştı ve kendimi hasta hissediyordum, hamileliğimin bir parçası olarak yaşadığım hastalık değil. Bu tüm vücudumu ele geçirmiş gibi görünen bir şeydi, ama onunla savaştım. Görünüşümü korumam gerekiyordu. Dante gururlu ve güçlü bir adamdı, ben de onun karısıydım. Adamlarından birinin önünde kusamazdım. Malikâneye ulaşmamın ne kadar sürdüğünden emin değildim ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Sonunda arabayı garaja park ettiğimde sinir krizinin eşiğindeydim. Kapımı açtım ve dışarı çıktım. Eve açılan kapıya yöneldiğimde bacaklarım büküldü. Güçlü eller beni kollarımın altından yakaladı ve yere sertçe çarpmamı engelledi. Saf bir kararlılıkla bacaklarımı titremeyi durdurmaya zorladım. "İyi misin?" Taft sordu. "Patronu arayayım mı?"

"Hayır," dedim hemen. "İşini halletmesi gerekiyor." Antonio'nun. Yeni bir hastalık dalgası üzerime çöktü. Taft'ın elinden kurtulup öne doğru adım attım, başım dik ve sırtım kaskatı kesilmişti. Zorlukla nefes alarak eve girdim ve tırazanı ölümüne tutarak kendimi üst kata sürükledim. Tökezleyerek ebeveyn yatak odasına girdim ve doğruca banyoya gidip midemi tuvalete boşalttım. Karnım acıyla daraldı ve bir an için korkudan donakaldım, ama sonra bu his kayboldu.

Ayağa kalktım ve yavaşça, titreyerek soyunmaya başladım, kıyafetlerimin yere saçılmasına izin verdim. Duşu açtım ve sıcak suyun altına girdim, gözlerimi kapattım ve sonunda hıçkırıkların vücudumu sarmasına izin verdim. Duş kabinine yaslandım ve soğuk mermerin üzerine oturana kadar yavaşça aşağı süzıldüm.

yere. Bacaklarımı sıkıca göğsüme çektim ve ağladım. Antonio için, birlikte büyüdüğüm çocuk için, bir zamanlar sevdiğim adam için, daha önce bir kez uğruna Outfit'e ihanet ettiğim biri için ağladım. Ama bugün bir karar vermiştim ve bu Antonio'ya karşıydı. Bunun onun için ne anlama geleceğini biliyordum, Dante'ye planı anlattığım anda onun ölüm fermanını imzaladığımı biliyordum. Yine de tereddüt bile etmemiştim. Dante'yi seçmiştim ve yine seçecektim. O benim kocamdı, doğmamış çocuğumun babasıydı, bana hiç sebep vermemiş olsa da sevdiğim adamdı. Yüzümü bacaklarıma gömdüm, acı çekiyordum, o kadar çok acı çekiyordum ki dayanamıyordum. Artık ellerimde kan vardı. Daha da çok ağladım.

Dante beni böyle buldu. Ne kadar zaman geçtiğinden, ne kadar süredir yok olduğundan emin değildim. Titriyordum, derim sıcak su yüzünden buruşmuş ve kızarmıştı. Dante birkaç dakika kapı aralığında durup beni izledikten sonra duşa doğru yürüdü. Üzerinde onu son gördüğümde giydiği kıyafetler yoktu. Değişmişti. Değişmek zorundaydı. Boğazım düğümlendi. Ona baktım, titriyor ve sessizce ağlıyordum. Hala giyinik bir şekilde duşa uzandı ve suyu kapattı. Ben yere sinmişken soğuk mavi gözleri üzerime dikildi. Yüzünde endişe ve sempati vardı, ham ve karanlık bir şeyle delik deşik olmuştu. Hareket etmedim, edemedim.

Eğildi, kollarını altımdan geçirdi ve beni göğsüne bastırıp pahalı gömleğini ıslatarak yavaşça doğruldu. Parmaklarım neredeyse umutsuzca omuzlarını pençeledi. Beni dikkatlice yere bıraktı ama bırakmadı. Kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değildim. Bir havlu kaptı ve beni telaşsızca kurulamaya başladı, gözleri kabarık kumaşı tenime sürten ellerini takip ediyordu. Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, şimdi barut ve kanla karışmış olan tanıdık kokusunu içime çektim. Kan. Tatlı ve metalik. Kan, çok fazla kan.

"Aman Tanrım," diye soludum, soludum, soludum ama nefes alamadım. Dante beni tekrar kollarına aldı ve yatak odasına götürerek yatağımıza yatırdı. O aldı

Ayakkabılarını çıkardı ve yanıma uzandı, çılgın bakışlarım onun yoğun gözlerine yerleşene kadar yüzümü kucakladı. "Sus, Val. Her şey yolunda."

Ama değildi, olamazdı. "Onu ben öldürdüm." Zihnimin yarattığı görüntülere karşı gözlerimi sıkıca kapattım ama kapalı göz kapaklarımın siyah tuvaline karşı daha da renkliydiler. "Onu öldürdüm," diye defalarca tekrarladım, ta ki sözcüklerin dudaklarımdan çıkıp çıkmadığından ya da kulaklarımda bir yankı olup olmadığından emin olamayınca kadar.

"Val," dedi Dante sertçe, yüzümdeki parmakları sıkılaştırmıştı. "Bana bak."

Gözlerimi açtım ve kocamın güzel yüzüne baktım. Çok soğuktu. Pişmanlıktan eser yoktu.

"Sen doğru olanı yaptın."

Öyle mi yaptım? Bazen çetenin yollarını kaplayan ölüm ve kandan doğru ile yanlış arasındaki çizgiyi görmek zordu.

"Beni korumak için yapman gerekeni yaptın." Parmakları çenemi okşadı. "Bunu asla unutmayacağım. Asla."

"Sana bana güvenebileceğini söylemiştim," diye fısıldadım. "Biliyorum ve güveniyorum."

Ona inanmak istiyordum ama hâlâ çocuğumuz hakkında bir şey söylememişti, hâlâ onun olduğunu, beni aldatmakla suçlamakla hata ettiğini kabul etmemişti. Çok gururlu, çok inatçı. Başından beri hatalı olduğunu biliyor olmalıydı, çünkü onu gerçekten aldattığımı düşünseydi, bana dokunan adamı bulmak için dünyayı yerinden oynatırdı. Bunu düşünmek istemiyordum ama zihnim incitici bir konudan uzaklaştıkça bir sonrakine kilitleniyordu. "Diğer hainlerin isimlerini aldın mı?"

Dante acımasızca başını salladı. "Evet. Oldukça eminim. Enzo ve diğer birkaç kişi şu anda daha az önemli farelerle ilgileniyor."

"Ne... Antonio'ya ne yaptın?" Sormamam gerektiğini biliyordum. Bu işleri daha iyi hale getirmezdi. Sadece suçluluk duygumu daha da körükleyecekti.

Dante başını salladı. "O öldü, Val."

"Biliyorum ama ona ne yaptın?"

"Seni teselli edecekse, asıl dikkatimi Raffaele'ye verdim. Antonio diğer hainlerden daha çabuk öldü."

Gözlerimde yaşlar birikti. "Teşekkür ederim." Nasıl çarpık bir dünyada yaşıyorduk ki ilk kocamı çabucak öldürdüğü, işkenceyi en aza indirdiği için kocama teşekkür ediyordum. Kan ve ölüm dolu bir dünya. Çocuğumuzun içine doğup büyüyeceği ve belki bir gün erkek olursa Dante'nin izinden gidip iktidarda kalmak için başkalarını öldüreceği ve işkence edeceği bir dünya. Sonsuz bir kan ve ölüm döngüsü.

Dante gözlerimi aradı. "Val, beni endişelendiriyorsun."

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarımı Dante'ninkilere bastırdım. Geri çekilmedi, sadece çatık kaşlarıyla beni izledi. Birkaç santim geri çekildim, parmaklarım saçlarında kıvrıldı, gözlerim yalvardı. "Lütfen," dedim sessizce. "Benimle seviş. Sadece bugün. Beni sevmediğini biliyorum. Sadece bu gece için rol yap. Bir kereliğine beni kollarına al."

Dante'nin gözlerindeki bakışı tanımlamak için çalkantılı doğru kelime değildi ama aklıma gelen tek şey buydu. "Tanrım, Val." Sert bir nefes verdi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, onları ayırdı ve beni tattı, gözyaşlarımı, kederimi tattı ve bir şekilde ağzının her fırçasıyla bir kısmını aldı. Eli köprücük kemiğimde, kolumda, yanımda, kalçamda gezindi, bir dokunuşun fısıltısı gibi, zar zor orada ama yine de farkında olduğum tek şey. Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini hızlıca çözdükten sonra onu düşüncesizce yere attı ve sonra çıplak göğsü bana doğru bastırdı, çok sıcak ve katı. Nefesimi kesen bir öpücük için dudaklarımı tekrar bulmadan önce şakağıma, alınıma ve yanağıma pamuk yumuşaklığında öpücükler bıraktı. Eli sanki ilk defa göğsümü keşfediyormuşçasına parmak uçlarıyla tenime tüy kadar hafif dokunuşlar yapıyor, her zamanki yakıcı sahiplenme duygusu olmadan üzerimde hak iddia ediyordu. Parmakları vücudumu boydan boya kat edip bacaklarımın arasından geçerken ağzına karşı inledim. Onları birbirinden ayırdı ve sonra nazik ve telaşsız bir şekilde kıvrımlarımı hafifçe keşfetti. Yumuşakça inledim ama Dante boynuma sokulmadan önce bir öpücükle daha beni susturdu ve

köprücük kemiği. Dudakları nihayet meme ucumun etrafında kapandığında, çoktan nefes nefese kalmıştım. Dante yataktan kalkıp ayağa kalkmadan önce bir, sonra iki parmağını içime soktu. Kalan giysilerini çabucak çıkardı ve sonra yatağın üzerindeydi, muhteşem bir şekilde çıplak ve sertti. Bacaklarımın arasına yerleşti ve dirseklerine kadar alçalarak bedenlerimizi bir bütünmüşüz gibi birleştirdi. İçime girmedi. Bunun yerine eliyle bacağımı okşadı ve sırtının üzerinde kıvrılana kadar kaldırdı. Ereksiyonu iç bacağıma baskı yapıyordu ama Dante'nin acelesi yok gibiydi. Beni öptü, gözleri karanlıktı ve beni izlerken araştırıyordu. Göğsümü hafifçe okşadı ve sonunda beni sahiplenmesi için içimi sızlattı.

Yüzümdeki ihtiyacı görmüş olmalıydı çünkü aramıza uzandı ve ereksiyonunu girişime hizaladı. İddiası geçmişte sık sık olduğu gibi hızlı ve sert bir hamleyle gelmedi. Bu yavaş bir fetihtir ve duvarlarım her zaman olduğu gibi ona boyun eğdi. Tamamen içime gömüldüğünde nefesim kesildi. Dante başımın arkasını kavradı, ön kollarını yüzümün iki yanına dayadı ve sonra içimde hareket etmeye başladı. Bedenlerimiz birbiri üzerinde kayarken zaman durmuş gibiydi. Bu sevişme miydi?

Kollarımı Dante'ye dolayarak onu daha da yakınlaştırmaya çalıştım. Dante direnmedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudaklarımı, sonra yanaklarımı öptü, ta ki ağzı kulağıma değene kadar. "Seninle daha önce sevişmeliydim," dedi kısık bir sesle.

Ben de karşılık olarak ağladım. Bunun rolünün bir parçası olup olmadığından emin değildim ve umurumda da değildi. O anda, gerçek hissettiriyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu. Dante serbest bırakıldığında titredi, beni de kendisiyle birlikte götürdü ve daha sonra içimde yumuşamaya başladığında bile geri çekilmedi.

Üstümde yatıyordu, hala içime gömülmüştü, nefesi yanağımda dalgalanıyordu. Dünyamızdaki pek çok kadının güzel bir yalanı acı bir gerçeğe tercih ettiğini biliyordum ve ilk kez bunu anlıyordum. Bugün olan onca şeyden sonra, kendime bu zayıflık için izin verdim. Yarın gerçeklerle yüzleşme zamanı olacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıdan önce evden çıktığımda Dante orada değildi. Gelmesini beklemiyordum, uyandığımda da yanıma uzanmamıştı. Dün beni rahat ettiğinden daha fazla yaklaştırması için onu zorlamıştım ve şimdi tekrar zar zor medeni olana kadar uzaklaşacaktı. Taft'a el salladım ve o da hemen bana yaklaştı. Garaja girerken, "Beni Bibiana'ya götürmeni istiyorum," dedim. Anahtarları aldı, arabaya bindi ve çoktan yola çıkmıştık. Zaman önemliydi. Evden uzaklaştığımızda "Acele et," diye ekledim. Taft nedenini sormadı.

Bibiana'nın evinin önüne park ettiğimiz anda arabadan indim ve aceleyle giriş kapısına yöneldim. Zili çaldım. Tommaso'nun hâlâ evde olduğunu biliyordum çünkü sokakta bir arabanın içinde oturan bir bekçi yoktu. Bunu ummuştum.

Tommaso'nun öfkeyle bağırıldığını duyabiliyordum, sonra hızlı adımlar atıldı ve Bibiana hâlâ bornozuyla kapıyı açtı. Beni görünce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Val? Tommaso bana dün olanları anlattı. İyi misin?" Yanağında el şeklinde bir morluk vardı ve bu karar vermemi kolaylaştırdı.

Onu kendime doğru çekip sarıldım ve içinde zehir olan şişeyi avucunun içine ittim. "Bunun bende olduğunu kimse bilmiyor. Bu zehir, Bibi. Eğer gerçekten özgür olmak istiyorsan, bugün kahvaltısına kat. Yarın çok geç olacak. Bugün hâlâ suçu hainlerin üzerine atabiliriz. Kimse soru sormaz." Gülümseyerek doğruldum, yüzüm Dante'den öğrendiğim maskeye bürünmüştü. Bibi de gülümsedi ama gözlerinde şaşkınlık, kuşku ve minnettarlık vardı.

"Bibiana, neden bu kadar uzun sürdü?" Tommaso merdivenlerden aşağı inerken böğürdü. Beni görünce durakladı. Bibiana zehir şişesini çabucak bornozunun içine sakladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim. "Sadece Bibiana'nın iyi olduğumu bildiğinden emin olmak istedim. Gerçi fazla zamanım yok. Eve dönmem gerekiyor."

"Dante tüm Outfit'i toplantıya çağırdı. E-postayı yeni aldım. Sanırım bana neler olduğu hakkında ayrıntı veremezsin?"

Başımı salladım. "Gerçekten gitmeliyim." Bibiana'ya bir gülümseme verdim, sonra da topuklarımın üzerinde dönüp arabaya doğru yürüdüm. Son duyduğum şey Bibi'nin Tommaso'ya gitmeden önce ona hızlı bir kahvaltı hazırlayacağını söylediği idi.

Bu ölüme mahkum ettiğim ikinci adamdı. Ancak bu sefer suç yoktu.

Dante ofisine geri dönmeden önce, "Valentina, seninle konuşmak istiyorum," dedi. Tereddüt ettim. Dante ilk kez gerçekten de konuşmak için beni ofisine çağırıyordu. Daha önce her seferinde onu ben aramak zorunda kalmıştım.

Ofisine girip kapıyı arkamdan kapatırken endişe içimi kemiriyordu. Dante pencereye bakıyordu ama bana döndü. Mavi gözleri uzun süre yüzümü aradı. "Tommaso çağırdığım toplantıya gelmedi."

Yüzümü ifadesiz kalmaya zorladım. "Ne olmuş yani?"

"Onu almak için gönderdiğim adamlar oturma odasında ölü buldular. Zehirlenmiş."

"Peki ya Bibiana?" Endişeli ve şok olmuş gibi görünmeye çalışarak sordum. Bana mesaj atmamış ya da beni aramaya çalışmamıştı. Zaten bu çok riskli olurdu.

"Şu anda ailesiyle birlikte, ama onu sorgulamak için şimdi oraya gitmem gerekecek."

Donup kaldım. "Neden?"

"Çünkü Capo olarak adamlarımdan biri öldürüldüğünde soruşturma yapmam gerekir." Dante yavaşça bana doğru ilerledi. "Elbette, ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim."

Önümde durduğunda çenemi kaldırdım. "Öyle mi?" Bakışlarını tuttum, başka türlü olsaydı suçlu görünürdüm, zaten bunun için muhtemelen çok geç olsa bile.

"Bibiana'nın en iyi arkadaşısın ve ona yardım etmek istiyorsun." Bir şey söylemedim ama söylememi beklemiyor gibiydi. Aynı sessiz ve yumuşak ses tonuyla devam etti. "Antonio beni öldürmeni istediğinde sana zehir verdi, değil mi?"

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı ve yalan söylenmesini hoş karşılamazdı. "Evet," dedim usulca.

"Bana bundan bahsetmedin çünkü Bibiana'ya yardım etme şansın olduğunu biliyordun, bu yüzden ona götürdün ve suçlu Raffaele'nin üzerine atmasını söyledin."

"Bunu o mu söyledi?"

"Dün adamlarım onu ailesine götürdüğünde Raffaele'nin onları ziyaret ettiğinden bahsetti ama fazla bir şey söyleyemeyecek kadar histerikti."

Bibi yaptıklarından pişman mıydı? Yoksa çöküşü göstermelik miydi? "Peki neden Raffaele olduğuna inanmıyorsun?"

Dante'nin gözleri kısıldı. "Çünkü onu sorguladığımda bundan bahsedecekti."

Başımı salladım. "Peki şimdi ne olacak?"

Dante başını salladı. "Lanet olsun Valentina. Bana gelmeliydin."

"Sana geldim. Tommaso'ya karşı yapabileceğin bir şey olup olmadığını sordum ama olmadığını söyledin."

"Benden onu öldürmemi istediniz ve ben de size yapamayacağımı çünkü onun bir hain olmadığını söyledim."

Alay ettim. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Sen bir katilsin, Dante. Kimi istersen öldürebilirsin. Sakın bana Outfit'i korumaktan başka nedenlerle hiç öldürmediğini söyleme."

Dante omuzlarımı kavrayarak bizi daha da yakınlaştırdı. "Elbette yaptım. Ama sana 'hayır' dedim ve beni dinlemeliydin."

"Çünkü senin sözün kanundur," dedim alaycı bir tavırla.

"Evet," dedi Dante alçak bir sesle. "Senin için bile."

"Yine olsa yine yaparım. Bibi'yi o zalim piçten kurtardığım için pişman değilim. Sadece arkandan iş çevirmek zorunda kaldığım için pişmanım ama bana başka seçenek bırakmadın."

Dante'nin gözleri parladı. "Sana başka seçenek bırakmadım mı? Etrafta dolaşıp adamlarımı öldüremezsin!"

"O bunu hak etti. Bibi'ye ne yaptığını görmeliydiniz. Karısı olsun ya da olmasın masum bir kadına yaptığı muamele yüzünden onu öldürmek istemeliydiniz."

"Eğer Outfit'te kadınlara kötü davranan her erkeği öldürseydim, askerlerimin yarısı elimde kalırdı. Bu vahşet ve zulüm dolu bir hayat ve pek çok asker Made Men olarak ailemizi bundan korumamız ve öfkemizi onlardan çıkarmamamız gerektiğini anlamıyor. Eylemlerini onaylamadığımı biliyorlar. Yapabileceğim tek şey bu."

"Ama bana bir şeyler yapma şansı verildi ve ben de yaptım."

"Bir kadının kocasını öldürmesine yardım ettiniz. Benim konumumdaki bazı erkekler zehir kullanmaktan çekinmeyen bir kadınla birlikte olmayı rahatsız edici bulabilir."

Gözlerim büyüdü. "Bibi'ye bir şans, bir seçim verdim. Bu seni öldüreceğim anlamına gelmiyor. Bana Tommaso'nun Bibi'ye yaptığı gibi davranırsan seninle savaşırım. Tommaso, Bibi'nin zayıflığından yararlandı. Daha on sekiz yaşındayken o yaşlı piç kurusuna verilmişti ve kendini ona karşı nasıl savunacağını hiç bilmiyordu. Daha iyi bir adam olmak, ona iyi davranmak için dört yılı vardı. Başarısız oldu. Bizim evliliğimizin onlarınkiyle bir ilgisi yok. Kendini erkek gibi hissetmek için beni dövme ve tecavüz etmene gerek yok, ben de buna izin vermem. Hem ben intikamcı değilim, yoksa son birkaç ayda bana nasıl davrandığını, beni aldatmakla nasıl suçladığını yutmazdım. Ve Bibi Tommaso'yu hiç sevmedi, yani..." Dudaklarımı kenetleyerek konuşmamı sonlandırdım. Son kısmın ağzımdan kaçmaması gerekiyordu.

Dante'nin omuzlarındaki parmakları gevşedi. Onun delici bakışlarına dayanamayarak gözlerimi kaçırđım.

"Beni zehirleyeceğinden endişelenmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, sana güveniyorum," dedi bir süre sonra, ellerini elimden çekerek

omuzlar. "Ama Tommaso'nun ölümünü araştırmak zorundayım."

"Bibi'yi cezalandırmayacaksın, değil mi?" Dehşet içinde sordum. "Lütfen Dante, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, Tommaso'nun cinayetinin hainlerle ilgili olduğuna ve Bibi'nin masum olduğuna karar verirsin. O zaten çok şey yaşadı."

"Bibiana'nın Tommaso'nun ölümünde parmağı olmadığına tam da sizin belirttiğiniz nedenlerden dolayı inanmayacak insanlar olabilir. Ondan nefret etmek için bir sebebi vardı. Onu öldürmek için sebebi vardı."

"O zaman suçu bana at. Ona yardım etmek için Bibi'nin arkasından iş çevirebilirdim."

"Peki sonra ne olacak?" Dante sessizce

sordu. "O zaman onu değil beni cezalandırırsın."

"Peki ya böyle bir suçun cezası ölüm olursa? Göze göz, Valentina."

Gözlerimde yaşlarla öylece bakakaldım. "Canını yakma, Bibi. Sadece incitme. Ben olmasaydım, onu öldürmenin bir yolunu asla bulamazdı. Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı. Ona vereceğin her cezayı paylaşacağım."

"Korkarım seni cezalandırmayacağımı bildiğin için böyle söylüyorsun," dedi Dante, dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle.

"Yapmayacak mısın?"

Dante beni sertçe öptü, sonra geri çekildi ve karnımı hafifçe okşadı. Bebeğimiz yüzünden miydi? Yoksa bu hareketi çok mu abartmıştım? Ya da belki de yanlışlıkla karnıma dokunmuştu. "Kıyafet'i ben yönettiğim sürece sana zarar gelmeyecek."

Geri adım attı. "Şimdi gidip Bibiana'yla konuşmam gerekiyor." "Seninle gelmeme izin ver," dedim aceleyle.

"Baban ve Consigliere'im de orada olacak, o yüzden araya girme. Senden şüphelenmelerini istemiyorum. Baban bunu görmezden gelecektir ama Rocco'yu bu konuda sessizliğe zorlamaktan nefret ederim."

Bibiana'nın çocukluğunun geçtiği eve gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Ailesini hiç sevmemişim. Bibi'yi yaşlı bir adamla evlenmeye zorladıklarında da bu değişmemişti. Babam ve Rocco Scuderi kapının önünde bizi bekliyorlardı. Yanlarına gittiğimizde babam beni kucakladı, şakağıma bir öpücük kondurdu ve avucunu karnıma bastırdı. "Nasılsın bakalım?"

Dante'nin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Scuderi de şahin gözlerle bizi izliyordu. Hamileliğimi bilip bilmediğinden emin değildim. Henüz herkesçe bilinmiyordu ama yakında saklamak zor olacaktı. Yakından bakmak bile şüphe uyandırmak için yeterliydi. "Ben iyiyim," dedim fısıltıyla. Papa başını salladı, sonra geri çekildi. "Bibiana'yı desteklemek için mi buradasın?"

Ona başımı salladım ama kapı açılıp Bibiana'nın ailesi bizi evlerinde karşılayınca dikkatim dağıldı. Bibiana oturma odasında idi, battaniyeye sarınmıştı. Koşarak yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. "Başardım. Gerçekten başardım," diye kulağıma fısıldadı.

"Şşşt," diye mırıldandım, sırtını sıvazlayarak. Geri çekildiğimde Dante, babam ve Rocco Scuderi yanımızda duruyordu. Bibi kaskatı kesilmişti, gözleri korkuyla aramızda gidip geliyordu. Ailesi kapı aralığında bekliyordu. Bibi benim çocuğum olsaydı, böyle bir anda yanından ayrılmazdım.

"Tommaso'nun ölümü nedeniyle sizi sorgulamak için buradalar. Bu standart bir prosedür. Her şey yoluna girecek," dedim ona.

Dante bize yaklaştı. "Bibiana ile yalnız konuşabilirsek çok iyi olur," dedi bana. Bibiana'nın ailesi tek kelime itiraz etmeden gitti. Ayağa kalktım ama hareket etmedim. Dante'nin yalvaran bakışları birkaç adım geri çekilmeme neden oldu. Bibiana ayağa kalktı, sonra önünde duran Dante'ye korkuyla baktı. Neredeyse sinmişti ve bu benim korumacı yanıma ortaya çıkardı ama Dante bana uyarıcı bir bakış fırlattı. Ona güvenmemi, bu işi onun halletmesine izin vermemi istiyordu ve ben de başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Bibi'ye cesaret verici bir gülümsemeden sonra oturma odasından çıktım ama fazla uzaklaşmadım. Kulağıma kapıya dayayıp konuşmalarını dinlemeye çalıştım. Çok sessiz konuşuyorlardı, normal şartlar altında bu iyiye işaret olurdu. Yükselmek yok

Sesler olumlu bir şey olmalı ama Dante en tehlikeli olduğu zamanlarda sessizdi.

On beş dakika sonra kapıya yaklaşan adımlar duydum ve hızla geri çekildim. Babam kapıyı açtı ve beni içeri çağırdı. Endişeli yüz ifademi görünce "Her şey yolunda," dedi. İçeri girdim. Bibi kanepede oturmuş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, Dante ve Scuderi ise pencerenin yanında durmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Aceleyle yanına gittim ve oturdum. Hemen elimi tuttu ve ben de sıktım. Dante bize döndüğünde ailesi içeri girdi. "Tommaso'nun ölümünden büyük olasılıkla sorumlu olan adamlar öldü. Verilecek bir ceza yok, bu yüzden davanın kapandığına karar verdim." Neredeyse rahatlamıştım.

"Bu kızımız için yeni bir koca arayabileceğimiz anlamına mı geliyor? Son zamanlarda bir yıl bekleme alışkanlığı gevşetildi," dedi Bibiana'nın babası ve tabii ki beni kastediyordu. Piç kurusu. Bibiana, onun için seçtikleri kocadan henüz kurtulmuştu ve şimdiden yeni birini bulmaya can atıyorlardı.

Dante'nin cevap veren bakışları diğer adamın başını eğmesine neden oldu. "Bibiana Tommaso'nun çocuğuna hamile."

Gözlerim bana küçük mutlu bir gülümseme veren Bibi'ye kaydı. "Bir süredir şüpheleniyordum ama bu sabah onay aldım," diye fısıldadı.

Ailesi yumruk yemiş gibi görünüyordu. Hamile bir dulu evlendiremezlerdi. Bu hiç hoş olmazdı. Bibi onların hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla yüzleşti. "Sizin yanınıza geri taşınmayacağım."

Dante, "Kızınızın Tommaso ile paylaştığı evde güvende olacağına dair size söz veriyorum," dedi.

Gülümsememi saklamak zorunda kaldım. Bibi'nin ailesi buna itiraz edemezdi. Daha sonra Dante ve ben Bibi'yi evine geri götürdük. Gerçekte ne olduğu hakkında konuşmamış olsak da, Bibi'nin rahatlamış ifadesi neredeyse hiç şüphe bırakmıyordu. Ne zaman kendini hatırlasa ciddi görünmeye çalışıyordu ama çoğu zaman rahatlamışlığı çok yüksek sesle konuşuyordu.

Dante'nin gerçeği bilmesine sevinmiştim. Nasıl olsa anlayacaktı. Bibi arabadan indiğinde ve eve doğru yola çıktığımızda, elimi bacağına koydum.

Dante'nin gözlerinde şaşkınlık vardı. Genelde onun sevgi gösterileri konusundaki isteksizliğine saygı duyardım. "Bibi'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunu senin için yaptım," dedi basitçe. Bu muhtemelen neyin ilanına yakın bir şeydi - aşk mı? Şefkat mi? Ondan alabileceğim en yakın şeydi.

"Teşekkür ederim." Elimi tekrar çektim ve kucağıma koydum ama Dante elime uzanıp yüzüne götürdüğünde ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurduğunda beni şaşırttı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve hemen gözlerim yaşardı. Bu kadar küçük bir jest bu kadar anlamlı olmamalıydı ama öyleydi ve hamilelik hormonları da yardımcı olmamıştı. Dante elimi bırakmadı ve bana sorgulayan bir bakış gönderdi. "Valentina? İyi misin?"

"Hormonlar yüzünden. Özür dilerim. Beni görmezden gel."

Dante birbirine bağlı ellerimizi kalçasına dayadı ve bir eliyle arabayı sürdü. Ben gözlerimi silerken ve boştaki elimi karnımdaki küçük şişliğe bastırırken yorum yapmadı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tommaso'nun ölümünü takip eden haftalarda Bibiana yeni bir hayata çiçek açtı. Evinin yalnızlığında gelişiyor gibiydi. Keşke ben de yalnızlıkla başa çıkabilseydim. Dante her zamankinden daha meşguldü. Adamlarının geri kalanının yüzde yüz arkasında olduğundan emin olmak istiyordu. Bu da bana pek zaman bırakmıyordu, beni okşamaları ve öpücükleriyle uyandırdığı geceler dışında. Antonio'nun ölümünden sonra benimle sevişmesini istediğimden beri, seks sırasında daha fazla yakınlaşmaya izin veriyor, beni sık sık kollarına alıyordu, ama mesafesini korumasına izin verdiği için hala arkamda olmayı tercih ettiğini hissediyordum.

Günlerimi ya kumarhanede çalışarak ya da hamileliğim ilerledikçe hayatımda daha fazla yer edinen Bibiana veya Ines ile geçiriyordum. Bugün Bibiana, Ines ve ben birlikte alışverişe çıkmaya karar vermiştik. Tabii ki bebek kıyafetleri günün bir numaralı gündem maddesiydi.

İlk bebek mağazamıza girdiğimizde, Ines saatlerdir sormak için can attığını bildiğim soruyu sordu. "Dante hamilelikle nasıl başa çıkıyor?"

"Hiç ilgilenmiyor," dedim kayıtsızca. Bana bir kez bile doğrudan bebeğimizi sormamış olmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini Ines'in bilmesini istemiyordum. Her zaman nasıl olduğumu sorar ve birlikte yattığımızda giderek daha dikkatli davranırdı ama hiçbir zaman bebek kelimesini ağzına almazdı. Henüz kız mı erkek mi olduğunu bile sormamıştı. "Çoğu zaman hamilelik yokmuş gibi davranıyor."

Ines çıkık karnıma baktı. Sadece yirmi altı haftalık olduğum için bol bir bluz giydiğimde hâlâ çok belirgin değildi ama tabii ki Dante bunu her zaman görüyordu. "İmkânsız davranıyor. Onunla konuşmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır," dedim hızla, sonra Ines'e özür dileyen bir gülümseme gönderdim. "Ama teşekkür ederim. Araya girseydin Dante çok kızardı."

"Muhtemelen haklısın. Yine de hoşuma gitmiyor. Bazen erkekleri anlamıyorum. Neden h a t a yaptıklarını kabul edemiyorlar?"

Omuz silktim. Bu sık sık merak ettiğim bir şeydi ama beni hiçbir zaman ileri götürmemişti. Bibiana, önünde 'Çocuklarınızı kilitleyin, babamın silahı var' yazan şirin bir tulum tuttu. "Kimsenin hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil ama neden olmasın? Sen de böyle bir şey almalısın." Sırıttı, sonra ayıldı. "Bir sorun mu var?"

Emin değildim. Karnımın alt kısmında garip bir sancı vardı. Belki de küçük bebeğim uygunsuz bir pozisyonda yatıyor ve böbreklerime baskı yapıyordu. "Ben iyiyim," dedim. Aynı tulumu elime aldım. "Kız olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Umarım öyledir, o zaman kızlarımız birlikte oynayabilir." Bibiana sadece on sekiz haftalıktı ama doktora cinsiyetini sormuştu bile. Kız olduğunu öğrendiğinde rahatlamıştı çünkü bir oğlanın ona Tommaso'yu çok fazla hatırlatacağından endişeleniyordu.

"Şaşırmak istiyorum." Bu doğru değildi. Merak ediyordum. Hamile olduğumu öğrendiğim andan beri merak ediyordum ama doktor bana bebeğimizin cinsiyetini söylediğinde Dante'nin yanımda olmasını istiyordum. Yine de bunun olacağından emin değildim.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Çok merak ediyorum," dedi Bibiana.

Ines başını salladı. "O ve Pietro umutsuzca bir varisi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Sanırım ikizlerle ikimiz için de mükemmel bir sonuç elde ettik." Güldü, sonra yüzümü görünce sustu. "Ailem seni rahatsız etti mi? Babamın Dante'nin ileride Capo olabilecek bir oğlu olması için çok hevesli olduğunu biliyorum. Sana baskı yapmalarına izin verme."

"Onları çok sık görmüyorum," dedim. "Ama tabii ki bana cinsiyetini sordular. Bilmek istemediğimi söylediğimde baban pek mutlu görünmedi."

"Erkekler. Dante'nin yakında bir varisi olup olmayacağını öğrenmekle daha fazla ilgilenmemesine gerçekten şaşırdım. Ama bu konularda her zaman rahat olmuştur. Pek çok erkek karısı kısır olsaydı başka bir yerde bir varis üretmenin yolunu bulurdu ama Dante hiçbir zaman Carla'yı suçlamadı. Babamız onu hamile bırakmak için bir metres bulmaya teşvik ettiğinde bile onun yanında durdu."

"Bu korkunç," dedim. Karnımın alt kısmında hâlâ tuhaf bir baskı vardı ama artık o kadar çok yürümediğimiz için daha iyi görünüyordu.

"Evet, öyle. Babam Dante ve Carla'ya çocuğu kendi çocukları gibi yetiştirmelerini önerdi ama Dante bunu reddetti."

Bibiana sessizce, "Belki de doğum yapmayanın kendisi olmasından endişelendiği içindir," dedi. Omuz silktim. Bunu herkesin içinde konuşmak istemiyordum. Dante öğrenirse hiç mutlu olmazdı. Elbette, Dante'yle büyük kavgamızdan beri bu konu hakkında bir daha konuşmamış olsak da, artık kısır olanın Carla olduğunu biliyorduk.

"Peki ne diyorsun?" Bibi parlak bir gülümsemeye sordu, hala o sevimli alıntılı tişörtü tutuyordu.

Boyun eğmiş bir gülümsemeye başımı salladım. "Tamam, alacağım. Oğlum olsa bile, belki bir dahaki sefere kız olur, böylece boşa para harcamamış olurum."

Ines hafifçe karnıma dokundu. "Sabırsızlanıyorum. Hiçbir şey yeni doğmuş bir bebeğin kokusundan ve o minik ayak ve parmaklardan daha iyi olamaz."

"Doğru," dedim Ines'in küçük kızının derin derin uyuduğu bebek arabasına bakarken.

Bibi ve ben tulumları satın aldık. Sonra kendi korumasıyla arabasına dönen Ines'e veda ettik, Taft ise Mercedes'e doğru yürürken benim ve Bibi'nin peşine takıldı. Orada değilmiş gibi davrandı. Bunun için minnettardım. Antonio'yla evliyken sık sık evden tek başıma çıkardım ama artık bu geçmişte kalmıştı.

Taft bizi evime geri götürdü. Bibi ve ben öğleden sonranın geri kalanını birlikte geçirmek, bebek isimleri içeren kitaplara göz atmak ve Zita'nın bu sabah pişirdiği lezzetli İtalyan bademli kekini yemek istiyorduk.

Karnımda bütün gün hissettiğim hafif rahatsızlık, ön kapıya giden birkaç basamağı çıkıp evime girdiğimizde daha da arttı. Taft sessizce izin istedi ve artık kendisine ihtiyaç kalmadığına göre muhtemelen nöbetçi kulübesine dönecekti. Erkek seslerinin uzaktan gelen gürültüsü dışında ev sessizdi. Dante muhtemelen hâlâ toplantıdaydı.

"Hadi gel. Aldıklarımızı üst kata çıkaralım. Çocuk odası için aldığım lambayı sana göstermek istiyorum," dedim Bibiana'ya.

Ayağımı ilk basamağa koydum ve donakaldım. Karnıma keskin bir ağrı saplandı. Taşıdığım çantaları bıraktım ve diğer elim tırabzana tutunmak için uzanırken hemen karnımı tuttum. Bacaklarımdan aşağı ılık bir şey damladı. Dehşet içinde vücuduma baktım. Bej rengi pantolonum hızla koyulaşıyordu. Suyum mu gelmişti? Çok erkendi. Hem de çok erken. Yeterince su yok gibiydi ama ne biliyordum ki?

Bibiana şok olmuş bir çığlık attı. Tek kelime edemeyecek kadar afallamıştım. "Valentina? Konuş benimle."

"Çok erken," dedim sessizce. On dört hafta çok erken. Karnımı tutarken titremeye başladım.

"Kanaman var," diye fısıldadı Bibiana. Haklıydı. Pantolonumda hafif kırmızı bir renk vardı. Görüşüm dalgalanıyordu.

"Bir ambulansa ihtiyacımız var," dedi Bibiana. Sonra başını salladı. "Dante'yi aramalıyız."

Bacaklarım titremeye başladı ve düşme riskine karşı duvara yaslanmak zorunda kaldım. Dante önemli bir toplantıdaydı. Ve bu çocuğu istediğinden bile emin değildim. Muhtemelen hâlâ hamile kalmak için onu aldattığımı düşünüyordu. "Hayır, Dante meşgul."

Bibi bana inanmaz bir bakış attı. "Cehennem o. Yardım edin! İmdat!" diye bağırmaya başladı.

Ayaklarımın üzerinde durmakla meşguldüm, bu yüzden onu durdurmaya çalışmadım. Dante'nin ofisinin kapısı kırılarak açıldı ve Dante elinde silahıyla dışarı fırladı. Babam ve Rocco Scuderi onun arkasındaydı, kendi silahlarını çekmişlerdi. Dante'nin ateş saçan gözleri üzerime dikildi ve yüzündeki öfke kaybolarak yerini endişeye bıraktı.

"Valentina?" Dante bana doğru koşarken silahını kılıfına geri koymaya başlamıştı bile. "Neler oluyor?"

"Önemli bir şey değil. Toplantınızı bölmek istemedim."

Bacaklarım çözülürken Dante bir kolunu sırtıma doladı. Bakışları ıslak pantolonumda gezindi. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Benim için gerçekten endişeleniyor muydu? Acı tekrar içime işlerken nefesim kesildi. Babam önümde belirdi. "Valentina?"

Bibiana sert bir sesle, "Onu hastaneye götürmeliyiz," dedi. Dante başını salladı ve beni kaldırdı.

"Gömleğin. Onu kirletiyorsun."

Dante beni daha da sıkı tuttu ve dışarı taşıdı. Bir anda Taft ve Enzo bize doğru hışımla geldiler. "Ön tarafı hazırlamanızı istiyorum," diye emretti Dante. Sesindeki sakın verimlilik yerini acil bir şeye bırakmıştı. Aceleyle uzaklaşmadan önce başlarını salladılar. Babam Mercedes'in yolcu kapısını açtı ve Dante beni yavaşça oturttu.

Babam yanağıma dokunurken, "Anneni getireyim," dedi. "Yakında hastanede olacağız."

Kapıyı kapattı ve Dante direksiyonun arkasına geçer geçmez motoru çalıştırdı ve garajdan çıkıp araba yolundan aşağı indik. Enzo ve Taft'ın bulunduğu araba ön tarafta bekliyordu ama biz neredeyse onlara ulaştığımızda sokağa fırladı.

Dante hız sınırının çok üzerinde sürdü. Caddedeki her tümsek beni irkiltiyordu. Acı artık o kadar güçlü değildi, şimdi sadece donuk bir sızı vardı, ama ya bu kötüye işaretse? "Koltuğa bir havlu koymalıydık. Islanıyorum," dedim.

Dante bana doğru baktı. "Şu anda koltuk, araba ya da herhangi bir şey umurumda değil. Önemli olan tek şey sensin." Uzandı ve karnımın üzerinde duran elimi tuttu. "Neredeyse geldik. Ağrın var mı?"

"Eskisi kadar kötü değil," diye fısıldadım. Sonra bu işin peşini bırakamadım. "O senin bebeğin, Dante. Ben asla aldatmadım."

ve yapmayacağım."

Dante nefesini içine çekti. "Bunun nedeni bu mu?"

"Sana kızdığım için mi suyum geldi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Yüzünde umutsuzluğa yakın bir ifade vardı. "Ben lanet olası bir piçim Val. Eğer bu çocuğu kaybedersen..." Başını salladı ve hastane girişinin önüne geldiğimizde tekrar ön cama odaklandı. Korumalarımızı taşıyan araba çoktan gelmişti, bir doktor ve bir hemşire de sedyeyle oradaydı. Dante arabadan atladı ve beni arabadan çıkarmalarına yardım etmek için kaputun etrafında koştu. Sedyeye uzandıktan sonra hastaneye götürüldüm. Dante yanımdan hiç ayrılmadı. Sadece doktor ve hemşirelerin yoluna çıktığında elimi bıraktı.

Saatler süren ultrasonlar, kan tahlilleri ve diğer her türlü kontrolden sonra nihayet bir odaya alındım. Eskisi kadar kötü olmasa da yorgun ve korkmuştum. Dante yatağın kenarına yerleşti ve yüzümdeki birkaç tutam saçı taradı. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama uyumak istemiyordum. Dante doktorlarla konuşmuştu, çünkü şu anda beynimin onların açıklamalarını takip edebileceğini hissetmiyordum. "Ne söylediler?" diye sordum.

"Erken membran rüptürü geçirdiğini söyledi. Bu yüzden amniyotik sıvının bir kısmını kaybetmişsin."

"Bu ne anlama geliyor? Bebeğimizi erken mi doğurtmak zorundalar?" Korku boğazımı sıkkan bir mengene gibi hissediyordum. Çok erken olabilirdi. Ya çocuğumuzu kaybedersem?

Dante yastığa yaslandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Hayır, öyle değil. Tamamen yırtılmadı ama tabii ki enfeksiyon riski daha yüksek, bu yüzden bir süre antibiyotik kullanman gerekecek. Doğuma girmedin, bu da bir artı. Doğumu en azından otuzuncu haftaya kadar ertelemeyi umuyorlar. Mümkün olduğunca yatakta kalmanız gerekecek ve kendinizi hiçbir şekilde zorlamanıza izin verilmeyecek."

"Tamam," diye fısıldadım. "Sadece bebeğimizin güvende olmasını istiyorum."

"Öyle olacak. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," dedi Dante sakın ve yatıştırıcı sesiyle.

İrkildim. "O mu?"

Dante başını salladı. "Doktora sordum. Ultrasonda görebiliyorlarmış. Bir kız."

Mutlu olmak istiyordum ve mutluydum da. Kız da olsa erkek de olsa çocuğumuzu sevecektim ama benden ne beklendiğini biliyordum. Kuru dudaklarımı yalayarak Dante'nin gözlerine baktım. "Erkek olmadığı için mi kızgınsın? Bir varise ihtiyacın olduğunu biliyorum. Baban-"

Dante yanağını avuçlayarak daha fazlasını söylememi engelledi. "Ben mutluyum. Kız ya da erkek olması umurumda değil. Ve babam eninde sonunda mantıklı düşünecektir."

Sesi dürüst geliyordu ama mafya hayatının gerçeklerini ve bir Made Men'in kendi adımlarını takip edebilecek, mafyaya dahil olabilecek ve Outfit'in başarısını garanti altına alabilecek bir erkek çocuğa sahip olma ihtiyacını biliyordum. Bir adamın diğer adamlarından tam saygı görebilmesi için bir oğula ihtiyacı vardı. "Benim için her şeyi ballandırmana gerek yok, Dante. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Dante kaşlarını kaldırarak birkaç santim geri çekildi. "Hiçbir şeyin üstünü örtmüyorum. Sana gerçeği söyledim. Bir kızımız olacağı için mutluyum. Sahip olduğumuz her çocuk için mutlu olacağım. Yalan söylemeyeceğim, Outfit'teki pek çok insan bunu daha az arzu edilen bir şey olarak görecektir. Beni ancak bir erkek çocuğa hamile kaldığında gerçekten tebrik edecekler ama onlar umurumda değil. Hâlâ gençsin ve zamanımız var. Daha çok çocuğumuz olacak ve belki aralarında bir erkek de olacak. Ama şimdilik kızımızla mutlu olalım."

"Mutlu musun?" diye sordum, yine gözlerim dolmaya başlamıştı. Hamile olmakla ilgili en nefret ettiğim şey buydu; duygularım, özellikle de gözyaşlarım söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemem. "Sana hamile olduğumu söylediğimden beri bir kez bile bebeği sormadın. Orada değilmiş gibi davrandın. Sevinç kaynağı olması gereken bir şey için bana kendimi korkunç hissettirdin. Neden fikrini değiştirdin? Bebeğimizi neredeyse kaybediyordum diye mi?"

"Fikrimi değiştirmedim. Bir süredir hamileliğine seviniyordum."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Benim gördüğüm bu değildi."

"Düşüncelerimi ve duygularımı saklamakta iyiyimdir," dedi Dante pişmanlıkla. "Ama bu durumda bunu yapmamalıydım. Haklısın, ilk hamileliğini senin için mahvettim. Çünkü yanıldığımı kabul edemeyecek kadar gururluydum."

Daha fazlasını söylemesi için sabırla bekledim. Henüz dile getirmediği özrünü kabul etmeye hazır değildim.

Dante avucunu hafifçe karnımın üzerine koydu. "Bana hamileliğini anlattıktan sonraki kavgamızda haklıydın. Carla'nın gebe kalamaması konusunda doktora gitmesini hiç istemedim çünkü kısır olanın ben olduğumu öğrenmek istemiyordum. Ben gururlu bir adamım Val. Çok gururluyum ve bir şekilde kendimi, karıma ocuk veremeyeceğimi ğrenirsem Capo olamayacağıma ikna etmiştim. Yarım bir adam olurdum."

"Hayır, yapmazsın. Ama nereden geldiğini anlıyorum. Ama durum buysa, sana çocuğuna hamile olduğumu söylediğimde neden sevinmedin? Ne de olsa bu kısır olmadığın anlamına geliyordu. Gurur duyman gerekmez miydi?"

Dante'nin gülümsemesi ciddiye. "Evet, sanırım öyle yapmalıydım." Durakladı ve ben de ona bir sonraki kelimelerini bulması için gereken zamanı verdim. Benimle çok kişisel bir şey paylaşacağına dair bir his vardı içimde. "Ama bana hamileliğinden bahsettiğinde, sanki Carla'nın anısına bir saldırı gibi hissettim, sanki bu kadar çabuk hamile kalarak bana ocuk veremediği için Carla'yı sluyormuşsun gibi."

"Asla karına saldırmak istemedim," dedim dehşetle. "Onu her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Bunu evlenmeden önce de biliyordum ve birlikte olduğumuz onca zaman boyunca bunu bana hiç unutturmadın." Son kısmı niyetimden daha slayıcı geldi.

"Biliyorum," dedi Dante, soğuk mavi gözleri yüzümde gezinirken. "Sana kötü davrandım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. Kendini bana ilk kez teslim ettiğinde, sana sarılmalıydım.

Sonrasında. Yapılacak en doğru, en onurlu şey bu olurdu. Onun yerine ayrıldım. Sana yakın olmak için kendime izin vermek istemedim. Kendime bir kez aşık olma izni vermiştim ve Carla'nın yavaş ve korkunç ölümünü izlemek zorunda kaldıktan sonra, bir daha hayatıma bir kadının girmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin etmiştim."

Yavaşça başımı salladım. "Carla'ya olanlar için üzgünüm. Onun ölümünü izlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Dante'nin gözleri uzaktı. Ağlamıyordu. Kimsenin önünde böyle bir şey yapmasına izin vereceğini sanmıyordum ama gözlerinde içimi parçalayan derin bir hüznün vardı. "Onu ben öldürdüm."

Kucağında sarsıldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın? Ama ben onun kanserden öldüğünü sanıyordum."

"Olabilirdi, evet. Doktorlar onun için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Evdeydi, çok fazla acı çekmemesi için çoğu gün ilaçla uyutuluyordu ama morfin bile artık işe yaramıyordu. Benden ona yardım etmemi, onu hayatının dönüştüğü bu dehşetten kurtarmamı istedi. Yatağına bağlı, dışarı çıkamayan ve acıdan harap olmuş bir şekilde daha fazla hafta geçirmek istemiyordu." Durakladı ve o yapamasa da ben açıkça ağlamaya başladım. Elimini göğsüne bastırdım, ona sorun olmadığını, anladığımı göstermeye çalıştım. "Onu vurmamı istedi çünkü bunun benim için daha kolay olacağını, daha az kişisel olacağını düşündü. Bunu yapamazdım. O şekilde değil. Hainlerle ve ayaklarının altındaki toprağa bile değmeyen pisliklerle uğraştığım gibi değil. Ona insülin enjekte ettim ve kollarımda uyuyakaldı ve bir daha hiç uyanmadı."

"Bilmiyordum. Bana hep organları iflas ettiği için öldüğü söylendi."

Gözleri bana dikilmişti, karanlık ve perili. Başparmağını gözlerimin altına sürterek gözyaşlarımı sildi. "Ben de bunu istiyordum. Kimseye söylemedim."

Ona karşı titriyordum, bir şey söyleyemeyecek kadar bunalmışım. Yüzümü boynuna gömdüm, sıcaklığını ve kokusunu arıyordum. Eli karnımda nazik daireler çiziyordu. "Bilseydim seni bu kadar zorlamazdım."

"Val, beni zorlamadın. Seninle evlendiğimde sana bakacağıma ve iyi bir koca olacağıma dair yemin ettim ve yeminlerimi hafife almam. Ben onurlu bir adamım ama yine de sana verdiğim sözleri yerine getirmedim."

"Senin için ne kadar zor olacağını bildiğin halde neden evlenmeyi kabul ettin?"

"Babam evlenmemi istiyordu ve Carla'dan ayrılamadığım için zayıf görünmeye başladığımı biliyordum, bu yüzden güç iddiam için en iyi olacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Sen mükemmel bir seçim gibi göründün."

Söyleyiş tarzından sanki ben değilmişim gibi anlaşılıyordu ama sözünü kesmedim.

"İlk kocanızın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra yakınlaşmaya izin vermekte isteksiz olacağınızı düşünmüştüm."

Antonio'dan bahsetmek boğazımı sıktı ama yutkunarak geçiştirdim. "Aşık olsaydık ya da gerçek bir evliliğe benzeyen bir şey yaşasaydık yapardım."

"Antonio'nun seni nasıl kullandığından sonra gerçek bir şey istediğin için seni suçlamıyorum. Bu da seni kendi amaçları için kullanan başka bir adamla evlenmeni daha da kötü kılıyor." Derin bir nefes verdi.

"Yani benimle evlenmeye karar verdiğinde, benimle yatmayı hiç düşünmedin mi?"

Dante karanlık bir şekilde güldü. "Ben o kadar onurlu değilim. Hayır, evliliğimizi tamamlayacağımı ve sonra da herhangi bir duygusal bağ olmadan canım ne zaman isterse seninle yatacağımı düşünmüştüm."

"O zaman neden düğün gecemizde ya da sonraki günlerde benimle yatmadın?"

"İstedim. Düğün gecemizde seni yatak odama getirdiğimde, gelinliğini yırtıp atmaktan ve kendimi sana gömmekten başka bir şey istemedim. Öfkeliydim. Öfkem geçene kadar seni becermek istedim, ama sonra sen o mütevazı ipek geceliğinle banyodan çıktın ve tam bir hanımefendi ve karım gibi görünüyordun.

Gözlerinde umutlu ve güvensiz bir bakış vardı ve seni bu şekilde kullanamayacağımı biliyordum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hiç bir erkekle yatmadığımdan mı şüphelendiniz?"

Dante başını salladı. "Hayır. Beni baştan çıkarma girişimlerinde deneyimsiz olduğumu söyleyebilirdim ama ilk kocanın yatak odasında baskın olduğunu ve seni teşvik etmesine izin vermediğini tahmin ettim, her ne kadar Antonio hakkındaki değerlendirmemle uyuşmasa da."

"Seni baştan çıkarmaya çalışırken o kadar kötü müydüm?" Küçük, mahcup bir kahkaha atarak sordum. Dante'yle bu şekilde, bu kadar açık konuşmak inanılmaz bir histi ve o geri çekilmeye çalışmadan kollarında olmak daha da iyiydi.

Dante'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben kendini kontrol etmekle övünen bir adamım. İnan bana, çoğu erkek senin cazibene karşı koyamazdı. Dürüst olmak gerekirse, senin ilk erkeğin olacağımı öğrendiğimde kendimi tutmakta daha da zorlandım. Muhtemelen erkeklere özgü bir şey ama senin üzerinde hak iddia etmek istedim."

"Bu kulağa çok hayvani geliyor."

"Evet, öyle. Seninle evlenmeden önce deneyimsiz bir gelin istemiyordum ama senin hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra seni benim yapmaktan başka bir şey düşünmekte zorlandım." Dante'nin gözleri elinin hâlâ durduğu yuvarlak göbeğime kaydı. "Ve bebeğimi taşıdığın bilgisi beni gururlandırıyor, gerçi bu bende bu düşünceyi yaratacak bir şey değil. Ne de olsa karını hamile bırakmak büyük bir başarı değil."

Gözlerim Dante'ninkileri ararken dudaklarımda yavaşça solan bir gülümsemeyle başımı salladım. "Bunu seviyorum. Seninle gerçek bir karı koca gibi konuşmayı seviyorum. Lütfen bir daha benden uzaklaşma. Yalnızlığa geri dönemem."

Dante yanağımı okşadı. "Yapmayacağım. Bugün ihtiyacım olan uyanış çağrısıydı. Olabileceğim en iyi koca olmaya çalışacağım, ki bu muhtemelen senin hak ettiğinden çok daha az olacaktır. Ben bir koca değilim.

Duygusal bir adamım ve herkesin önünde sevgi gösterilerinden nefret ederim ama seni görmezden gelmeye geri dönmeyeceğim. Buna söz verebilirim."

Onu öptüm. "Teşekkür ederim."

Kızımızın hareket ettiğini hissedene kadar birbirimizin yanında sessizce yattık. Dante'nin elini hızla kaydurdım ki o da hissedebilsin. Sustu.

"Hareket ettiğini hissediyor musun?"

Dante başını salladı. Hiçbir şey söylemedi ama bunun olanlardan etkilenmediği için olmadığını biliyordum. Gülümseyerek başımı tekrar omzuma koydum.

"Eve ne zaman dönebilirim?"

"Yarın. Seni bir gece tutmak istiyorlar."

"Tamam." Bu konuda gerçekten mutlu değildim. Dante'den bu kadar uzun süre ayrı kalmaktan endişeleniyordum; yapışkan olduğum ya da yalnız kalamadığım için değil; hayır, söz vermesine rağmen, anlaşılmaya varduktan kısa bir süre sonra birlikte olmazsak Dante'nin benden bir kez daha uzaklaşmak için nedenler bulacağından endişeleniyordum.

"Seninle kalacağım. Seni burada yalnız bırakmayacağım," dedi sanki endişelerimi biliyormuş gibi ve kalbim minnettarlıkla kabardı. "Ve Leo'ya kumarhaneyi bir süreliğine tek başına idare etmesi gerektiğini söyledim bile."

"Artık çalışmamı istemiyor musun?"

"Doktor mümkün olduğunca yatakta kalman gerektiğini söyledi, bu yüzden çalışamayacaksın. Çocuğumuz doğduktan ve sen kendini yeterince iyi hissettikten sonra, sana yeni bir iş bulmayı konuşabiliriz."

"Bu makul," dedim, sonra geri çekildim ve onu tekrar öptüm. Şimdi bana izin verdiği göre, bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Kısa süre sonra nefes alışım hızlandı ama Dante başını hafifçe sallayarak geri çekildi. "Yapmamalıyız. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Doktor seks hakkında bir şey söyledi mi?"

"Yırtık nedeniyle seks çok riskli. Enfeksiyona yol açabilir ya da yırtığın genişlemesine neden olabilir."

"Yani tam dönem yaparsam üç ay boyunca seks yapamayacak mıyız?"

"Evet. Bu doğru."

Bazı erkeklerin eşleri hamile kaldığında metres kullanmaya başladığını biliyordum. Dante'nin öyle bir tip olduğunu düşünmüyordum ama yine de beni endişelendiriyordu. Seksten zevk almıyor da değildim. Herhangi bir rahatlama olmadan üç ay ve muhtemelen daha uzun bir süre kulağa bir meydan okuma gibi geliyordu.

Dante kaşlarımın arasındaki çatıkları düzeltti. "Ne düşünüyorsun?"

"Senin için sorun olur mu?"

"Yani seks yapmadan mı?" diye sordu biraz da eğlenerek. "Evet. Dediğim gibi özdenetim benim sorunum değil."

"Umarım ikimize de yetecek kadar vardır."

Dante kulağımın altındaki bir noktayı öptü. "Kolay olacağını söylemiyorum. Seni her zaman istiyorum Valentina. Beni arzunla çıldırtıyorsun ama çocuğumuzu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Biliyorum. Ben de öyle." Gülümsedim. "Yakında küçük bir kızımız olacağına hâlâ inanamıyorum. Yarın eve döndüğümüzde sana bugün aldığım bir şeyi göstereceğim." Tulumunu gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Zar yırtılması gibi korkunç bir şeyin sonunda bizi birbirimize yaklaştırmış olmasından nefret ediyordum ama buna sevinmişim. Artık kızımızın doğumunu birlikte dört gözle bekleyebilirdik.

Kendi başıma yürüyebilecek durumda olmama rağmen Dante beni evimize götürürken kolunu belime doladı. Kendimi iyi hissediyordum. Belki de ilaçlar işe yarıyordu. Ya da belki de küçük kızımız, ailesi her şeyi anladığına göre karnımda olmayı sevdiğine karar vermişti. Tabii ki dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde doğuma girme riskini göze alamazdım. Kızımızın daha büyümesi gerekiyordu.

Dante beni oturma odasına götürmek üzereydi ama başımı salladım. "Gerçekten duş almak istiyorum." Bana rehberlik etmek yerine

Beni merdivene doğru götürdü, kucağına aldı ve yukarı taşımaya başladı. Uzun boyluydum ve Dante'nin benim ağırlığımla merdivenleri çıkması kolay olmamalıydı. Beni en tepeye bıraktığında, "Beni taşımaya gerek yok. Merdivenleri çıkmam gerektiğinde her zaman yanımda olmayacaksın."

"Merdivenleri kullanmanı istemiyorum Valentina," dedi, sesi tartışmaya açık değildi. "Eğer seni taşıyacak durumda değilsem, o zaman muhafızlardan birini çağırırsın."

Bu konuda geri adım atmayacağını anlayabiliyordum ve benimle ilgilenmeye çalıştığı için mutluydum. "Tamam. Söz veriyorum."

Yatak odamıza girdiğimizde birinin, muhtemelen Gaby'nin, aldıklarımın olduğu çantaları taşıyıp makyaj masamın önündeki sandalyeye bıraktığını gördüm. Gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve dün işler daha da kötüye gitmeden önce aldığım tulumu çıkardım. Dante'nin görmesi için havaya kaldırdım. "Ee, ne diyorsun?" Sesim heyecanla dolup taşıyordu. Dün olanlardan ve kızımızın başına gelebileceklerden sonra bu kadar coşkulu hissettiğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama endişelerimin diğer duygularımı gölgelemesine izin vermeyecek kadar umutluydum. Dante tek kaşını kaldırdı. "Kimsenin hatırlatmaya ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

Güldüm. "Bibi de öyle dedi. Ama çok tatlı, sence de öyle değil mi?"

Kolu belime dolandı. "Evet, öyle. Kız mı erkek mi olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Ben almadım ama Bibi eşleşen tulumlardan almak istedi. Gerçekten bir kız olmasını umuyordu, böylece onun kızı ve bizimki en iyi arkadaş olabilirdi. Ona söylediğimde heyecandan kendinden geçecek." Durakladım. "Ailene kız olduğunu söyledin mi?"

Dante hafifçe kaşlarını çattı. "Dün gece sen uyduktan sonra annemle konuştum. Bizim için çok heyecanlıydı."

"Ama baban değil mi?"

"Henüz benimle iletişime geçmedi. Muhtemelen bana hoşnutsuzluğunu göstermenin bir yolu olarak sessiz davranmayı deniyor."

"Gerçekten mi? Kızımız olması bizim seçimimiz değil ki. Zaten bu erkek çocuk saplantısından nefret ediyorum. Bir kız da değerli."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin," dedi Dante. "Ama erkekler Outfit'i güçlendiren bir şey olarak görülürken, kızlar sadece erkeklerin koruması gereken zayıf bir halka anlamına geliyor. Bu her zaman böyle olmuştur. Yakın zamanda da değişeceğini sanmıyorum."

"Kuzey Amerika ve ötesinde herhangi bir Familias'a kabul edilen bir kadın olup olmadığını biliyor musunuz?"

Dante alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu benim için yeni bir haber olurdu. Ve böyle bir şey olmayacak. Kızımın Outfit'in bir parçası olmasını istemem. Onun güvende olmasını ve korunmasını istiyorum. Elleri kan ve rüyalarında ölüm istemiyorum."

"Ama bunu müstakbel oğlumuz için istiyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum. Dante omuzlarındaki bir tutam saç geriye doğru taradı. "İşler böyle yürüyor Val. Tüm çocuklarımızı elimden geldiğince koruyacağım, ama eninde sonunda oğlumuz dünyamızın tehlikelerine göğüs germek zorunda kalacak. Ama o güçlü olacak."

"Babam kardeşim Orazio'ya her zaman acımasızca davrandı ve kendi baban da seni sertleştirmek için sana işkence etti. Bazen oğlum olmasını istemiyorum çünkü aynı şeyleri onun da yaşayacağından endişeleniyorum." Dante'nin oğlumuzla böyle davranmasına seyirci kalabileceğimi sanmıyordum. Babam çok katı davrandığında annem bile ara sıra Orazio'yu korumuştı. Fiore'nin Dante'ye yaptığı gibi Orazio'ya kötü davrandığı da olmamıştı.

"Oğlumuzla karşı daha katı olmam gerekecek ama babam gibi olmayacağım, yemin ederim."

Başımı salladım. Ona inandım.

Neredeyse hiçbir şey yapmamış olmama rağmen şimdiden yorulmaya başladığımı söyleyebilirim. "Şimdi bir duş almalıyım. Birazdan tekrar uzanmam gerekiyor."

Dante beni banyoya kadar takip etti, ayakkabılarımı çıkarırken gözleri üzerimdeydi. Elbisemin arkasındaki fermuara uzandım ama Dante benden önce davrandı. Fermuarı indirirken başparmağı omurgamın tümseklerinde gezindi ve ayak

parmaklarıma kadar indiğini hissedebildim. Elbise ayaklarımın altında birikti. Şimdi

sadece taytım vardı. Dante onları bacaklarımdan aşağı indirdi, sonra önümde diz çökerken bakışlarının yavaşça vücudumda gezinmesine izin verdi. Kollarına düşmekten ve onu içimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

Dudaklarımı yalayarak fısıldadım. "Bu çok zor olacak." Dante doğruldu, yüz ifadesi sözlerimi onaylıyordu. "Bir duş al. Baygınlık geçirirsen diye burada bekleyeceğim."

"Benimle duş alabilirsin," dedim.

Dante tereddütlü görünüyordu, sonra başını salladı. Kıyafetlerini çıkardı ve bana döndüğünde zaten yarı erekte olduğunu görebiliyordum.

"Kendini kontrol edebiliyorsun sanıyordum," diye takıldım.

Dante beni sabitleyerek duşa doğru yönlendirdi. "Yaptım, yoksa parmaklarım çoktan ıslak ateşine dalmış olurdu."

Duşu açtı, duş kabinini kapatmadan önce ılık suyun üzerimize yağmasına izin verdi ve ellerimi kalçalarımaya koyarak bana döndü. "Islak olduğumu nereden biliyorsun?" Meydan okuyan bir ses tonuyla sordum.

Dante süngerini aldı ve hafifçe göğüslerime ve karnıma sürdü. Sonra ağzı kulağıma değene kadar yakınımaya eğildi. "Çünkü önünde diz çöktüğümde bunu görebiliyordum. Benim için ıslanmıştın."

Ben istiyordum. Birbirimizle yatmamıza izin verilmediği için onu daha önce hiç bu kadar istediğimi sanmıyordum. Birbirimizi süngerle yıkıyor, ara sıra öpüşüyorduk ve nefes alış verişlerimiz her geçen an daha da hızlanıyordu. Dante'nin ereksiyonu sert ve kırmızıydı. "Sana sakso çekmemi ister misin?" Dante'ye doğru bastırılırken fısıldadım. Parmaklarım şaftının etrafında kıvrılırken inledi, ama sonra eli hareketlerimi durdurdu ve elimi ereksiyonundan çekti. "Hayır," diye homurdandı. Sesi pek inandırıcı gelmiyordu. "Ben iyiyim."

Sırtım göğsüne yaslanacak ve ereksiyonu karnıyla sırtım arasında sıkışacak şekilde beni çevirdi. Kollarını karnıma doladı, avuç içlerini karnıma bastırdı.

Tenimi okşadı ve boynumu hafifçe öptü. "Bence dışarı çıkmalıyız. Uzanman gerek."

İtiraz etmedim. Tüm bu çıplak öpüşmeler ona olan arzumu bastırmamı daha da zorlaştırıyordu. Dante kurulanmama yardım etti ve sonunda rahat saten pijamalarımı giyip yatağımıza uzandığımda neredeyse rahatlamış görünüyordu. Dante ve ben önümüzdeki birkaç hafta içinde arzularımızla başa çıkmak zorunda kalacaktık. Bebeğimiz her şeyden daha önemliydi.

Parmakları saçlarımı tararken Dante beni kollarının arasına aldı. "Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim Val."

"İnatçılığımın bir gün işe yarayacağını biliyordum," dedim küçük bir kahkaha atarak.

Altı hafta sonra doktorlar sezaryen yapmaya karar verdiler. Hâlâ sekiz hafta çok erkendi ama enfeksiyon riski de çok büyüktü. Karnımı açarlarken Dante yanımdan hiç ayrılmadı. Onun varlığı, sabit bakışları, yaydığı mutlak kontrol ve güç bana çok yardımcı oldu. Dante yanımdayken hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini biliyordum. Sanki iradesinin katıksız gücüyle her şeyin yoluna girmesini sağlayabilirdi. Dante, durumun kontrolünün kendisinde olmadığına bile sizi inandırabilirdi.

Sezaryen boyunca elimi tuttu ve ilk ağlama sesi duyulduğunda, hemşire onu bize sunarken ikimiz de buruşuk ve lekeli kızıma dönmeden önce gözlerimi aradı. Dante'nin elini bıraktım. "Kızıma git. Git." Yanımdan ayrılmakta isteksiz görünüyordu ama alnıma bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve ameliyat masasının ucuna doğru ilerledi. Dante kan miktarı karşısında kıpırdamadı bile, ama bunu yapmasını beklemiyordum. Hemşireler ve doktorlar onun sakinliğine şaşırımlarsa bile bunu saklamışlardı ya da belki de Dante hakkındaki söylentilere inanmışlardı: yüksek rütbeli bir mafya babası olduğuna. Tabii ki kimse bu şüpheleri doğrulamayacaktı. Birkaç dakika sonra hemşire battaniyeye sarılı kızımızı ona uzattı. Kızımız Dante'nin kollarında minicik görünüyordu, Dante ona en yumuşak bakışlarla bakıyordu.

Gördüğüm ilk yüz ifadesiydi. Orada da sert bir şey vardı ve hemşirelerin ve doktorların onu izlediğini görmek için başını kaldırdığında yumuşaklığın yerini aldı. Kızımızın güvende olacağını biliyordum.

Dante'nin gözlerinde koruyuculuk, ona zarar vermek isteyen her şeyi ve herkesi yok etmeye yönelik saf bir kararlılık vardı. Dante bakışlarını hastane personelinden kaçırarak kızımızla birlikte bana yaklaştı ve küçük kızımızı bana gösterebilmek için başımın yanındaki sandalyeye oturdu. Doktorun onu yakında götürmek zorunda kalacağını biliyordum. Bizimle birlikte eve gelmeden önce kuvözde biraz zaman geçirmesi gerekecekti. "O çok güzel," diye fısıldadım. Doktorların beni tekrar dikmekle meşgul olmaları ya da Dante'yle yalnız olmamamız umurumda bile değildi.

"O da tıpkı senin gibi," dedi Dante sessizce. Parmağımı yanağında gezdirdim. Cam gibi gözlerini kırıştıtararak bana baktı. Saçları Dante'ninki gibi sarıydı ama yine de keçeleşmişti. Ufacıktı ve onu korumaktan başka bir şey istemiyordum.

"Anna," dedim, ilk kez ona Dante'yle birkaç gün önce seçtiğimiz ismiyle sesleniyordum. "Baban seni her zaman sevecek ve güvende tutacak."

Dante önce Anna'nın, sonra benim alnımı öptü. "Sen ve Anna, ikiniz de."

Gözlerini aradım ve o ana kadar başarılı bir şekilde tuttuğum gözyaşlarım nihayet dışarı akmaya başladı.

EPILOG

İç çekerek kendimi küvetimizdeki sıcak suyun içine **bıraktım**. Anna sonunda beşiğinde uyuyakalmıştı ve Gaby iyi olduğundan emin olmak için geceyi onunla birlikte çocuk odasında geçirecekti. Dante'nin ofiste babamla bir toplantısı vardı. Gerçi kısa toplantılardaki ani artışın babamın Anna'yı olabildiğince sık görme isteğinden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Fiore Cavallaro'nun torun yerine torun sahibi olmaktan duyduğu hayal kırıklığını kesinlikle paylaşmıyordu. Kızımızı doğuralı sadece beş hafta olmuştu ve ondan öncesini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Ama bu gece kendim ve Dante için biraz zamana ihtiyacım vardı. Neyse ki Anna uzun süre kesintisiz uyuduğu bir döneme girmişti. Bazen hiç aksamadan beş saate kadar uyuyordu.

Küvette arkama yaslandım ve bugün ilk kez rahatlayarak gözlerimi kapattım. Parmaklarım bacaklarımın arasına girip oradaki gerginliği hafifletmek için kaşınıyordu ama yapmadım. Dante'yle yakınlaşmayalı aylar olmuştu ve bu gece bunun değişmesini istiyordum. Dante sabırlı olmaktan başka bir şey yapmıyordu ama duşta her zaman uzun süre kalmasını da özlemiyor değildim. Ne yaptığını tahmin etmek zorunda değildim. Artık yaram iyileştğine göre onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordum. Ama bu sefer farklı olacaktı. İlk kez, benimle sevişirken beni sevdiğini biliyordum, kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiş olsa bile. Bana ve Anna'ya bakışı, dünyadaki tüm sözlü aşk beyanlarından daha değerliydi.

"Val?" Dante'nin yatak odasına ve bir süre sonra da banyoya girdiğini duyduğumda seslendi. Gözleri, çoğunlukla baloncuklarla kaplı göğüslerimin kabarıklığında oyalandı. Koyu gri yeleği ve pantolonunun içinde şeytani bir yakışıklılığa sahipti. Beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve kolları kıvrılmıştı, yağsız kasları ortaya çıkmıştı. "Anna'yı kontrol ettim. Uyuyor. Gaby ona şarkı söylüyor."

"Bu harika," dedim gülümseyerek. Dante'nin önerdiği gibi, bebek odasını uzun zaman önce ilk karısıyla paylaştığı odaya taşımıştık. Yatak odamızdan üç kapı aşağıda olduğunu düşünürsek, Gaby'nin bizi duyabileceğinden endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Dante'nin gözleri şehvetten neredeyse saydamlaşmıştı ama kapıda öylece durdu. Kendini kontrol etmesi harikaydı ve biraz da sinir bozucuydu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi dikkatle. "Biraz dinlenmek ister misin?" Vücudu çok farklı bir şey söylüyordu. Pantolonunda giderek büyüyen şişkinliği fark etmemek mümkün değildi.

Gülümseyerek başımı salladım ve doğruldum, Dante'nin önünde dururken suyun ve köpüklerin çıplak bedenimden aşağı inmesine izin verdim. Bakışları tenimde kavurucu bir iz bırakarak kalçalarımın arasındaki tepe noktasına kadar kaydı. Elim karnımın alt kısmındaki dar ama kızgın kırmızı sezaryen izini örtmek için yukarı kalktı. Şimdiye kadar onu Dante'nin gözünden saklamanın bir yolunu hep bulmuştum. Doktor zamanla beyazlaşacağını ama asla tamamen yok olmayacağını söylemişti.

Dante bana doğru yaklaştı ve elimi nazıkçe çekerek yara izimi ona gösterdi. "Kendini benden saklama."

"Yara izimin seni rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildim."

Dante güldü, boğazının derinliklerinden gelen sert bir sestti. Belimi kavradı, gözleri aç ve sahipleniciydi. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun, Val. Yara izin seni benim için daha az çekici yapmıyor. Yoksa yara izlerimi itici mi buluyorsun? Bende onlardan çok var."

"Hayır, tabii ki hayır. Ama sen bir erkeksin. Kadınlar için durum farklı."

Dante hafifçe yara izimi okşadı. "Bu seni benim için daha da güzelleştiriyor çünkü neden böyle olduğunu biliyorum."

Ellerimi omuzlarına koydum, gömleğini ıslattım ama Dante aldırmıyor gibiydi. Gözleri vücudumda gezinmeye devam etti. Öne doğru eğildim ve onu öptüm. "Sana ihtiyacım var, Dante. Sana çok ihtiyacım var."

Dante'nin gözleri arzuyla parladı. "Emin misin? Yeterince iyileştin mi? Seni incitmek istemiyorum." Kalbim

Ona olan aşkımla yanıp tutuşuyordum. Beni yatağa atıp sahip olmayı ne kadar çok istediğini söyleyebildiğim zaman bana sorması çok anlamlıydı. Ellerinden biri çoktan popomun yolunu bulmuş, nazik ama çok dikkat dağıtıcı bir şekilde kalçalarımı okşuyordu.

"Yapmayacaksın," dedim. "Ağırdan aldığımız sürece sorun çıkmaz." Yapmak istediğim son şey işleri ağırdan almaktı. Dante'nin giysilerini yırtıp atmak, teninin her santimini yalamak ve tekrar tekrar içime girmesini sağlamak istiyordum.

Dante bir şey söylemedi ama küvetten çıkmama yardım etti ve beni kabarık bir bornoza sardı. Kalın kumaşın üzerinden cildim kuruyana ve nefesim hızlı nefesler halinde gelene kadar bana masaj yaptı. Dante beni kollarına alıp yatak odasına götürdü ve beni yatağa yatırdı. O bana bakarken ayak parmaklarım beklentiyle kıvrıldı. Yavaşça yatakta süründü ve bornozumu kapalı tutan kemere uzandı. Bir çekişle bornozum açıldı ve beni çıplak bir şekilde gözlerinin önüne serdi. "Çok güzel," dedi kabaca. "Tadını özlemişim."

Sadece sözleri bile bacaklarımın arasında tahrik edici bir havuz oluşturdu ve sessiz bir davetle kalçalarımı salladım. Başını eğip göğüslerimi öpmeden önce dudaklarında bir sırtıma belirdi, önce sol, sonra sağ göğüslerimi öptü ve sonra karnıma doğru ilerledi. Dudakları yara izime değdiğinde kaskatı kesildim, acıttığı için değil ama Dante geri çekilmedi. Benim irkilmem onu vücudumun bu kısmına özel ilgi göstermeye daha da kararlı hale getirmiş gibiydi. Yara izime bir öpücük daha kondururken gözleri bana doğru kaydı. Kaslarım nihayet dudaklarının altında gevşeyene kadar gözlerini benden ayırmadı. Hızlı bir öpücükten sonra daha aşağıya indi, bacaklarımı birbirinden daha da ayırdı ve sonra dilini kıvrımlarımın arasına daldırdı. Haykırdım, zaten sınıra o kadar yakındım ki bacak kaslarımın beklentiyle gerildiğini hissedebiliyordum. Birkaç vuruştan ve nazik ısırıklardan sonra, serbest bırakılmam beni kavradı. "Dante!" Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, bana verdiği zevke yenik düşerken onu kendime doğru çektim. Dante yüzünü kaldırdı ve oturmadan önce iç uyluğuma bir öpücük kondurdu. Ben de aynısını yaptım, ellerim yelegine gitti, titreyen ellerle gömleğinin düğmelerini açmaya geçmeden önce onu omuzlarından aşağı itti.

"Ayağa kalk," diye emrettim nefes nefese bir fısıltıyla. Dante itaat etti, gözlerinde şaşkın bir parıltı vardı. Pantolonunu yarı yırtarak bacaklarından aşağı indirdim ve sert aletini serbest bıraktım. Onu ağzıma alırken Dante'ye baktım, boğazımın arkasına doğru kayarken dilimin arkasındaki tuzlu pre-cum'un tadına baktım. Dante inledi. Ağzıma birkaç kez girip çıktıktan sonra bir adım geri çekilerek ulaşamayacağım bir yere gitti. "Bu ne kadar iyi hissettirse de, böyle devam edersen boşalacağım. Seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun."

Dante elini uzattı ve ben de tereddüt etmeden tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Dante bornozu omuzlarımdan itti; ayaklarımın dibinde birikti ve ben çoktan Dante'nin kollarına girmiş, onun sert ve sıcak bedenine yaslanmışım. Bacaklarımın arkası yatağa değene ve ben yumuşak şiltenin üzerine düşene kadar bizi geriye doğru hareket ettirdi. Dante kendini yanıma indirdi. Beni yan çevirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Ne yapıyorsun?"

Arkama geçti, göğsünü sırtıma bastırdı, ereksiyonu kalçama değdi. "Yeni bir pozisyon deneyeceğiz. Bu senin için işleri kolaylaştıracak ve benim ağırlığım senin üzerinde olmayacak."

"Tamam," dedim, sesim heyecandan titriyordu.

"Hapın şimdiden işe yarıyor mu?"

Çabucak başımı salladım.

Eli göğsümde gezinirken Dante boynumu okşadı, sonra bacaklarımın arasına girene kadar karnımdan aşağı indi. Önce bir parmağını, sonra da ikinci parmağını içime sokarak beni inletti.

"Hazırsın," diye homurdandı Dante. Hazırdan da fazlasıydım. Ona umutsuzca ihtiyacım vardı. Tüm vücudum onun için ağrıyordu. Dante elini uyluğumun iç kısmında gezdirdikten sonra avucunu dizimin altından geçirdi ve ayağım yatakta düz durana ve bacaklarım geniş bir V şeklinde açılana kadar bacağıma kaldırdı. Beni vücuduna doğru daha da sıkı çekerek kaşıkladı ve ereksiyonunu açıklığıma doğru yönlendirdi. Yavaşça ucunu içime soktu ve gerilme hissiyle gözlerimi sıkarak kapattım. Dante'nin avuçları göğsümü kavrarken dudakları kulağımın altındaki noktayı öptü

ve santim santim içime itti. Beni ağzına kadar doldurduğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Sert bir nefes verdi. "Tanrım, çok sıkısın Val."

Çok uzun zaman olmuştu ve dar kanalımın onun büyüklüğüne tekrar alışması gerekiyordu. Dante durakladı, vücutlarımız birleşti, siki beni gerdi. Yan tarafımı ve karnımı okşadı. "İyi misin?"

Omzumun üzerinden ona şöyle bir baktım, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum ve geri çekilip fısıldadım. "Bunu özlemişim." Dante parmaklarını kıvrımlarıma kadar takip etti ve nazıkçe hassas yumrularımın üzerinde daireler çizmeye başladı. "Lütfen hareket et," diye yarı yalvardım iniltiler arasında. Ve Dante yaptı. Tekrar içeri kaymadan önce neredeyse tamamen dışarı çıktı. İç kaslarım gevşediğinde yavaş, lezzetli bir ritme yerleşti. Birbirimize karşı hareket ederken sanki bir bütünümüz gibi hissediyordum. Nefes alışverişlerimiz hızlandı ve Dante'nin itiş gücü de arttı ama beni kucağında tuttu, dudakları boğazımı kemiriyordu. Bu şekilde ne kadar süre seviştiğimizden emin değildim, zevk yavaş yavaş artıyordu, ta ki ben ayak parmaklarımı yatağa sokana kadar, serbest kalmak için çaresizce çırpınıyordum ve sonunda beni ele geçirdiğinde, kenetlenen kaslarım Dante'yi de benimle birlikte aldı ve boğuk bir çığlıkla içime döküldü.

Daha sonra hemen geri çekilmedi. Bunun yerine beni daha da sıkı kucakladı, bedenlerimiz hala birbirine bağlıydı. Dante kulak mememi dudaklarının arasına alana kadar boynumda bir öpücük izi bırakırken nefesim yavaş yavaş azalıyordu. Parmakları tekrar kalçalarımın arasında oynamaya başladığında inledim ve ona doğru eğildim.

"Bir tur daha atmaya ne dersin?" dedi boğuk bir sesle. Diğer eli meme ucumu çimdiklerken başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım ve sikiğim içimde yeniden sertleşmeye başladığını hissettim. Benden çekildi ve şaşkınlıkla ona bakmama neden oldu. Doğrulup kollarını açarak beni davet ederken hafifçe kıcımlı okşadı. "Yeni bir pozisyon daha mı?" Heyecanla sordum. Dante'nin siki o kadar sertti ki, sert karnına yaslanmıştı. Ona doğru süründüm ve kendimi yavaşça onun uzunluğuna bırakmadan önce üzerine çömeldim. Kollarımı Dante'nin boynuna dolayarak göğüslerimizi birbirine yaklaştırdım ve ağzımı onunkine bastırdım. Dante'nin elleri popomu kavradı ve beni yukarı doğru yönlendirdi.

ereksiyonunu aşığı indirdi. "Bana bak," dedi kısık sesle. Gözlerim fal taşı gibi açılarak onun ateşli bakışlarıyla buluştu. "Senin içindeyken gözlerini görmeyi seviyorum."

Nefes alış verişlerimiz hızlandıkça ve hareketlerim sarsıldıkça, hatta ben serbest kaldığıımı haykırdığıımda ve bunu Dante'nin hırıltılı iniltileri izlediğinde bile bakışlarımız kilitlendi. Birbirimize sarılmışken, artık tükenmiş ve tatmin olmuşken bile ayrılmak istemezken, onun bakışları ihtiyacım olan tüm aşk ilanıydı.

Dante beni de yanına alarak yavaşça arkasına yaslandı, böylece ben de onun üzerine uzanmış oldum. Dante'ye bakarken yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı. Dağınık saçları, kirli sakallarının gölgesi, saklanmamış ifadesi. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Dante'nin bana sarılan kolları sıkılaştı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapadım ve çarpan kalplerimizin kakofonisini dinledim.

Uzun bir süre öyle yattık. Hiç hareket etmek istemedim ama sonunda düşün altına girdik.

Daha sonra, çocuk odasına girdik. Gaby sallanan sandalyede oturmuş kitap okuyordu ama bizi görünce hemen ayağı kalktı.

"Gidebilirsin," diye fısıldadım. "Gecenin geri kalanında ona biz bakacağız."

Gaby başını salladı ve sessizce kapıyı kapatarak uzaklaştı. Anna beşiğinde yatıyordu, minik elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve yüzü huzurluydu. Hâlâ küçüktü ama iki hafta önce onu hastaneden eve götürmemize izin verildiğinden beri çok büyümüştü. Parmak uçlarımla yatağına doğru ilerledim ve ellerimi kenarına dayadım, pembe yanağını okşamak için can atıyordum ama onu uyandırmak istemiyordum. Bu sessiz anlarda onu izlemeyi seviyordum. Kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Dante arkamdan geldi ve kollarını belime dolayarak başını benimkine yasladı. "Sana ya da Anna'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Son nefesime kadar sizi koruyacağım." Koruyacağını biliyordum.

Biraz zaman aldı ve yol boyunca bazı tümseklerle karşılaştık, ama sonunda her zaman istediğim şeye sahip oldum: bana derinden değer veren bir koca ve ikimizin de dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği güzel bir bebek. Sanki sonunda olmam gereken yere varmışım gibi hissediyordum.

Son

Kitaplar

Kanla Doğan Mafya Günlükleri:

Onurla Bağlanmış

(Aria & Luca)

Görev Bağıyla Bağlı

(Valentina & Dante)

Nefretle

Bağlanmış

(Gianna & Matteo)

Baştan Çıkarma ile

Bağlanmış (Liliana &

Romero)

Cora Reilly Yazarının Diğer Kitapları

Olağanüstü Röntgenci

Olağanüstü Aşık (2015)

Kırılmak İçin Değil

Yazar Hakkında

Cora Reilly erotik romantizm ve Yeni Yetişkin romanlarının yazarıdır. Almanya'da çok fazla evcil hayvanı ve tek bir kocasıyla yaşıyor. İyi vejetaryen yemekleri, şarabı ve kitapları seviyor ve dünyayı gezmekten başka bir şey istemiyor.